COLECȚIA

Iubiri de poveste

JOHANNA LINDSEY

Spune-mi că mă iubești

JOHANNA LINDSEY
SPUNE-MI CĂ MĂ IUBEŞTI

Say you love me by Johanna Lindsey

Capitolul 1

Acest loc, unde avea să fie vândută bărbatului care oferea cel mai mult, nu era chiar atât de rău. Era curat. Decorul era chiar plin de rafinament. Salonul în care fusese condusă prima oară s-ar fi putut găsi în casa oricăruia dintre prietenii familiei sale. Era o casă scumpă, aflată într una dintre cele mai bune zone din Londra. Era numită în mod elegant Casa lui Eros. Şi era un loc al păcatului.

Lui Kelsey Langton încă nu-i venea să creadă că era acolo. Din momentul în care intrase pe uşă simţise cum i se întorcea stomacul pe dos de groază. Cu toate acestea, venise de bunăvoie. Nu o adusese nimeni cu de-a sila, în timp ce ea ţipa şi se zbătea.

De-a dreptul incredibil era faptul că nu fusese forţată în vreun fel, ci acceptase să vină, sau cel puţin fusese de acord că aceasta era singura opţiune disponibilă. Ai ei aveau nevoie de bani – şi încă mulţi – ca să nu fie aruncaţi în stradă.

Ce bine ar fi fost dacă ar fi avut mai mult timp pentru a face alte planuri. Chiar şi o căsătorie cu cineva necunoscut ar fi fost de preferat unei astfel de situaţii. Dar

unchiul Elliott probabil că avea dreptate. Îi sublimase faptul că niciun domn cu mijloacele necesare să-i ajute nu ar fi putut lua în considerare încheierea unei căsătorii în câteva zile, chiar dacă putea fi obţinută o dispensă specială. Căsătoria era pur şi simplu o chestiune prea permanentă ca să se arunce cu capul înainte, fără o analiză atentă.

În schimb… ei bine, domnii *îşi luau* adesea amante noi sub impulsul momentului, ştiind foarte bine că acestea vor fi la fel de costisitoare ca şi o soţie, dacă nu chiar mai mult. Marea diferenţă în ceea ce o privea pe amantă era că, în timp ce aceasta era uşor de cumpărat, era şi uşor de părăsit, fără formalităţi legale îndelungate şi scandalul ulterior.

Avea să fie amanta cuiva. Nu o soţie. Nu că ar fi cunoscut personal pe vreun domn cu care s-ar fi putut căsători – cel puţin pe niciunul care să îşi fi putut permite să achite datoriile unchiului Elliott. Fuseseră mai mulţi tineri pretendenţi care îi făcuseră curte în Kettering, locul unde copilărise, înainte de Tragedie, dar singurul cu un venit mare se căsătorise cu o verişoară îndepărtată.

Totul se întâmplase atât de repede. În ajun venise în bucătărie, ca în fiecare seară înainte de culcare, pentru a încălzi un pic de lapte care să o ajute să adoarmă. Avea probleme cu somnul încă de când ea şi sora ei Jean veniseră să locuiască cu mătuşa Elizabeth.

Insomnia ei nu avea nimic de-a face cu faptul că acum locuiau într-o casă şi într-un oraş noi, şi nici cu mătuşa Elizabeth. Mătuşa ei era o femeie minunată, singura soră a mamei lor, şi le iubea pe ambele nepoate ca pe propriile fiice, primindu-le cu braţele deschise şi toată înţelegerea de care aveau atâta nevoie după Tragedie. Nu, coşmarurile erau cele care îi tulburau somnul lui Kelsey, şi amintirile vii, precum şi gândurile recurente că ar fi putut preveni Tragedia.

Mătuşa Elizabeth o sfătuise să bea lapte cald în urmă

cu mai multe luni, când observase în cele din urmă cearcănele de sub ochii cenuşii ai lui Kelsey şi se interesase cu delicateţe de cauza acestora. Şi laptele o ajutase cu adevărat – sau cel puţin în cele mai multe dintre nopţi. Devenise un ritual în fiecare noapte, şi de obicei nu deranja pe nimeni, bucătăria fiind goală la acea oră târzie. Mai puţin noaptea trecută…

Noaptea trecută, unchiul Elliott se afla acolo, stând la una dintre mesele de lucru, nu cu o gustare târzie în faţă, ci cu o sticlă mare de tărie. Kelsey nu-l mai văzuse niciodată bând mai mult decât paharul de vin pe care mătuşa Elizabeth îl permitea la cină.

Elizabeth era împotriva alcoolului, aşa că, în mod firesc, nu ţinea tărie în casă. Dar indiferent de unde făcuse rost Elliott de acea sticlă, era pe jumătate goală. Iar efectul pe care îl avusese asupra lui era chiar îngrozitor. Plângea. Scotea suspine înfundate şi îşi sprijinea capul în mâinile ridicate pe coate, cu lacrimile căzându-i pe masă, în timp ce umerii îi tremurau jalnic. Aşa că lui Kelsey i se păru firesc ca Elizabeth să nu ţină vreo băutură tare în casă…

Dar nu băutura îl tulburase atât de tare pe Elliott, după cum avea ea să descopere mai târziu. Nu, stătuse acolo, cu spatele la uşă, presupunând că nu va fi deranjat în timp ce se gândea la sinucidere.

Kelsey se întrebase de mai multe ori de atunci dacă el ar fi avut curajul să meargă până la capăt în cazul în care ea ar fi plecat fără să scoată un sunet. Nu păruse niciodată un bărbat extrem de curajos, ci sociabil, de obicei jovial. Şi prezenţa ei, la urma urmei, îl făcuse să găsească soluţia la necazurile lui, una pe care altfel nu ar fi luat-o în considerare, şi una la care ea cu siguranţă nu s-ar fi gândit în viaţa ei.

Iar ea nu făcuse decât să-l întrebe:

— Unchiule Elliott, ce s-a întâmplat?

El se întorsese şi o văzuse stând în picioare în spatele

lui, în cămaşa ei de noapte şi halatul înalt până la gât, cu lampa cu care venea mereu la parter. Pentru o clipă, păruse şocat. Dar apoi îşi lăsase iar capul să-i cadă în mâini şi murmurase ceva ce ea nu prea putea înţelege, aşa că trebuise să-l roage să repete.

Apoi, el îşi ridicase fruntea suficient cât să spună:

— Pleacă de-aici, Kelsey, nu ar trebui să mă vezi în starea asta.

— E în regulă, să ştii, îi spusese ea cu blândeţe. Dar nu ar fi mai bine să o chem pe mătuşa Elizabeth?

— Nu! Răspunsul venise cu o forţă atât de mare, că o făcuse să tresară, apoi mai calm, deşi încă destul de agitat, el adăugase: Nu e de acord ca eu să beau… şi… şi nu ştie.

— Nu ştie că bei?

Nu îi răspunsese imediat, aşa că ea presupusese deja că asta voise să spună. Familia ştiuse întotdeauna că el ar merge până în pânzele albe ca să o ţină pe Elizabeth departe de neplăceri – chiar şi de cele provocate de el însuşi.

Elliott era un bărbat masiv, cu trăsături aspre şi aproape încărunţit, acum că se apropia de cincizeci de ani. Nu fusese niciodată foarte frumos, nici măcar atunci când era mai tânăr, dar Elizabeth, cea mai frumoasă din cele două surori, şi frumoasă şi astăzi, la patruzeci şi doi de ani, se căsătorise oricum cu el. Din ceea ce ştia Kelsey, ea încă îl mai iubea.

Nu avuseseră copii în cei douăzeci şi patru de ani de căsătorie, şi probabil că acesta era motivul pentru care Elizabeth îşi iubea nepoatele atât de mult. Mama îi menţionase o dată tatălui ei că nu fusese din vina lor – se părea că ar fi încercat, dar pur şi simplu nu a fost să fie.

Desigur, Kelsey nu ar fi trebuit să asculte asta. Mama nu îşi dăduse seama că era destul de aproape la momentul respectiv încât să o audă. Şi Kelsey auzise şi alte lucruri de-a lungul anilor, precum cât de confuză era mama în privinţa

motivelor pentru care Elizabeth se căsătorise cu Elliott, care era chiar banal, şi fără bani, în condiţiile în care ea avea atât de mulţi alţi peţitori chipeşi şi bogaţi pe care i-ar fi putut alege în locul lui. Şi, în plus, Elliott era implicat în comerţ.

Dar acest lucru o privea pe Elizabeth, iar faptul că ea fusese mereu un fel de mamă a tuturor răniţilor ar fi putut avea foarte mult de-a face cu alegerea ei… sau nu. Mama spunea adesea şi că dragostea şi tot ce ţine de ea sunt dincolo de orice logică şi chiar de propria voinţă.

— Nu ştie că suntem ruinaţi.

Kelsey clipise, căci trecuse mult timp de când îi pusese întrebarea. Şi nu acesta fusese răspunsul pe care îl anticipase. De fapt, de-abia dacă-i putea da crezare. Beţiile lui cu greu puteau fi un motiv de ruină socială, când atât de mulţi domni – şi doamne, de altfel – beau în exces la multe dintre sindrofiile pe care le frecventau. Aşa că decisese să-i ţină isonul.

— Deci, ai făcut un pic de scandal? îl mustrase ea.

— Scandal? păruse el confuz atunci. Va fi un scandal, într-adevăr. Şi Elizabeth nu mă va ierta niciodată când ne vor lua casa.

Kelsey rămăsese uluită, dar încă o dată trăsese concluzia greşită.

— Ai jucat-o la pariuri?

— Ei, de ce aş face un lucru atât de idiot? Crezi că aş vrea să sfârşesc ca tatăl tău? Sau poate că ar fi trebuit să o fac. Cel puţin, atunci ar fi existat o şansă cât de mică de salvare, în timp ce acum nu se întrezăreşte niciuna.

Rămăsese cumplit de confuză în acel moment şi, de asemenea, complet stânjenită. Păcatele din trecut ale tatălui ei, cu amintirea a ceea ce pricinuiseră acele păcate, reprezentau o ruşine pentru ea.

Aşa că, roşie în obraji, deşi probabil fără să-şi dea seama, ea îi spusese:

— Nu înţeleg, unchiule Elliott. Cine va lua casa asta? Şi de ce?

Îşi lăsase iar capul în mâini, căci nu putea să dea ochii cu ea din cauza ruşinii, şi îi povestise mormăit ce se întâmplase. Trebuise să se aplece aproape de el ca să înţeleagă mare parte din ceea ce-i spunea, inhalând aburii acri de whisky. Iar când el termină, ea era deja mută din cauza şocului.

Era mult, mult mai rău decât îşi închipuise, şi îi amintea într-adevăr de tragedia propriilor părinţi, deşi ei se confruntaseră cu acea situaţie în mod diferit. Dar în cazul lui Elliott, acesta nu avusese tăria de caracter să accepte eşecul, să se îmbărbăteze şi să o ia de la capăt.

Când Kelsey şi Jean veniseră să locuiască cu mătuşa Elizabeth în urmă cu opt luni, Kelsey era de prea mult timp în doliu după moartea părinţilor săi ca să observe ceva în neregulă. Nici măcar nu se gândise să se întrebe de ce unchiul Elliott era de cele mai multe ori acasă.

Presupusese că nu consideraseră necesar să le spună nepoatelor că Elliott îşi pierduse slujba pe care o avusese timp de douăzeci şi doi de ani, şi că fusese atât de tulburat încât nu reuşise să-şi păstreze niciun alt serviciu prea mult timp de atunci încoace. Şi, cu toate acestea, continuaseră să trăiască de parcă nimic nu s-ar fi schimbat. Ba chiar aveau două guri de hrănit în plus, în condiţiile în care de-abia îşi puteau permite să supravieţuiască ei singuri.

Kelsey se întrebase dacă mătuşa Elizabeth ştia măcar cât de mare era datoria lor. Familia lui Elliott trăise pe credit, care era o practică standard pentru mica nobilime, dar la fel de comun era şi să-i plăteşti pe creditori înainte să te dea în judecată. Fără nicio leţcaie care să intre în gospodărie, Elliott deja se împrumutase cât putuse de la prietenii lui pentru a ţine creditorii la distanţă. Nu mai avea la cine apela. Iar situaţia scăpase de sub control.

Urma să piardă casa mătuşii Elizabeth, casa care

fusese în familia lui Kelsey timp de mai multe generaţii. Mătuşa Elizabeth o moştenise, în calitate de soră mai mare. Şi creditorii ameninţau să o ia. În trei zile.

Şi acesta era motivul pentru care Elliott îşi bea minţile, sperând să-şi adune ceva curaj cu ajutorul sticlei ca să-şi încheie viaţa, pentru că nu avea curajul să înfrunte ceea ce urma să se întâmple în câteva zile. Era de datoria lui să le susţină – pe soţia lui, cel puţin – şi eşuase lamentabil.

Desigur, sinuciderea nu era o opţiune. Ea îi subliniase cât de mult mai rău ar fi fost pentru Elizabeth dacă trebuia să se confrunte cu evacuarea *şi* cu o înmormântare. În ceea ce le privea pe Kelsey şi pe Jean, ei bine, ele se confruntaseră deja cu o evacuare. Cu toate acestea, avuseseră unde să meargă în acel moment. De data aceasta, Kelsey pur şi simplu nu putea permite să se întâmple una ca asta. Sora ei era responsabilitatea ei acum. Depindea de ea ca Jean să fie educată corespunzător, cu un acoperiş adecvat deasupra capului. Şi dacă acest lucru însemna că trebuia să…

Nu era chiar sigură cum se ajunsese la asta – la vânzarea ei. Elliott menţionase la început că se gândise deja să o căsătorească cu cea mai bună partidă, dar amânase atât de mult subiectul, încât acum era prea târziu pentru asta şi îi explicase de ce era prea târziu: pentru că era nevoie de o judecată serioasă pentru ceva atât de important, care nu se putea face în doar câteva zile.

Poate că băutura îi dezlegase limba, dar continuase făcând referire la acelaşi lucru, care i se întâmplase unui prieten cu mulţi ani în urmă, cum pierduse el totul, dar fiica sa salvase familia vânzându-se unui netrebnic bătrân care preţuia virginitatea, şi care fusese dispus să plătească extrem de bine pentru ea.

Apoi, aproape pe nerăsuflate, îi povestise despre cum îl abordase pe un domn pe care îl ştia destul de bine ca să

afle dacă acesta era interesat de o soţie tânără. Răspunsul fusese: „N-o să mă căsătoresc cu femeia, dar am nevoie de o amantă nouă. Ţi-aş da ceva bănuţi dacă ar fi dispusă să…”

Şi aşa se ajunsese la discuţia despre amante şi soţii, cum unii lorzi bogaţi ar plăti foarte generos pentru o tânără amantă proaspătă, cu care să se fălească în faţa prietenilor – mai ales o fată care să nu fi făcut deja turul acelor prieteni –, şi ar plăti chiar şi mai mult dacă s-ar întâmpla să fie o tânără neprihănită.

Plantase sămânţa bine, arătându-i soluţia fără să îi ceară de fapt să se sacrifice. Ea fusese deja şocată de discuţia despre amante şi soţii, iar situaţia şi modul în care avea să-i afecteze pe toţi îi sfâşiau inima, dar mai presus de toate fusese teribil de îngrijorată pentru Jean şi felul în care acest lucru îi putea compromite şansele la o căsătorie decentă într-o zi.

Kelsey putea, cel mult, să-şi găsească un loc de muncă, dar cu greu ar fi putut fi un post care să-i ţină pe toţi peste pragul sărăciei, mai ales în cazul în care îşi asuma responsabilitatea de a-i întreţine pe toţi. Nu îşi putea imagina ca mătuşa Elizabeth să lucreze, cât despre Elliott, ei bine, el dovedise deja în mod lamentabil că nu se mai puteau baza pe el să ţină un loc de muncă prea mult timp.

Imaginile cu tânăra ei soră cerşind pe străzi pentru a ajuta familia o făcuseră pe Kelsey să întrebe, într-o şoaptă plină de umilinţă:

— Ştii pe vreun bărbat care ar fi dispus să… să plătească suficient dacă… dacă sunt de acord să-i devin amantă?

Elliott păruse atât de plin de speranţă şi atât de al naibii de uşurat când răspunsese:

— Nu, nu ştiu pe niciunul. Dar ştiu de un loc în Londra pe care lorzii bogaţi îl frecventează, un loc unde poţi fi prezentată ca să primeşti o ofertă excelentă.

Rămăsese nemişcată, fără să scoată vreun sunet pentru o vreme, încă ezitând foarte mult în privinţa unei asemenea decizii monumentale, şi foarte scârbită că aceea părea, de fapt, singura lor opţiune. Adevărul fie spus, pe Elliott îl trecuseră toate sudorile înainte ca ea să-şi dea în cele din urmă acordul. Şi apoi el încercase să o consoleze, de parcă ar mai fi putut s-o consoleze ceva atunci.

— Nu va fi chiar aşa de rău, Kelsey, chiar nu va fi. O femeie obţine mulţi bani în acest fel dacă e inteligentă, suficient cât să devină independentă... ba chiar şi să se căsătorească mai târziu, dacă vrea.

Acest lucru nu era câtuşi de puţin adevărat, şi amândoi o ştiau. S-ar fi dus pe apa sâmbetei şansele ei la o căsătorie bună. Stigmatul care avea s-o urmărească până la sfârşitul zilelor ei. Nu va mai fi bine-venită în societatea civilizată niciodată. Dar asta urma să fie crucea ei. Cel puţin sora ei ar avea în continuare viitorul pe care îl merita. Încă uimită de ceea ce tocmai acceptase să facă, sugerase:

— Te voi lăsa pe tine să-i spui toate astea mătuşii Elizabeth.

— Nu! Nu, ea nu trebuie să ştie. Nu ar permite niciodată aşa ceva. Dar sunt sigur că te vei gândi la o explicaţie rezonabilă care să-ţi scuze absenţa.

Tot ea trebuia să facă şi asta? Când se îndoia că se putea gândi la orice altceva decât la adevărul îngrozitor a ceea ce tocmai acceptase să facă? înainte să părăsească bucătăria, fusese gata să termine chiar ea sticla de tărie. Dar se gândise deja la o scuză nevinovată pe care să le-o spună celorlalţi. Îi spusese mătuşii Elizabeth că Anne, una dintre prietenele ei din Kettering, îi scrisese că era grav bolnavă, doctorii fiind rezervaţi în privinţa speranţelor de însănătoşire. Kelsey trebuia să o viziteze, desigur, şi să o aline în ce fel putea. Şi unchiul Elliott se oferise să o conducă.

Lui Elizabeth nu i se păruse nimic în neregulă.

Paloarea lui Kelsey putea fi pusă pe seama grijii pentru prietena ei. Şi Jean, Dumnezeu să o binecuvânteze, nu o asaltase cu sute de întrebări aşa cum făcea de obicei, pentru simplul fapt că nu recunoscuse numele acelei prietene. Dar, pe de altă parte, Jean se maturizase mult în decursul ultimului an. Se ştie că o tragedie în familie are darul de a încheia o copilărie… uneori permanent. Kelsey aproape că ar fi preferat cele câteva sute de întrebări din partea surorii ei în vârstă de doisprezece ani, care obişnuiau să-i testeze răbdarea. Dar Jean încă suferea.

Şi ce se întâmpla când Kelsey nu avea să se mai întoarcă din vizita din Kettering? Ei bine, urma să-şi facă griji din cauza asta mai târziu. Le va mai vedea oare vreodată pe sora ei sau pe mătuşa Elizabeth? Ar îndrăzni, având în vedere că acestea ar fi putut descoperi adevărul? Nu ştia. În momentul acela, nu ştia decât că, pentru ea, nimic nu va mai fi vreodată la fel.

Capitolul 2

— Haide, drăguţă, e timpul.

Kelsey se zgâi la bărbatul înalt şi uscăţiv care era în picioare în pragul uşii deschise. I se spusese să-i zică Lonny, când fusese dată pe mâna lui în urmă cu o zi. Era proprietarul casei – cel care urma să o vândă celui care făcea oferta cea mai bună.

Nimic din înfăţişarea sa nu sugera că era furnizor de vicii şi carne vie. Se îmbrăca precum oricare alt lord. Era plăcut la vedere. Vorbise sofisticat – cel puţin în timp ce unchiul Elliott încă mai era acolo. Însă de îndată ce unchiul ei plecase, limbajul lui Lonny alunecase adesea spre lipsă de rafinament, indicându-i adevărata provenienţă. Cu toate acestea, fusese bun cu ea şi după aceea.

El îi explicase foarte atent că, având în vedere ce sumă mare de bani urma să fie plătită pentru ea, nu va mai avea posibilitatea de a pune capăt înţelegerii, ca o amantă obişnuită. Domnul care o va cumpăra trebuia să fie sigur că primeşte contravaloarea banilor lui atâta timp cât o voia.

Fusese de acord cu acest lucru, care, în mintea ei, nu părea deloc departe de sclavie. Trebuia să stea cu acel bărbat indiferent dacă îl plăcea sau nu, indiferent dacă o trata bine sau nu, până când lui nu îi va mai păsa să o susţină financiar.

— Şi dacă nu o s-o fac? îndrăznise ea să-l întrebe.

— Ei bine, drăguţă, chiar nu vrei să afli ce s-ar întâmpla în acel caz, îi spusese el pe un ton pe care ea îl resimţise drept o ameninţare cu moartea. Dar apoi continuase să îi explice, pe un ton dojenitor, de parcă ea ar fi trebuit deja să cunoască acele informaţii. În înţelegerile pe care le fac, eu garantez personal. Nu îmi pot permite să îmi ruinez reputaţia din cauza capriciilor unei fete care decide mai târziu că nu-i place învoiala pe care a făcut-o. Nimeni nu ar mai participa la aceste vânzări dacă ar fi aşa, nu?

— Au loc multe vânzări dintr-astea?

— Aceasta va fi cea de-a patra pe care o ţin aici, cu toate că prima printre cei de rangul tău. Cei mai mulţi dintre nobilii care se află în situaţia dificilă în care eşti tu reuşesc să-şi căsătorească fiicele cu bărbaţi bogaţi pentru a-şi rezolva dificultăţile. Păcat că unchiul tău nu a încercat să-ţi găsească o partidă. Nu îmi pari a fi genul de amantă.

Nu ştiuse dacă să se simtă insultată sau încântată de acele cuvinte, aşa că spusese doar:

— Nu a fost suficient timp să aranjeze o căsătorie, după cum a spus unchiul meu.

— Da, însă e păcat. Acum, să îţi găsim un loc pentru noaptea asta. Vei fi prezentată mâine-seară, după ce voi fi avut timp să trimit de veste acelor domni despre care cred

că ar putea fi interesaţi. Cu puţin noroc, una dintre fetele mele va avea ceva care să ţi se potrivească pentru prezentare. O amantă trebuie să arate ca o amantă, dacă înţelegi ce vreau să spun, nu ca sora cuiva. Şi o măsură din cap până în picioare. Ţinuta ta, drăguţă, oricât de drăgălaşă ar putea fi, e mai potrivită pentru un ceai în grădină. Dacă nu cumva ai adus ceva adecvat…?

Trebuise să clatine din cap, stânjenită că arăta atât de… nobil.

El oftase.

— Ei bine, o să găsim noi ceva, sunt sigur, spuse el, conducând-o afară din salon şi la etaj, într-o cameră în care putea înnopta.

La fel ca şi restul casei mari, camera era mobilată cu foarte mult bun-gust, iar ea remarcă politicos:

— Foarte frumos.

— Te aşteptai la ceva ţipător? El zâmbi când privirea ei trădă răspunsul. Furnizez servicii lumii bune, şi am descoperit că nobilii sunt mult mai dispuşi să se despartă de banii lor dacă se simt ca acasă în timp ce o fac. Apoi râse. Cei din clasele de jos nu îşi pot permite tarifele mele, nici măcar nu ajung până la uşă.

— Înţeleg, spuse ea ca şi cum ar fi înţeles. Bărbaţii îşi satisfăceau plăcerile acolo unde acestea erau disponibile, şi existau case de toleranţă peste tot prin Londra care dovedeau acest lucru. Aceasta doar se întâmpla să fie una dintre cele mai scumpe.

Şi, înainte de a pleca, insistă încă o dată:

— *Înţelegi* pe deplin acest aranjament cu care ai fost de acord şi modul în care acesta diferă de un aranjament obişnuit?

— Da.

— Şi că nu vei primi nimic în afară de cadourile pe care decide lordul să ţi le dea cât timp eşti cu el? Deşi ea încuviinţase din cap, el tot voia să fie perfect limpede,

continuând: Se va stabili o sumă minimă, suma pe care o cere unchiul tău, şi aceea va merge la el. Eu voi avea un procent din orice va fi plătit peste pentru aranjarea vânzării. Dar absolut niciun bănuţ nu va ajunge la tine.

Ştia prea bine acest lucru şi se ruga să se ofere mult mai mult, cel puţin suficient pentru a ajuta familia să treacă peste acest hop până când Elliott ar fi găsit un nou loc de muncă şi l-ar fi păstrat, în caz contrar, tot acest sacrificiu ar fi fost făcut pentru nimic altceva decât o amânare temporară a dezastrului. Dar, în drumul lor spre Londra, unchiul ei jurase că îşi va căuta un loc de muncă şi îl va păstra, indiferent dacă acesta se ridica sau nu la standardele lui, că nu va mai ajunge niciodată într-o situaţie financiară atât de problematică.

Ceea ce o îngrijora însă, având în vedere cât de mult datora Elliott, şi ceea ce îl şi întrebase în cele din urmă pe Lonny, fusese:

— Chiar crezi că va plăti cineva atât de mult?

— Ooo, da, răspunsese el cu încredere deplină. Aceşti nababi bogaţi nu au pe ce altceva să-şi cheltuiască banii. Caii, femeile şi jocurile de noroc sunt interesele lor majore. Sunt fericit să le furnizez două din trei, precum şi oricare alt viciu pe care li-l doreşte inimioara, mai puţin crima.

— Orice viciu?

El chicotise.

— Drăguţă, ai fi surprinsă de ceea ce unii dintre aceşti lorzi – şi doamnele lor – solicită. Păi, am o contesă care vine aici de cel puţin două ori pe lună şi mă plăteşte să-i ofer un lord diferit de fiecare dată care să o biciuiască – cu atenţie, desigur –, şi care să o trateze ca pe un sclav umil. Poartă o mască, astfel încât să nu o recunoască nimeni. De fapt, domnii pe care îi trimit presupun pur şi simplu că este doar una dintre fetele mele. Aş fi fericit să-i furnizez serviciul chiar eu, ea fiind o frumuseţe de fată ca tine, dar nu asta este ceea ce îşi doreşte. Cel mai mult o excită faptul că îl

ştie pe fiecare dintre ei personal, dar ei nu ştiu cine este ea, şi îi vede pe toţi la baluri, dansează cu ei, joacă cărţi la masa de lângă ei, ştiindu-le micile secrete murdare.

La auzul acestor cuvinte, Kelsey se înroşise ca racul şi rămăsese fără cuvinte. Oamenii făceau astfel de lucruri şi plăteau să le facă şi să li se facă. Nu şi-ar fi imaginat niciodată aşa ceva!

Lonny însă îi spusese dezgustat:

— Ce să zic, roşitul acesta e în regulă deocamdată, dar ar fi mai bine să te obişnuieşti cu astfel de vorbe, fetiţo. Va fi treaba ta de acum înainte să-i furnizezi celui care te cumpără plăceri carnale, oricum ar vrea el, ai înţeles? Un bărbat face cu amanta lui lucruri pe care nu le concepe soţia sa. La asta se pricepe al naibii de bine o amantă. O să o trimit pe una dintre fetele mele să-ţi explice în detaliu cum stă treaba, din moment ce unchiul tău, în mod evident, nu a crezut de cuviinţă să o facă.

Şi exact asta şi făcuse, torturând-o de-a dreptul pe Kelsey. O femeie tinerică pe nume May venise noaptea, aducând rochia vulgară pe care Kelsey o purta acum, şi îşi petrecuseră mai multe ore discutând despre ascunzişurile amorului. May îi vorbise despre tot, de la modul prin care să evite sarcinile nedorite până la orice mod imaginabil de a le provoca plăcere bărbaţilor, modalităţi prin care să îi stârnească şi modalităţi prin care să obţină ceea ce voia de la ei. Ultima era ceva ce, probabil, Lonny nu şi-ar fi dorit ca ea să înveţe, dar lui May probabil că îi păruse rău pentru ea, aşa că îi oferise şi acea informaţie.

Nu se comparase câtuşi de puţin cu scurta conversaţie pe care o avusese Kelsey cu mama ei cu mai mult de un an înainte, când împlinise şaptesprezece ani, despre dragoste şi căsătorie. Mama ei discutase despre cum faci dragoste şi copii în felul ei sincer, apoi trecuse la un cu totul alt subiect, de parcă nu ar fi fost amândouă îmbujorate din cap până în picioare de subiectul anterior.

La plecare, May îi dăduse un sfat de despărţire:

— Nu uita că probabil te va cumpăra un bărbat căsătorit, iar motivul pentru care el vrea o amantă în primul rând este că nu este satisfăcut de soţia sa. La naiba, unii dintre ei nu şi-au văzut niciodată soţiile goale, dacă îţi vine să crezi aşa ceva. Oricine îţi va spune – bine, oricare cunoscut de-al meu îţi va spune – că unui bărbat îi place să se uite la o femeie goală. Dă-i doar ce-i lipseşte acasă şi te va adora.

Iar acum venise timpul. Kelsey aproape că tremura de spaimă. Lonny îi aruncase o privire de aprobare – o aprobare făţişă, de fapt – când deschisese uşa şi o văzuse în rochia de un roşu-rubiniu cu decolteu adânc. Dar faptul că el era de părere că ea arăta mai potrivit pentru acea ocazie nu o încurajase prea tare.

Viitorul ei, la bine sau la rău, urma să fie decis în acea noapte de bărbatul care va fi dispus să plătească cel mai mult pentru ea. Nu trebuia să-i fie pe plac, înţelesese asta. May îi explicase clar că îl putea dispreţui chiar de la început dacă era bătrân sau nemilos. Putea doar spera să nu se întâmple asta.

Lonny o conduse la parter. Trebui să tragă puţin de ea ca să o facă să se mişte când auzi cât de aglomerat era dedesubt doar după nivelul zgomotului. Şi, încă şi mai rău, nu o duse în salon, unde i-ar fi putut întâlni pe domni şi ar fi vorbit cu ei. În schimb, o escortă într-o cameră uriaşă pentru jocuri de noroc, şoptindu-i atunci când ea se opri brusc:

— Cei mai mulţi dintre aceşti domni nu sunt aici ca să liciteze pentru tine. Au venit pentru jocuri de noroc sau pentru alte plăceri. Dar am constatat că, cu cât sunt mai mulţi de faţă, cu atât licitează mai mult cei interesaţi cu adevărat. Celorlalţi, ei bine, le oferă un spectacol straşnic, care este foarte bun pentru afaceri, să ştii.

Şi înainte ca ea să-şi dea seama ce avea de gând să

facă, o ridică pe una dintre mese şi o avertiză printre dinţi:

— Stai acolo şi dă-ţi silinţa să arăţi ispititoare.

Ispititoare când era paralizată de frică şi ruşinată până peste poate?! Pentru că cei mai mulţi dintre bărbaţii din sală nu erau acolo pentru a licita pentru ea, după cum spusese el, şi că nu aveau nicio idee de ce ea era în picioare pe masă, Lonny făcu un mic anunţ pentru a-i lămuri.

— Vă răpesc un moment din timpul dumneavoastră, domnilor, pentru o licitaţie foarte neobişnuită.

Cuvântul „licitaţie” avea un mod aparte de a atrage atenţia imediat, şi situaţia de faţă nu fu cu nimic diferită. Lonny trebui să aştepte doar câteva secunde până ce se lăsă o linişte deplină în cameră.

— Aceia dintre Domniile Voastre mulţumiţi de iubitele actuale pot continua jocurile de noroc, căci această licitaţie nu li se adresează. Dar celor interesaţi de ceva nou, le ofer această privelişte de… o frumuseţe îmbujorată.

Urmă o serie de chicoteli, pentru că faţa lui Kelsey aproape împrumutase culoarea rochiei.

— Nu să o încercaţi, domnii mei, ci să fie la dispoziţia voastră oricât de mult vă va face plăcere. Şi, pentru un astfel de privilegiu, licitaţia va începe de la zece mii de lire sterline.

Suma, după cum era şi normal, provocă zarvă imediat, mărind volumul glasurilor în sală mult mai mult decât fusese înainte de anunţul surprinzător al lui Lonny.

— Nicio femeie nu valorează atât de mult, nici chiar nevastă-mea, strigă un bărbat, stârnind râsete în jurul lui.

— Poţi să-mi împrumuţi zece mii, Peters?

— E făcută din aur, nu? glumi altul.

— Cinci sute, niciun penny mai mult, se auzi vocea unuia băut.

Acestea fură doar câteva dintre zecile de comentarii pe care

Lonny, cu înţelepciune, le lăsă să circule înainte de a le pune capăt subliniind din nou:

— Pentru că această bijuterie va merge la cel care oferă cel mai mult, opţiunea îi va aparţine noului protector cu privire la cât de mult doreşte să o păstreze. O lună, un an, pe termen nelimitat… alegerea va fi a lui, nu a ei. Acest lucru va fi prevăzut în înţelegerea de vânzare. Aşa că, haideţi, domnilor, care va fi norocosul de a fi primul… primul… care gustă această bucăţică delicioasă?

Kelsey fu prea şocată să mai poată auzi orice altceva se mai spusese după aceea. I se spusese că le va fi „prezentată” domnilor, fiind lăsată să creadă că îi va întâlni şi va avea şansa de a vorbi cu fiecare dintre ei, şi că atunci ei îi vor face ofertele în linişte lui Lonny, în cazul în care intenţionau să liciteze.

Nu îşi imaginase nicio clipă că totul va fi făcut în văzul lumii. Dumnezeule, dacă ar fi ştiut că urma să fie scoasă la licitaţie, într-o cameră plină de bărbaţi, dintre care jumătate erau băuţi, ar mai fi fost de acord cu acest lucru?

O voce îi pătrunse prin gândurile îngrozite.

— Accept oferta de deschidere.

Privirea lui Kelsey se îndreptă către locul de unde se auzise vocea obosită şi surprinse un chip la fel de obosit şi de bătrân. Simţea că avea să leşine.

Capitolul 3

— Tot nu ştiu ce facem aici, mormăi Lord Percival Alden. Casa Angelei este la fel de frumoasă, era la fel de aproape de dineul de la clubul White, iar fetele ei sunt obişnuite cu dezmăţul *normal.*

Derek Malory chicoti şi îi făcu cu ochiul vărului său Jeremy în timp ce îşi urmau prietenul în foaier.

— Există dezmăţ normal? Sună ca o contradicţie în termeni, nu-i aşa?

Percy spunea cele mai ciudate lucruri uneori, dar, la fel ca şi Nicholas Eden, fusese unul dintre prietenii apropiaţi ai lui Derek în timpul şcolii, aşa că îi puteau fi trecute cu vederea ocazionalele exagerări. Mai nou, Nick mai hoinărea foarte rar cu ei, şi cu siguranţă nu în locuri ca acesta, nu de când îşi pusese pirostriile cu verişoara lui Derek, Regina. Nu că Derek nu ar fi fost încântat să-l aibă pe Nick în familie, pentru că era, dar avea convingerea fermă că mariajul putea aştepta până după treizeci de ani, iar până atunci mai avea încă cinci ani lungi.

Doi dintre unchii lui cei mai tineri, Tony şi James, erau exemplele perfecte care să ilustreze înţelepciunea acestei convingeri. Fuseseră doi dintre craii celebri din Londra pe vremea lor, îşi făcuseră de cap cu vârf şi îndesat în tinereţe, şi nu se aşezaseră la casa lor să-şi întemeieze o familie până după treizeci şi cinci de ani. Deşi James îl avea pe Jeremy, fiul său nelegitim în vârstă de optsprezece ani, nu se considera că îşi întemeiase o familie de timpuriu, pentru simplul motiv că băiatul nu fusese conceput în timpul sfintei căsătorii – la fel ca şi Derek. În plus, unchiul James nici nu ştiuse de existenţa lui Jeremy până în urmă cu câţiva ani.

— O, nu ştiu, remarcă Jeremy pe această temă cu toată seriozitatea. Mă pot destrăbăla ca oricine altcineva şi o fac normal.

— Ştii ce vreau să spun, răspunse Percy, privind precaut spre foaier şi în sus pe scări, de parcă l-ar fi aşteptat pe necuratul în carne şi oase să-şi facă apariţia.

— Se ştie foarte bine că unii ciudaţi influenţi frecventează acest stabiliment.

Derek ridică dintr-o sprânceană aurie auzindu-i vorbele şi replică ironic:

— Am mai fost de câteva ori aici, Percy, să pariez şi să mă bucur de una dintre camerele de la etaj – şi de

ocupanta acesteia. Nu am observat nimic ieşit din comun. Şi i-am recunoscut pe cei mai mulţi dintre oaspeţii de aici.

— Nu am spus că *toţi* care vin aici sunt ciudaţi, amice. Doamne fereşte. Suntem şi noi aici, nu?

Jeremy nu se putu abţine.

— Vrei să spui că noi nu suntem ciudaţi? La dracu', aş fi putut jura că…

— Ţine-ţi gura, neisprăvitule, interveni Derek, de-abia reuşind să nu izbucnească în râs. Prietenul nostru pare a fi chiar serios.

Percy dădu din cap categoric.

— Într-adevăr, sunt. Se spune că aici îţi poţi îndeplini orice fantezie, indiferent de cât de bizare îţi sunt gusturile. Şi acum cred şi eu asta, după ce l-am văzut pe vizitiul lui Lord Ashford afară. Mi-e teamă ca vreo fată de pe aici să nu-mi întindă nişte lanţuri în secunda în care intru în camera ei, rosti el, după care se cutremură.

Numele Ashford puse capăt brusc bunei dispoziţii a lui Derek, precum şi a lui Jeremy. Toţi trei avuseseră o dispută cu individul cu câteva luni înainte, într-una dintre tavernele de la râu, după ce fuseseră atraşi de ţipetele îngrozite ale unei femei dintr-unul dintre dormitoarele de la etaj.

— Nu ăsta e individul căruia i-am dat eu o mamă de bătaie soră cu moartea acum ceva timp? întrebă Jeremy.

— Îndrăznesc să te contrazic, dragă băiete, răspunse Percy. Derek l-a bătut pe mocofan de l-a lăsat lat. Nu ne-a oferit nici unuia vreo şansă să ne aducem contribuţia, atât de furios a fost. Ai dat şi tu o lovitură sau două după ce a fost scos din joc, totuşi, din câte îmi amintesc. Dacă stau să mă gândesc, şi eu la fel.

— Mă bucur să aud asta, dădu din cap Jeremy. Trebuie să fi fost beat de nu-mi amintesc.

— Ai fost. Toţi am fost. Şi bine că am fost, că de nu, am fi putut să o omorâm pe jigodia aia blestemată.

— Şi cât ar fi meritat! mormăi Derek. Ticălosul nu e în

toate minţile. Nu există nicio altă scuză pentru cruzimea de care este în stare.

— O, da, da, sunt de acord, spuse Percy şi, apoi în şoaptă, am auzit chiar că dacă nu vede sânge, nu poate… ei bine, ştiţi voi…

Ai încredere în Percy că va destinde atmosfera. Derek izbucni în râs.

— Dumnezeule, frate, suntem în cel mai notoriu bordel din oraş. Nu este nevoie să fii pudic aici.

Percy roşi chiar înainte de a mormăi:

— Ei bine, încă mai vreau să aflu ce căutăm noi aici. Lucrurile oferite în această casă nu sunt tocmai pe placul meu.

— Nici pe gustul meu, admise Derek. Dar, aşa cum am spus mai înainte, aici se întâmplă mai multe. Or satisface şi depravaţii, dar fetele de aici pot totuşi să aprecieze o tăvăleală frumoasă şi normală atunci când asta este tot ce li se cere. În plus, suntem aici pentru că Jeremy a aflat că mica lui blondă Florence s-a mutat de la Angela aici, şi i-am promis vreo oră cu ea înainte de balul la care trebuie să ne facem apariţia mai târziu. Aş fi putut jura că am spus deja asta, Percy.

— Nu-mi amintesc, zise prietenul său. Nu pretind că nu ai făcut-o, dar pur şi simplu nu-mi amintesc.

Dar Jeremy se încruntă acum.

— Dacă acest loc este atât de rău precum spui, nu cred că vreau ca Florence a mea să lucreze aici.

— Atunci trimite-o înapoi la Angela, sugeră Derek. Fetişcana probabil că îţi va mulţumi pentru asta. Nu avea de unde să ştie în ce se bagă, chiar dacă i s-a promis un câştig mai mare aici.

Percy dădu din cap o dată.

— Şi fă-o rapid, dragă băiete. Nu pot spune că mă interesează prea tare să joc câteva mâini aici, în timp ce îţi găseşti tu mândra. Nu dacă nenorocitul de Ashford este în

aceeaşi încăpere.

Cu toate acestea, el se apropie să arunce o privire în sala unde se ţineau jocurile de noroc în timp ce spunea asta. Apoi, continuă uşor emoţionat:

— O, ia te uită, o rândunică drăguţă cu care nu m-ar deranja să petrec vreo oră, chiar şi aici. Dar se pare că nu este disponibilă, mai bine... sau poate că este. Ba nu, nu este. E mult prea costisitoare pentru gusturile mele.

— Percy, ce tot *îndrugi* acolo?

Percy se uită peste umăr şi explică:

— Are loc o licitaţie, din câte se pare. Nu am nevoie de vreo amantă la vârsta mea, când câteva monede aruncate în stânga şi-n dreapta îmi sunt suficiente.

Derek oftă. Era evident că nu aveau să obţină un răspuns inteligibil de la Percy, dar asta nu era o noutate. Jumătate din comentariile lui Percy erau un mister total. Dar Derek nu avu chef să le elucideze chiar acum, când doar în câţiva paşi putea vedea cu ochii lui ceea ce îi atrăsese atenţia lui Percy de data aceasta.

Aşa că se duse alături de prietenul său în uşa deschisă, şi la fel făcu şi Jeremy. Şi amândoi o văzură imediat – nu aveau cum să n-o vadă stând în picioare pe masă. O tinerică frumoasă, sau cel puţin aşa părea să fie. Greu de spus, la cât de îmbujorată era. O siluetă frumoasă, totuşi. Foarte frumoasă. Şi acum remarcile lui Percy căpătară sens. Îl auziră pe proprietar spunând:

— Încă o dată, domnilor, această bijuterie va fi o amantă splendidă. Şi atât de uşor de dresat pentru a se potrivi gusturilor dumneavoastră, aşa neprihănită cum este. Am auzit douăzeci şi două de mii?

Derek pufni. Neprihănită? Provenind dintr-un loc ca ăsta? Prea puţin probabil. Dar, pe de altă parte, proştii ameţiţi de băutură puteau fi făcuţi să creadă orice. Cu toate acestea, licitaţia scăpase în mod evident de sub control, preţul actual fiind absurd.

— Nu pare că vom găsi o partidă amicală de whist aici, Percy, cu toată nebunia asta, spuse Derek. Uitaţi-vă, nimeni nu acordă niciun pic de atenţie jocurilor.

— Nu-i învinuiesc deloc, rânji Percy. Şi eu aş prefera să mă uit la mândră. Derek oftă.

— Jeremy, dacă nu te superi, grăbeşte-te să-ţi rezolvi treburile aici, căci aş vrea să ajungem la balul acela cât mai repede până la urmă. Ia-o pe mândră şi o vom lăsa la Angela în drumul nostru.

— O vreau pe ea.

Din moment ce Jeremy avea încă ochii aţintiţi asupra fetei de pe masă, nu fu nevoie ca Derek să întrebe pe cine voia. Spuse doar:

— Pe ea nu ţi-o poţi permite.

— Aş putea, dacă mi-ai împrumuta banii.

Percy începu să chicotească auzind remarca. Derek nu fu câtuşi de puţin amuzat, ci chiar se încruntă. Şi refuzul lui fu rostit pe un ton care nu putea fi combătut. Dar Jeremy, ticălosul, nu se lăsa descurajat cu uşurinţă.

— Haide, Derek, insistă el. Poţi acoperi un împrumut atât de mare cu uşurinţă. Am auzit despre înţelegerea pe care unchiul Jason a încheiat-o când ai terminat şcoala. Era vorba de mai multe proprietăţi care aduc un venit frumuşel. Şi cu unchiul Edward care a investit cea mai mare parte din câştig pentru tine, pe barba mea, probabil că este de trei ori mai mare până acum…

— Mai degrabă de şase ori mai mare, dar asta nu înseamnă că am de gând să arunc banii pe impulsuri desfrânate, mai ales atunci când acestea nu sunt nici măcar impulsurile *mele* desfrânate. Nu am de gând să-ţi împrumut atâta bănet. În plus, o femeie de genul ăsta, minunată precum este, va trebui să fie întreţinută în stil mare. Iar tu, vărule, nu îţi poţi permite nici asta.

Jeremy rânji, neabătut.

— O, dar aş face-o *fericită.*

— Unei amante îi pasă mai mult de ceea ce ai în buzunare decât de ceea ce ai între ele, interveni Percy, după care roşi imediat din cauza propriilor vorbe.

— Nu sunt *atât* de mercantile, protestă Jeremy.

— Ba eu susţin contrariul…

— Şi de unde ştii? N-ai fost niciodată cu vreuna.

Derek îşi dădu ochii peste cap, intervenind:

— Nu aveţi pe ce să vă contraziceţi în acest caz. Răspunsul este şi va rămâne nu, aşa că renunţă, Jeremy. Tatăl tău mi-ar lua capul dacă te-aş vârî atât de adânc în datorii.

— Tatăl meu, mai bine decât al tău, ar înţelege.

Jeremy avea dreptate în această privinţă. Dacă ar fi fost să dea crezare poveştilor, James Malory făcuse lucruri la fel de bizare în tinereţe, în timp ce tatăl lui Derek, fiind marchizul de Haverston şi cel mai mare dintre cei patru fraţi Malory, trebuise să-şi asume un rol responsabil de la o vârstă fragedă. Dar asta nu însemna că nu ar fi intrat într-un scandal monumental dacă Derek ar fi dat curs cererii vărului său.

Aşa că spuse:

— Poate că ar înţelege, deşi trebuie să recunoşti că unchiul James este mult mai conservator acum că s-a căsătorit. Şi, în plus, *eu* voi fi nevoit să îi dau socoteală tatălui meu. Şi unde naiba ai să ţii o amantă, când eşti încă la şcoală, iar atunci când eşti acasă locuieşti cu tatăl tău?

Jeremy afişă în cele din urmă o privire jalnică.

— Să fiu al naibii, nu m-am gândit la asta.

— În plus, o amantă poate să fie la fel de scumpă ca o soţie, sublime Derek. Am încercat şi eu o dată cu una şi nu i-a păsat de înţelegere deloc. Vrei să fii legat de cineva în felul ăsta la vârsta ta?

Acum, Jeremy fu cel care îl privi îngrozit.

— La naiba, nu!

— Atunci să fii bucuros că nu te las să arunci banii

mei pe apa sâmbetei pentru un capriciu prostesc.

— O, chiar sunt. Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns, vere. Nu-mi pot imagina ce era în mintea mea.

— Douăzeci şi trei de mii, se auzi, glasul atrăgându-le atenţia înapoi către sala de jocuri.

— Acum, iată un alt motiv pentru care să te bucuri că ţi-ai recăpătat judecata, Jeremy, spuse Percy cu un chicotit. Se pare că licitaţia nu este pe sfârşite.

Derek nu se amuză, ci, de fapt, se încordă când auzi oferta, şi nu pentru că preţul ridicol era încă în creştere. La naiba, *cât* îşi dorea să nu fi recunoscut vocea din spatele ultimei oferte.

Capitolul 4

— Douăzeci şi trei de mii.

Kelsey nu îşi imaginase nici o clipă că se va ajunge la o ofertă atât de mare. Dar să afle că valora atât de mult nu îi mângâia deloc orgoliul. De fapt, nu putea fi nici măcar mulţumită că le rezolva problemele mătuşii şi unchiului ei pentru o lungă perioadă. Nu, era prea îngrozită ca să fie bucuroasă.

Părea un bărbat… nemilos. Era singurul cuvânt care îi trecea prin minte. Nu era sigură de ce. Să fi fost înclinaţia buzelor lui subţiri? Strălucirea mică şi rece din ochii lui albastru-deschis în timp ce o urmărea agitându-se sub privirea lui? Fiorul pe care îl simţise pe şira spinării când surprinsese prima privire pe care o aruncase în direcţia ei…

Avea puţin peste treizeci de ani, după părerea ei. Avea părul negru ca tăciunele şi trăsăturile nobile comune multor lorzi. Nu era urât. Absolut deloc. Dar cruzimea din privirea lui anula orice frumuseţe a chipului. Şi Kelsey se trezi sperând ca bătrânul care începuse licitaţia, chiar şi cu privirea lui pofticioasă dezgustătoare, să continue să liciteze.

Dumnezeule sfinte, doar ei doi mai rămăseseră în licitaţie. Mai fuseseră câţiva care licitaseră o dată sau de două ori la început, dar renunţaseră remarcând privirile glaciale pe care le arunca iute celălalt lord, priviri îndeajuns de ameninţătoare cât să liniştească şi cel mai temerar suflet. Bătrânul încă mai licita pentru că pur şi simplu nu băgase de seamă, probabil din cauza vederii slabe, sau pentru că de-abia dacă mai era conştient, căci părea foarte beat.

Apoi, auzi o voce nouă mărind oferta la douăzeci şi cinci de mii, urmată de o întrebare a unui bărbat din apropiere:

— Tocmai tu ai nevoie de-o amantă, Malory? Am auzit că ai doamnele la picioare, şi stau la coadă ca să le primeşti în pat.

Observaţia stârni numeroase râsete, şi chiar şi mai multe când bărbatul care intrase ultimul în licitaţie răspunse:

— Aaa, dar acelea sunt doamne, milord. Poate că sunt în căutare de ceva… diferit.

Replica era o insultă la adresa lui Kelsey, dar poate că nu aceasta fusese intenţia. La urma urmei, el nu ştia că ea fusese din toate punctele de vedere o doamnă până să intre în această casă. De fapt, în acel moment, nimic nu i-ar fi putut face să creadă că era altfel decât ceea ce credeau toţi că era – în niciun caz o doamnă.

Nu reuşise să vadă cine făcuse noua ofertă. Vocea se auzise din direcţia uşii, dar poziţia exactă a vorbitorului era greu de reperat cu atâta zgomot în cameră. Şi erau mai mult de o duzină de oameni în acea zonă, unii stând jos, alţii în picioare. Era imposibil de spus. Cu toate acestea, bărbatul de care nu voia să fie cumpărată se părea că ştia de la cine venise noua ofertă, pentru că acum arunca priviri încărcate de o furie evidentă în acea direcţie. Dar, din nou, Kelsey nu putea spune exact cine atrăsese uitătura

ucigaşă.

Îşi ţinu respiraţia, aşteptând să vadă cum va reacţiona. Aruncă o privire către bătrân şi înţelese că probabil nu va mai licita. De fapt, aţipise, şi nimeni nu părea înclinat să-l trezească. Ei bine, păruse destul de beat când licitase, şi băutura îi venise de hac. Cât despre salvatorul ei, oricine era el, oare avea să liciteze în continuare împotriva celuilalt lord? Sau se va lăsa şi el intimidat la fel ca toţi ceilalţi?

— Am auzit douăzeci şi cinci şi cinci sute? strigă Lonny.

Linişte. Şi Kelsey îşi dădu brusc seama că toate celelalte oferte crescuseră cu cinci sute de lire, cu excepţia ultimei. Bărbatul numit Malory fusese primul care ridicase suma cu două mii. Să fi fost oare un indiciu că era foarte serios? Sau prea bogat să-i pese? Sau poate că era prea concentrat pe paharul său ca să fie cu prea multă băgare de seamă.

— Am auzit douăzeci şi cinci şi cinci sute? repetă Lonny un pic mai tare, astfel încât să se audă până în partea din spate a camerei.

Ea nu îşi luă privirea de la bărbatul cu ochi albaştri, aşteptând, rugându-se să se aşeze şi să nu mai liciteze. Era atât de nervos, încât venele de la gât păreau să-i iasă prin piele. Şi apoi, în mod uimitor, părăsi camera, dărâmând un scaun gol, împingându-i în stânga şi în dreapta pe cei care nu se dădeau la timp din calea lui.

Kelsey se uită la proprietarul casei ca să-i vadă reacţia, iar dezamăgirea lui Lonny îi confirmă. Lordul care plecase nu mai licita.

— Atunci, douăzeci şi cinci de mii o dată… Urmă o scurtă pauză, după care Lonny adăugă: De două ori… O altă pauză, doar cu o fracţiune de secundă mai mare. Foarte bine, vândută lui Lord Malory! Şi dacă binevoiţi să poftiţi în biroul meu, nu departe de aici, milord, putem

încheia această afacere.

Kelsey încercă din nou să vadă cu cine vorbea Lonny. Dar bărbatul o ridică şi o dădu jos de pe masă şi, cum nu avea decât un metru şi şaizeci de centimetri, nu putu să vadă nimic de bărbaţii din faţa ei.

Fu recunoscătoare că tot acel calvar luase sfârşit în cele din urmă. Dar uşurarea pe care ar fi trebuit să o resimtă refuză să se arate pentru că încă nu ştia cine o cumpărase. Şi gândul că – Doamne fereşte! — *ar fi putut* fi la fel de îngrozitor ca şi ceilalţi doi nu îi dădea pace. La urma urmei, aluzia făcută la adresa lui, insinuând că femeile îşi doreau compania lui, făcând coadă să-i intre în pat, ar fi putut fi ironică, însemnând exact opusul. Un astfel de sarcasm ar fi atras la fel de multe râsete în cadrul acelei mulţimi.

— Te-ai descurcat bine, drăguţă, îi şopti Lonny în timp ce o escortă afară, în foaier. M-a surprins, îţi zic cinstit, că s-a ajuns la o sumă aşa de mare. Chicoti, apoi continuă mai mult pentru sine. Dar aceşti nababi îşi permit. Acum, fugi şi ia-ţi lucrurile şi nu întârzia. Când eşti gata, vino la mine în birou, uite acolo, şi îi făcu semn din cap către o uşă deschisă de la capătul holului.

O bătu uşor pe spate şi o urni spre scări.

Să întârzie? Când preocuparea ei primordială era să afle cine o cumpărase? Aproape că îşi luă zborul pe scări. Şi nu prea avea ce să adune, pentru că nu scosese prea multe din valiza ei mică în urmă cu o zi. Aşa că fu din nou jos în mai puţin de zece minute, mai precis cinci.

Dar, când mai avea un pas până la uşa deschisă, se opri brusc. Dorinţa ei de a vedea cine plătise o sumă exorbitantă pentru ea fusese brusc înlocuită de frică. Soarta îi era pecetluită. Trebuia să onoreze înţelegerea, sau să aibă de-a face cu ameninţarea subtilă a lui Lonny, despre care nu avea nici cea mai mică îndoială că îi putea pune în pericol chiar viaţa. Dar necunoscutul o făcea să paralizeze

de teamă. Dacă acest bărbat care o cumpărase nu putea nici măcar să fie numit decent, ci era la fel de nemilos cum păruse celălalt? Sau dacă era un bărbat grotesc de urât care nu putea face rost de femei altcumva decât cumpărându-le în acest fel?

Ce avea să facă? În mod îngrozitor, *nu putea* face nimic. Ori îl ura, ori îl plăcea – sau nu simţea absolut nimic. De fapt, ea spera să nu simtă nimic. Cu siguranţă nu voia să se ataşeze de un om cu care nu se putea căsători, chiar dacă avea să fie nevoită să fie intimă cu el.

— În mod sigur veţi descoperi că aţi făcut o achiziţie excelentă, milord, spunea Lonny în timp ce se îndrepta spre uşa biroului său, apoi observând-o pe Kelsey acolo, o trase în cameră, adăugând:

— Aha, şi iat-o, aşa că vă urez o seară bună.

Kelsey aproape că închise ochii, căci nu era încă pregătită să-şi înfrunte viitorul. Dar partea curajoasă din ea, chiar dacă era mică, refuză să mai amâne şi măcar cu o secundă inevitabilul, îi privi pe cei din cameră. Şi în timp ce făcea asta, simţi imediat uşurare. O uşurare imensă. Încă nu ştia cine o cumpărase, pentru că nu era un singur bărbat care aştepta în biroul lui Lonny, ci trei. Cu toate acestea, din cei trei, unul era frumos, unul, foarte frumos, iar cel de-al treilea era incredibil de frumos.

Cum de putuse să aibă un asemenea noroc? Nu îi venea să-şi creadă ochilor. Ceva trebuia să fie greşit. Cu toate acestea, nu îşi putea da seama nici în ruptul capului care era problema. Chiar şi cu cel mai puţin frumos dintre cei trei, care părea să fie cel mai mare, simţea că se putea înţelege bine. Era înalt şi slab, cu nişte ochi căprui blânzi şi un zâmbet minunat. Cuvântul „inofensiv” îi veni în minte atunci când se uită la el.

Cel mai înalt dintre cei trei părea să fie cel mai tânăr, cam de vârsta lui Kelsey, deşi era lat în umeri şi avea o expresie care dovedeau în mod clar maturitate, făcându-l

să pară mult mai în vârstă. Era şi grozav de frumos, cu părul lui negru ca pana corbului şi cu ochii de cea mai frumoasă nuanţă de albastru cobalt, doar uşor alungiţi, ceea ce-i conferea un aer exotic. Avu senzaţia că s-ar putea înţelege extrem de bine cu el şi speră, se rugă, ca el să fie cel care o cumpărase. Dumnezeule, de-abia putea să-şi ia ochii de la el, atât de mult îi răscolea simţurile.

Dar se forţă şi îşi luă privirea de la el pentru a-l cerceta pe cel de-al treilea bărbat care stătea în picioare în faţa ei. Dacă nu s-ar fi uitat la acel tânăr cu ochii albaştri înainte, ar fi putut spune cu toată sinceritatea că nu mai văzuse niciodată un bărbat la fel de frumos ca acesta. Avea părul blond şi des, cu bucle aranjate într-un stil sălbatic. Ochii lui erau căprui – ba nu, verzi, cu siguranţă verzi – şi avea ceva care o tulbura puţin, deşi nu putea spune ce anume. Era puţin mai scund decât ceilalţi doi, deşi nu cu mult, şi cu siguranţă mai înalt decât ea cu cel puţin 15 centimetri.

Şi apoi îi zâmbi, iar Kelsey simţi fluturi în stomac – pentru prima dată în viaţa ei. Ce sentiment ciudat. Şi simţi brusc că nu mai avea aer. Îşi dorea să fi avut un evantai, dar nu se gândise să-şi pună unul în bagaje, nu crezuse că ar avea nevoie de unul în toiul iernii.

— Poţi pune aia jos… îi spuse uitându-se la valiza ei. Şi, te rog, grăbeşte-te, Jeremy, şi du-te şi fă ce intenţionai să faci.

— Dumnezeule, am uitat cu totul de fata pentru care venise aici, spuse cel mai în vârstă dintre cei trei. Da, grăbeşte-te, Malory. Oricât de interesantă a fost această seară până acum, încă nu s-a terminat.

— La naiba, şi eu am uitat de Fio, recunoscu Jeremy cu un rânjet leneş. Nu-mi va lua mult să o iau – asta dacă o găsesc.

Kelsey îl privi pe cel mai tânăr dintre ei ieşind agale din cameră. Deci, până la urmă i se împlinise dorinţa. Aflase

cine era Malory, iar bărbatul care plătise o sumă atât de uriaşă pentru privilegiul de a o avea drept amantă era unul dintre Lorzii Malory. Deci unde era uşurarea despre care era sigură că o va simţi?

— Kelsey Langton, spuse ea, dându-şi în cele din urmă seama că bărbatul blond o întrebase, cu ceva vreme în urmă, cum o chema, atunci când îi sugerase să-şi lase valiza jos.

Acum se îmbujoră însă, stânjenită de propria izbucnire. Şi încă nu îşi lăsase jos valiza, ba nici măcar nu remarcase că încă o mai ţinea în mână, până când acelaşi bărbat blond păşi în faţă şi i-o luă din mână.

— Numele meu este Derek, iar plăcerea este a mea, Kelsey, poţi fi sigură de asta, îi spuse el. Dar va trebui să aşteptăm un pic până când tinerelul nostru se ocupă de chestiunea pentru care ne-a adus aici. Nu vrei să te aşezi?

Îi făcu semn spre unul dintre scaunele de lângă biroul lui Lonny.

Nu numai că era frumos, ci şi amabil. Ca să vezi! Cu toate acestea, îl găsea tulburător. Aproape că îi stătuse inima în loc atunci când se apropiase atât de mult, iar degetele lui le atinseră pe ale ei în vreme ce-i lua valiza din mână. Habar nu avea de ce trezea aceste reacţii ciudate în ea, dar fu brusc foarte bucuroasă că nu era el cel cu care urma să meargă acasă.

Va avea şi aşa suficient de furcă pentru a se obişnui cu gândul că va fi amantă la sfârşitul zilei, gând pe care îl evitase cu insistenţă, căci altfel nu ar fi rezistat până acum. Nu avea nevoie de griji suplimentare. Şi cel puţin cu tânărul Jeremy, îşi imagină că cea mai grea sarcină ar fi fost să se abţină să se zgâiască la el ca o prostănacă. Dar, fără îndoială, acel tânăr, cu înfăţişarea lui mai mult decât fermecătoare, era obişnuit cu asta.

— Ştiam un conte de prin Kettering cu numele de Langton, spuse celălalt bărbat brusc. Un tip chiar agreabil,

deşi a sfârşit prost, din câte am auzit. Desigur, nu aveţi cum să fiţi rude.

Din fericire, nu formulase o întrebare, ci doar îşi spusese părerea, aşa că nu fu nevoită să mintă. Dar fusese un moment oribil când auzise numele tatălui ei. Oare ce fusese în capul ei când le spusese numele ei real? Acum era deja prea târziu.

— Din moment ce nu sunt rude, Percy, atunci de ce mai aduci asta în discuţie? întrebă Derek, ironic.

Percy ridică din umeri.

— Era o poveste interesantă, asta e tot, iar numele ei mi-a amintit de ea. Apropo, ai văzut ce faţă a făcut Ashford când a trecut pe lângă noi?

— Cum aş fi putut să nu observ, bătrâne?!

— Crezi că o să ne facă vreo problemă?

— Individul e o jigodie şi un laş. Cât aş vrea să provoace probleme, să fiu al naibii dacă n-aş vrea. Să-mi dea un motiv să şterg din nou cu el pe jos. Dar indivizii ca el îi provoacă doar pe cei care nu pot riposta.

Kelsey se cutremură simţind furia celui care se numea Derek. Nu era sigură, dar avea senzaţia că vorbeau despre lordul cu ochi albaştri care licitase pentru ea, dar care plecase înfuriat la culme. Şi dacă era aşa, atunci se pare că drumurile acestor domni se mai intersectaseră înainte.

Cu toate acestea, nu avea de gând să întrebe. De fapt, mersese lângă birou să se aşeze pe scaunul care îi fusese oferit, sperând să nu le atragă atenţia. Dar fusese o greşeală, căci atrăsese privirea amândurora. Începu să se agite, dar se săturase până peste cap de starea plină de temeri şi de emoţii pe care o avusese toată ziua.

Se iscă o scânteie de furie, care luptă cu acea stare, permiţându-i să spună:

— Nu mă băgaţi în seamă, domnilor. Vă rog, continuaţi-vă conversaţia după bunul-plac.

Percy făcu ochii cât cepele. Derek îşi miji privirea. Şi

ea îşi dădu imediat seama că greşise din nou. Poate că nu arăta ca o doamnă în rochia roşie şi ţipătoare pe care o purta, dar cu siguranţă vorbise ca una. Totuşi, nu era ceva ce putea ascunde. Să se prefacă nu era punctul ei forte. Chiar dacă ar fi încercat să vorbească mai puţin cultivat şi ar fi reuşit pentru o vreme, ar fi greşit la un moment dat, şi apoi ar fi fost nevoie de încă şi mai multe explicaţii.

Aşadar, hotărî să continue aşa şi să mintă. Desigur, nici nu se punea problema să spună adevărul. Cu o privire nevinovată, întrebă:

— Am spus ceva nepotrivit?

— Nu e vorba despre ce ai spus, draga mea, ci de felul în care ai spus-o, răspunse Derek.

— Felul în care am spus-o? A, vă referiţi la felul meu de a vorbi? Da, din când în când este surprinzător pentru ceilalţi. Dar ştiţi, mama a fost guvernantă şi am avut ocazia să mă bucur de aceiaşi profesori care fuseseră angajaţi pentru copiii de care se ocupa. O experienţă educativă, într-adevăr.

Nu se putu abţine să nu zâmbească, iar Percy se relaxă, căci nu se îndoia de vorbele ei. Derek rămăsese însă la fel de încruntat. Şi nu dură mult până când oferi şi o explicaţie:

— Mi se pare greu de imaginat că a fost acceptat un lucru ca acesta, când cei mai mulţi lorzi sunt de modă veche şi cred că aceia din clasa de jos ar trebui să rămână doar în clasa de jos, adică ignoranţi în ceea ce priveşte educaţia superioară.

— Da, dar în cazul meu nu a existat niciun lord care să spună da sau ba, ci doar văduva unui lord pentru care mama lucra, şi căreia nu îi păsa câtuşi de puţin de ceea ce făceau copiii servitorilor ei. Domnia Sa, de fapt, i-a acordat permisiunea. Mama nu era genul de persoană care să-şi asume astfel de libertăţi de una singură, la urma urmei. Şi îi voi rămâne pe veci recunoscătoare doamnei pentru că, într-

un fel sau altul, nu i-a păsat.

Percy tuşi la această remarcă, după care râse pe înfundate.

— Las-o baltă, bătrâne. Te gândeai la ceva imposibil, şi ştii prea bine asta.

Derek pufni.

— De parcă tu nu te-ai gândit la acelaşi lucru.

— Doar pentru o fracţiune de secundă.

— Şi, dacă-mi este permis, despre ce vorbiţi? întrebă Kelsey, continuând să simuleze naivitatea.

— Nimic important, răspunse Derek cu un mormăit şi, vârându-şi mâinile în buzunare, merse şi se postă în uşa deschisă, rezemându-se de rama acesteia, cu spatele la cameră.

Kelsey se uită la Percy pentru un răspuns clar, dar el doar îi zâmbi cu sfială, ridică din umeri şi îşi vârî şi el mâinile în buzunare, lăsându-se pe călcâie. Ea aproape că izbucni în râs. Desigur că nu ar fi putut admite că li se păruse, măcar pentru o secundă, că ea putea fi o doamnă. Chiar şi simplul gând era ceva de neacceptat pentru nişte bărbaţi de rangul lor. Şi acest lucru era într-adevăr spre binele ei. Familia ei trecuse printr-un scandal. Nu avea de gând, ca din pricina ei, să se işte un altul.

Capitolul 5

— Sigur nu vrei să-ţi rămân dator pe viaţă, Derek?

— Să înţeleg că te lăcomeşti acum? Puteam să jur că am încheiat discuţia.

— Ei bine, asta a fost înainte să te alegi tu cu premiul, spuse Jeremy cu un rânjet provocator.

Kelsey habar nu avea despre ce vorbeau şi nu-i păsa. Simţea cum devine iar neliniştită, căci se aflau în drum spre

noua ei casă, din câte presupunea. Mult prea curând, era nevoită să facă pe amanta şi... Se cutremură, incapabilă să ducă gândul până la capăt.

Se aflau într-o trăsură elegantă, bine echipată, care părea să îi aparţină lui Derek, şi se deplasau într-un ritm alert. Acum erau cinci persoane, pentru că Jeremy revenise în biroul lui Lonny cu braţul în jurul unei tinere blonde care era îmbrăcată la fel de ţipător precum Kelsey. Fata fusese prezentată drept Florence şi în câteva clipe devenise evident că îl venera pe Jeremy Malory. Nu putea să-şi ţină mâinile departe de el, sau ochii, şi chiar şi acum, în trăsură, era practic aşezată în poala lui.

Kelsey nu simţi absolut nimic. Nu era ca şi cum ea şi Jeremy şi-ar fi început relaţia, şi, chiar dacă ar fi făcut-o, ştia că nu avea dreptul de a pretinde să-i fie fidel. El avea să fie sponsorul ei. Chiar dacă situaţia lor nu era extrem de neobişnuită, pentru faptul că ea fusese cumpărată cu banii jos, iar el urma s-o întreţină, cu siguranţă se aştepta la fidelitate totală din partea ei. Dar, în astfel de înţelegeri, lordul nu era nevoit să se comporte la fel. Nici pe departe. La urma urmelor, cei mai mulţi dintre ei aveau soţii.

Pe măsură ce bărbaţii continuară să se ironizeze unii pe alţii legat de preţuri şi datorii de-o viaţă, Kelsey continuă pe cât posibil să-i ignore. Dar îi trecu prin minte să se întrebe, după ce Jeremy vorbise despre datorii, cum de un tânăr de vârsta lui putuse oferi suma colosală la care ajunsese licitaţia pentru ea, când majoritatea tinerilor trebuiau să se descurce cu rente trimestriale oferite de părinţii lor sau de moşiile pe care aveau să le moştenească.

Asta însemna că era bogat şi nu depindea de nimeni, lucru pentru care nu putea decât să fie recunoscătoare. Dacă nu ar fi fost aşa, ea ar fi fost în acea clipă cu celălalt lord, mergând cine ştie unde.

Când trăsura se opri la scurt timp după aceea, doar Jeremy şi Florence se dădură jos. Nu oferiră nicio explicaţie,

iar Kelsey nu fu rugată să-i urmeze. Dar Jeremy se întoarse în câteva minute, fără Florence cea acaparatoare şi, din moment ce niciunul din ceilalţi doi bărbaţi nu îl întrebase ce făcuse cu fata, Kelsey presupuse că ştiau deja.

Trăsura porni din nou şi îşi continuă drumul mai bine de cincisprezece minute, după care se opri din nou. Kelsey nu cunoştea deloc Londra, căci nu o mai vizitase niciodată până în ajun, când o adusese Elliott, dar aruncând o privire pe fereastră, văzu un cartier foarte elegant, cu vile impunătoare prevăzute cu adăposturi pentru trăsuri – reşedinţele celor mai bogaţi din înalta societate.

Nu ar fi trebuit să fie surprinsă, nu având în vedere banii care fuseseră tranzacţionaţi în acea noapte. Dar greşise când îşi închipuise că avea să fie dusă acolo, pentru că Derek fu cel care coborî din trăsură, nu Jeremy. Deci Derek locuia acolo, iar ea putea doar presupune că atât Derek, cât şi Percy, aveau să fie lăsaţi la casele lor mai întâi, după care ea şi Jeremy urmau să ajungă la destinaţia lor finală.

Dar se înşelase încă o dată, pentru că Derek se întoarse la trăsură şi întinse mâna pentru a o ajuta să coboare. Iar Kelsey fu atât de surprinsă, încât îi luă mâna fără să se mai gândească la asta şi fu condusă până la jumătatea drumului către o pereche de uşi duble impunătoare, când în sfârşit se gândi să întrebe:

— De ce mă conduci dumneata, şi nu Jeremy?

Se uită în jos la ea, în mod clar nedumerit de întrebare.

— Nu vei sta mult aici. E doar pentru noaptea aceasta, iar mâine vor fi făcute alte aranjamente.

Ea dădu din cap şi roşi, temându-se că a înţeles situaţia. Fiind atât de tânăr, probabil că Jeremy locuia încă în casa părinţilor săi, astfel încât, desigur, nu o putea lua acolo cu el. Derek trebuie să se fi oferit să o găzduiască la noapte, gest foarte amabil din partea lui. Spera doar că el

nu avea pe cineva acolo căruia trebuia să-i ofere explicaţii.

— Atunci, dumneata locuieşti aici?

— Când sunt în Londra, da, răspunse el. Este reşedinţa din oraş a tatălui meu, deşi el este rareori aici. Preferă să stea la ţară şi în Haverston.

Uşa se deschisese înainte să termine de vorbit, şi un majordom corpolent făcu o reverenţă uşoară şi rosti un „Bine aţi venit, milord”, ferindu-şi cu grijă privirea de Kelsey.

— Nu voi rămâne, Hanly, îl informă Derek pe servitor. Doar las un oaspete care are nevoie de găzduire pentru noapte. Deci, te rog să o chemi pe doamna Hershal să se ocupe de fată.

— Un oaspete pentru etaj sau pentru camerele de jos?

Kelsey fu uimită să-l vadă pe Derek roşind la auzul întrebării impertinente, deşi necesare. Deşi îşi pusese pe ea spencerul ca să acopere o bună parte din rochia îngrozitoare pe care o purta, se vedea încă suficient din ea încât să stea drept mărturie pentru noua ei profesie.

— La parter e perfect, răspunse Derek tăios. Doar am spus că *nu* rămân.

Iar Kelsey roşi din nou auzindu-l. Însă majordomul doar dădu din cap şi plecă să o aducă pe menajeră.

Derek mormăi în spatele lui:

— Aşa se întâmplă când ţii prin preajmă servitori care te ştiu de când ai învăţat să mergi de-a buşilea. Ce aere îşi dau...

Kelsey ar fi râs dacă nu ar fi fost atât de jenată. Frumos cum era, Derek arăta foarte amuzant cu figura aceasta de om nemulţumit. Cu toate acestea, cu siguranţă el nu i-ar fi apreciat umorul. Aşadar, ea doar se uită în podea şi aşteptă ca el să se îndepărteze. Şi pregătindu-se să facă întocmai, el îi spuse:

— Să te odihneşti bine. Mâine vei călători aproape toată ziua. Asta te poate epuiza dacă nu dormi bine.

Şi înainte să poată întreba unde va călători, el închise uşa în urma lui şi se făcu nevăzut. Kelsey oftă. Şi apoi simţi o doză bună de uşurare. Avea să-şi petreacă noaptea singură. Lucrul la care nici nu putuse să se gândească era amânat, măcar pentru o zi. Ciudat, dar acum că se bucura de un răgaz, nu putu să îl mai ignore.

Pentru ea, începutul experienţei de amantă avea să fie ca o noapte a nunţii, lipsită totuşi de un certificat de căsătorie şi de orice fel de sentiment între cei doi participanţi. Ştia că, în trecut, căsătoria între doi străini fusese o cutumă. Nunţile erau aranjate de părinţi sau de interesele regatelor, partenerilor fiindu-le lăsate doar câteva zile la dispoziţie în care să se familiarizeze unul cu celălalt – sau chiar şi mai puţin timp, în funcţie de circumstanţe. Dar astfel de căsătorii erau foarte, foarte rare în epoca modernă. Astăzi, dacă partenerii nu erau cei care făceau alegerea, li se oferea cel puţin o grămadă de timp înainte de oficierea nunţii.

Cât timp va avea Kelsey? Această amânare fusese neaşteptată, căci presupusese că nu-şi va petrece noaptea singură. Şi a doua zi urma să călătorească. Oare putea fi vorba de încă o întârziere? Putea doar să spere. Dar amânările nu aveau să o ajute cu nimic dacă nu îi ofereau ocazia de a ajunge să-l cunoască pe Jeremy ceva mai bine. Şi până acum, dacă se gândea mai bine, nu îi adresase niciun cuvânt tânărului, şi nici el ei. Cum naiba urma să aibă o relaţie cu el dacă nici măcar nu-şi vorbeau?

Presupuse că avea să afle a doua zi. În acea clipă trebuia să se decidă cum să se comporte cu menajera de la reşedinţă. În felul ei obişnuit? Sau într-o manieră mai potrivită cu noul ei statut?

Din întâmplare, decizia nu-i aparţinu ei. Doamna Hershal îşi făcu apariţia chiar atunci şi, aruncându-i o singură privire lungă lui Kelsey, râse şi se întoarse în cotloanele casei, lăsând-o pe Kelsey să decidă dacă să o

urmeze cu sfială sau nu. Trebuia să se obişnuiască cu un astfel de tratament de acum înainte. Spera doar ca şi stânjeneala usturătoare care îl însoţea să fie din ce în ce mai uşor de suportat.

Capitolul 6

Derek ar fi trebuit să ştie că bunii lui prieteni nu îi vor da pace. De-abia se urcase înapoi în trăsură, că Jeremy şi începu:

— Nu pot să-mi cred ochilor! Încă mai vrei să mergi la bal? Să mă ia naiba dacă aş face una ca asta!

— Şi de ce să n-o fac? întrebă Derek, ridicând dintr-o sprânceană aurie. Fetişcana nu pleacă nicăieri, iar verişoara noastră Diana ne-a cerut personal să participăm la debutul în societate al prietenei sale. Având în vedere că am fost amândoi de acord să participăm, Jeremy, ce ai spune tu că este mai important?

— Exact la asta mă refeream şi eu, aproape că pufni Jeremy. Cel puţin, eu, unul, ştiu ce e mai important, şi nu e vorba despre cum să îngroşi numărul invitaţilor la ceea ce se zvoneşte a fi balul sezonului. Probabil că Diana nici nu ne va observa în toată agitaţia aceea.

— Indiferent dacă o va face sau nu, dacă am fost de acord să participăm, trebuie să o facem. Percy, binevoieşti să-i explici acestui tânăr iresponsabil ce înseamnă obligaţiile?

— Eu? chicoti Percy. Mă tem că sunt de aceeaşi părere cu el, bătrâne. Nu pot spune că aş avea tăria de a lăsa o amantă nouă tare bună pentru a da fuguţa la o reuniune aristocratică ce nu promite să fie cu nimic diferită de oricare altă serată la care am mai participat. Acum, dacă vreunul dintre unchii tăi ar fi prezent, sau minunata ta

verişoară Amy, asta ar fi cu totul altceva. Unchii tăi ştiu cum să anime atmosfera, iar Amy încă nu s-a căsătorit cu americanul ei, aşa că, din punctul meu de vedere, e încă disponibilă.

După lunga mărturisire a prietenului lor taciturn, atât Derek, cât şi Jeremy rămaseră muţi. Derek îşi reveni primul şi spuse:

— Poate că Amy nu s-a căsătorit încă, dar nunta este programată pentru săptămâna viitoare, aşa că mai bine-ai face să o ştergi din planurile tale, Percy.

Şi apoi Jeremy adăugă:

— Şi nici nu mai poţi spune că tata animă atmosfera. Este prea domesticit acum ca să înceapă să dea apă la moară bârfitorilor. La fel şi unchiul Tony, dacă e să spunem lucrurilor pe nume.

— Eu sunt de altă părere, dragă băiete. Acei doi Malory nu vor fi niciodată suficient de domesticiţi încât să nu facă asistenţa să ridice din sprâncene o dată sau de două ori. La naiba, am văzut cu ochii mei nu la mult timp după ce s-a născut sora ta Jack, cum tatăl şi unchiul tău îl târau după ei pe american într-o sală de biliard, iar yankeul a ieşit şontâc de acolo.

— Asta a fost când tocmai aflaseră de interesul lui Anderson pentru Amy şi se manifestaseră împotrivă. Era de aşteptat că vor reacţiona aşa. Dar ţi-am explicat asta deja, Percy, când te gândeai să îi faci şi tu curte. Au fost foarte implicaţi în creşterea verişoarei noastre Regan după moartea surorii lor, iar Amy seamănă atât de mult cu Regan…

— Reggie, îl întrerupse Derek, exact cum ar fi făcut-o şi tatăl său dacă ar fi fost acolo, deşi cu mult mai puţină înflăcărare. Înţeleg de ce tatăl tău insistă să-i spună altfel doar ca să-i enerveze pe fraţii săi, dar nu trebuie să îi copiezi şi tu deprinderile.

— Ah, dar îmi plac deprinderile lui, rânji Jeremy fără

nicio urmă de regret. Şi nu o face ca să-i enerveze – ei bine, poate doar un pic –, dar nu acesta este motivul pentru care a început să-i spună Regan. Motivul este mult mai vechi – exista chiar dinainte de a mă naşte eu. Având trei fraţi, dintre care doi mai în vârstă, a simţit pur şi simplu nevoia de a fi diferit din toate punctele de vedere.

— Ei bine, cu siguranţă i-a reuşit, spuse Derek clipind în semn de încuviinţare.

— Ba bine că nu.

Verii se refereau la zilele de piraterie ale lui James Malory, când fusese cunoscut drept Şoimul şi familia îl renegase. În timpul carierei sale scandaloase drept căpitanul Hawke, James descoperise că avea un băiat cât el de înalt, aşa că nu numai că îl recunoscuse pe Jeremy, dar îl şi luase sub aripa sa, acesta fiind şi motivul pentru care băiatul avea o educaţie atât de neobişnuită, învăţând prea multe despre femei, lupte şi băutură de la adunătura pestriţă de piraţi ai lui James.

Dar Percy nu ştia asta şi nici nu avea să afle vreodată. Percy era un prieten drag, dar era un prieten drag care pur şi simplu nu putea păstra un secret nici în ruptul capului, iar rătăcirile ruşinoase din trecutul lui James Malory erau un secret bine păstrat, pe care doar membrii familiei îl cunoşteau.

— În plus, Percy, reveni Jeremy la subiect, tata urăşte balurile din tot sufletul şi, în perioada aceasta, se simte obligat să participe doar la insistenţele soţiei sale. La fel e şi în cazul unchiului Tony. Ştii cu siguranţă părerea lor. Mă simt de parcă sunt tras cu forţa la balul ăsta, pe onoarea mea că aşa mă simt.

Derek se încruntă.

— Nu te oblig, dragă băiete, doar subliniez care îţi sunt obligaţiile. Nu trebuia să accepţi invitaţia Dianei.

— Nu trebuia? răspunse Jeremy. Când mi-e imposibil să refuz o femeie? Orice femeie, dacă e să spun lucrurilor

pe nume. Nu pot suporta ideea de a le dezamăgi. Şi cu siguranţă nu aş fi dezamăgit-o pe cea pe care tocmai ai lăsat-o în urmă.

— Dacă tot ce îşi dorea era să fie lăsată în pace, Jeremy, atunci cu greu aş putea spune că am dezamăgit-o.

— Să fie lăsată în pace?

— Ţi se pare greu de crezut?

— Femeile clevetesc şi se luptă să-ţi intre în pat, vere, nu să-l părăsească. Am văzut cu ochii mei…

Derek îl întrerupse.

— Şi, uneori, femeile pur şi simplu nu vor să fie deranjate, pentru un motiv sau altul, şi aceasta este impresia pe care mi-a lăsat-o fata asta. Părea epuizată. Poate că doar oboseala era de vină, dar cum deja aveam oricum alte planuri… În plus, Jeremy, nu am plătit tot bănetul ăla doar să o am în pat, aşa că nu ard de nerăbdare să fac acest lucru. Nu am vrut o amantă de la bun început, dar acum că o am, o să mă ocup de ea când îmi arde mie, dacă nu te deranjează.

— O sumă indecent de mare pentru ceva ce nu ai vrut, remarcă Percy.

Jeremy chicoti.

— Cam aşa e.

Derek se trânti pe locul lui, bombănind:

— Ştiţi de ce am făcut-o.

— Bineînţeles că da, bătrâne, răspunse Percy. Şi te felicităm pentru asta, chiar o facem. Eu nu dispun de atâta bănet încât să fiu aşa de nobil, dar cel puţin unul dintre noi a făcut-o.

— Da, fu Jeremy de acord. I-ai dat peste cap planurile lui Ashford şi ai primit şi un bonus splendid în toată afacerea asta. O răsplată minunată pentru o noapte de muncă, din punctul meu de vedere.

Fără să fie prea impresionat de lauda neaşteptată, Derek spuse:

— Atunci, asta înseamnă că veţi înceta să mă tachinaţi că am lăsat-o în urmă?

Jeremy zâmbi larg.

— Trebuie?

O încruntătură din partea lui Derek îl făcu să-şi întoarcă privirea spre fereastra de lângă el şi să fredoneze un cântecel vesel. Puşlama incorigibilă. Unchiul James va avea mult de furcă pentru a-l domestici pe acest tinerel fără experienţă cu privire la responsabilităţi când va veni vremea. Desigur, tatăl lui Derek se lamentase la fel şi în cazul lui. Din cei patru fraţi Malory, Derek trebuise să se aleagă cu capul familiei şi, aceasta fiind situaţia, Jason Malory, marchizul de Haverston, era cel mai sever din toată familia şi cel mai greu de mulţumit.

Capitolul 7

Lui Derek îi plăceau de obicei balurile, deşi nu cele cu mai mult de trei sute de invitaţi, aşa cum se dovedi a fi cel din acea noapte. Dar îi plăcea să danseze, putea găsi, de obicei, un joc amical de whist sau biliard la care să participe, şi, invariabil, exista mereu un chip proaspăt care să-l fascineze.

Cu toate acestea, partea cu fascinaţia nu dura mult timp, fiindcă cele mai multe tinere care se împodobeau atât de splendid pentru aceste ocazii şi flirtau atât de timid urmăreau un singur lucru: să se căsătorească. Şi exact în minutul în care motivul lor ieşea la iveală, Derek le spunea adio, pentru că nu îl interesa câtuşi de puţin să se căsătorească.

Existaseră câteva excepţii de la această regulă, dar aşa ceva nu se întâmpla foarte des. Chiar dacă o fată nu ar fi vrut să se căsătorească imediat, s-ar fi confruntat cu

insistenţele rudelor de a rezolva situaţia. Iar domnişoarele care puteau rezista unei astfel de presiuni şi ar fi fost dispuse să-şi petreacă ceva timp distrându-se erau rare.

De fapt, lui Derek îi plăceau cel mai mult aceste tinere cu gândire independentă, şi ajunsese să cunoască destul de bine câteva. Erau încă pure, prin urmare, relaţia lor nu era una carnală. Derek respecta regulile societăţii şi i se părea de-a dreptul revigorant să se întâlnească cu ele în alte condiţii, pentru o conversaţie bună, interese comune, precum şi pur şi simplu să poată lăsa garda jos în prezenţa lor.

Ceea ce nu însemna că nu ar fi fost în mod constant în căutarea următoarei partenere de pat. Pur şi simplu nu le alegea dintre inocentele care îşi făceau ieşirea în societate în Londra în fiecare sezon. Nu, interesele lui carnale erau în general satisfăcute de tinerele soţii şi văduve, primele nefericite din cauza căsniciei lor, iar cele din urmă libere să facă orice doreau – în mod discret, desigur. Şi rareori pleca de la unul dintre aceste evenimente importante din Londra fără o întâlnire aranjată pentru mai târziu în săptămâna respectivă sau chiar în acea noapte.

La acest bal însă, nimic nu părea să-l intereseze. Participă la dansul necesar ca să nu supere gazda şi trebui să se străduiască serios să nu caşte înainte de a oferi fiecare parteneră domnului următor în timpul dansului. Încercă şi câteva mâini la whist, dar, din nou, nu se putu concentra la joc nici măcar atunci când miza crescu periculos de mult.

Două dintre fostele lui iubite încercaseră să obţină de la el încă o întâlnire, dar în timp ce în mod obişnuit le-ar fi promis că va exista o dată viitoare, acum le spuse pur şi simplu că era implicat într-o relaţie în acest moment. Deşi nu era. Fata pe care o lăsase la el acasă nu putea fi considerată o parteneră… încă. În plus, cu o amantă nu te implicai niciodată, nu cu adevărat. O amantă era pur şi

simplu un confort foarte frumos şi scump.

Şi încă nu putea să creadă că avea parte de aşa ceva. Singura dată când mai fusese de acord să întreţină o femeie în schimbul unor favoruri ieşise un dezastru total.

Se numea Marjorie Eddings. Era o văduvă tânără, cu o educaţie bună, care nu îşi mai permitea să trăiască în acelaşi stil în care o făcuse de la naştere. Îi plătise datoriile – de fapt, cele mai multe dintre ele erau datoriile defunctului soţ –, îi renovase casa moştenită, cedase dorinţei ei de a primi podoabe costisitoare.

Ba chiar fusese de acord să o conducă la multe dintre petrecerile la care era încă invitată, în condiţiile în care nu avea nicio dorinţă să ocupe acest rol. Toate pe faţă, firesc şi în mod foarte respectabil. O conducea la reşedinţa ei, cum se cuvenea, şi trebuia să aştepte ore întregi înainte de a fi sigur că se poate furişa înăuntru pentru favorurile meritate – iar ea, în jumătate dintre ocazii, pretindea că era prea obosită pentru a i le furniza. Şi în timpul celor şase luni de relaţie, ştiind foarte bine că el nu avea niciun interes de a se căsători, complotase să-l ducă la altar.

Chiar dacă ar fi plăcut-o suficient de mult încât să îşi oficializeze relaţia, şi nu fusese cazul, nu îi plăcea să fie păcălit şi minţit, iar ea făcuse întocmai aceste lucruri. Pretinsese că era gravidă şi nu era adevărat. Apoi, permisese ca adevărata lor relaţie să ajungă pe buzele bârfitorilor, în timp ce susţinea că el îi promisese că o va lua de soţie. Asta fusese picătură care umpluse paharul. Iar ea îşi expusese pretenţiile în faţa tatălui lui.

Desigur, Marjorie subestimase familia Malory. Era imposibil să te insinuezi în rândurile lor cu minciuni. Tatăl lui Derek îl cunoştea suficient de bine, încât să ştie că n-ar fi făcut o astfel de promisiune. De altfel, Jason Malory ar fi fost încântat dacă ar fi fost adevărat.

Dar Jason ştia că singurul lui fiu nu era pregătit să se aşeze la casa lui prea curând şi, din fericire, nu încercase

niciodată să-l forţeze pe Derek să se răzgândească. Acesta ştia că va veni o zi când vor începe presiunile. Responsabilitatea şi tot ce decurgea de acolo, linia succesorală, iar în cazul lui Derek, titlul pe care avea să-l moştenească în cele din urmă, erau toate argumente puternice.

În ceea ce o privea pe Marjorie, ei bine, nici lui Jason nu-i plăceau mincinoşii. Era o persoană cu principii stricte. Pentru că era stâlpul familiei de atâta vreme – de la şaisprezece ani, de fapt –, şi fiind nevoit să-i mustre atât de des pe fraţii lui mai mici pentru greşelile lor de-a lungul anilor, precum şi pe Derek şi pe Reggie, pe care îi crescuse, ridicase demersul la rang de artă.

Ca să nu mai vorbim de temperamentul lui vulcanic. Doar cel mai nevinovat dintre cei mai nevinovaţi putea sta drept în faţa unei predici furioase a lui Jason. Vinovaţii se făceau mici de ruşine, iar femeile se scăldau în lacrimi, fiind foarte neplăcut să simţi că-ţi cade cerul în cap, după cum îi plăcea unchiului Tony să spună.

Marjorie plecase înlăcrimată şi în dizgraţie, şi de atunci nu îl mai deranjase pe Derek cu nimic. Scosese o grămadă de bani de la el în timpul relaţiei lor scurte, aşa că el nu se simţea câtuşi de puţin vinovat că se terminase atât de urât. Iar el îşi învăţase lecţia – sau cel puţin aşa crezuse.

Însă femeia pe care o cumpărase în acea noapte nu avea să fie – sau nu ar fi trebuit să fie – deloc ca Marjorie. Kelsey Langton nu făcea parte din nobilime, chiar dacă vorbea ca unul dintre ei, nu putea invoca vreun privilegiu, aşa că urma să fie cu adevărat recunoscătoare pentru orice făcea pentru ea, în timp ce Marjorie se aşteptase la asta ca la un lucru cuvenit.

Mai mult decât atât, o cumpărase cu adevărat. Avea în buzunar chitanţa care demonstra asta. Şi încă nu prea ştia ce să creadă în privinţa asta. Dar ea se scosese la vânzare. Nu era ca şi cum ar fi fost vândută fără

permisiunea ei şi… mai bine să nu se gândească la partea cu cumpăratul şi vândutul. Îşi luase amantă şi nici măcar nu intenţionase să facă asta, ci voise doar să-l împiedice pe ticălosul de Ashford să mai rănească încă o femeie, şi de data aceasta chiar pe una care nu ar fi avut nicio cale de a scăpa de cruzimile sale.

Faptul că îl bătuse pe Ashford până îl lăsase lat în mod evident nu îl făcuse să renunţe la deprinderile lui perverse, aşa cum sperase Derek. Doar că acum recurgea la căi cât de cât legale, precum acea licitaţie absurdă, şi folosindu-se de case precum cea a lui Lonny, care furnizau femei pentru astfel de scopuri.

Înainte de asta, David Ashford cumpărase târfe ieftine pentru câte o noapte. Astfel de femei nu aveau nicio scăpare împotriva lorzilor de teapa lui Ashford şi, mai rău, probabil că simţeau că cele câteva lire primite în schimb reprezentau o compensaţie suficientă pentru orice cicatrice rămânea în urmă. Era groaznic, dar adevărat. Şi chiar dacă Derek îl acuza în instanţă pe Ashford, după ce văzuse cu ochii lui ce înseamnă pentru acel om plăcerea, ştia că nu va putea găsi nicio victimă care să depună mărturie împotriva individului. Ar fi fost cumpărate sau eliminate înainte de a se ajunge la proces.

Dar Derek era atât de dezgustat de această problemă, încât intenţiona să facă ceva mai mult acum că ştia cu adevărat că Ashford nu îşi băgase minţile în cap. Şi nu putea cumpăra orice femeie pe care Ashford încerca să o ia cu banii jos, chiar dacă prindea de veste despre fiecare licitaţie de acel gen. Nu avea o sursă nesfârşită de bani. În acea seară acţionase din impuls.

Poate că ar fi trebuit să discute cu unchiul James despre ce măsuri să ia. James se confruntase cu partea urâtă a vieţii în timpul zilelor sale de piraterie. Dacă era cineva care să ştie cum să se ocupe de gunoaie ca Ashford, atunci el era acela.

Dar va lăsa asta pentru mâine. În seara asta, îi era teribil de greu să se distreze. Şi, în cele din urmă, când continuă să vadă o pereche de ochi cenuşii blânzi în locul celor albaştri ai partenerei lui de dans, începu să se întrebe dacă nu cumva Jeremy şi Percy avuseseră dreptate. Ce naiba căuta el la bal, când avea o tânără minunată chiar sub propriul acoperiş, care, de altfel, probabil se dusese la culcare în seara aceasta întrebându-se de ce nu era şi el cu ea?

Desigur, ideea că ea se afla „sub propriul acoperiş” îi strica tot cheful. Un motiv pentru care se înţelegea atât de bine cu tatăl său şi i se cerea arareori să dea socoteală pentru ceva era faptul că înţelesese că tatăl său nu avea de gând să-l priveze de plăcerile lui atâta timp cât le practica mereu cu o discreţie totală. Şi Derek procedase întotdeauna în această manieră.

Ceea ce însemna că nu ar fi cochetat cu vreo femeie în reşedinţa din Londra, şi nici măcar pe cele două domenii pe care le moştenise. Bârfele servitorilor erau cele mai rele din lume, căci nu exista o reţea mai mare decât cea formată din majordomi, vizitii, servitoare, lachei şi aşa mai departe. Şi asta însemna că nu avea să îşi cunoască noua amantă mai bine în seara aceasta.

În cele din urmă, renunţă la pretenţia că se distra şi îi căută pe Jeremy şi Percy, anunţându-i că pleca şi că va trimite înapoi trăsura pentru ei mai târziu. Ei, desigur, îi aruncară priviri pline de subînţeles şi zâmbete atotcunoscătoare, crezând că se ducea acasă pentru distracţie. Dar, pe de altă parte, ei nu aveau taţi precum Jason Malory.

Ceea ce nu însemna că nu se gândise îndelung să meargă la ea în timp ce se îndrepta spre casă. Kelsey Langton nu era una dintre servitori, la urma urmei. Şi nici nu va sta acolo suficient de mult încât să bârfească liber cu oricare dintre slujitori. El ar fi putut, de fapt, să o viziteze

fără să ştie nimeni, şi să fie în patul lui dimineaţă. Valetul lui nu avea să fie treaz ca să observe diferenţa, din moment ce nu îi ceruse niciodată să îi aştepte întoarcerea.

De fapt, nu dură mult şi se convinse să-i facă o vizită scurtă lui Kelsey. Prin urmare, fu mai degrabă dezamăgit să fie întâmpinat la uşă din nou de Hanly, chiar şi la acea oră al naibii de târzie, ceea ce puse capăt planurilor lui.

Bătrân băgăcios! Dacă Hanly nu ar fi rămas în foaier, privindu-l cum urca scările, fiecare treaptă blestemată în parte, Derek ar fi mers la etajul destinat servitorilor ca să caute fata. Dar nu se îndoia nicio clipă că Hanly avea să bântuie pe acolo, urmărindu-l.

Şi apoi vestea va ajunge la tatăl lui Derek nu mai târziu de o săptămână, iar el va fi tras la răspundere cu privire la etichetă, discreţie şi la faptul că nu se asigurase că bârfele slugilor trebuiau să privească gospodăriile altor oameni, nu cea proprie. Şi toate astea pentru un mic rendez-vous cu o fetişcană la care putea avea acces oricând… după această seară? Nici în ruptul capului.

Dar îi fu al naibii de greu să adoarmă în noaptea aceea.

Capitolul 8

— E vina mea, mormăi doamna Hershal. Ar fi trebuit să-mi dau seama chiar de la început, dar trebuie să recunosc că vederea mea nu mai e cum era odată, mai ales noaptea.

Kelsey se frecă la ochi, încercând să se trezească şi o ascultă ca prin vis pe menajeră. Nu comentă nimic, deoarece nu ştia despre ce vorbea femeia. În mod evident, nu prinsese începutul, trezindu-se şi găsind-o pe doamna Hershal luând una dintre rochiile ei din valiză şi

îndreptându-i cutele.

Camera era deja pusă în ordine, nu că ar fi fost trează suficient de mult noaptea trecută ca să facă prea mult deranj. Şi avea pregătite apă proaspătă, prosoape pufoase şi ceea ce părea a fi un ceainic cu ceai.

Căscă, recunoscătoare că nu se trezise dezorientată şi întrebându-se unde este şi cine naibii era această femeie care cotrobăia prin camera ei. Păr şaten răsucit într-un coc strâns bine, umeri largi şi un piept foarte generos care o făcea să pară mare în partea superioară, şi sprâncene groase care păreau înclinate într-o încruntare permanentă. O, da, şi-o amintea bine pe menajeră – prea bine chiar, ca şi exclamaţiile de dezaprobare şi pline de dispreţ ale femeii, care o făcuseră pe Kelsey să se simtă ca ultimul om. Şi remarca aruncată înainte să o lase singură în cameră, pe care Kelsey nu avea s-o uite nicicând.

— Şi să nu cotrobăi pe aici sau să furi ceva, pentru că vom şti cine a făcut-o, să ştii.

I se întorsese stomacul pe dos la auzul unui asemenea dispreţ, atunci când ea nu avusese niciodată de-a face cu nimic care să se fi apropiat măcar de dispreţ, dar îşi închipuise deja că ar trebui să se obişnuiască cu astfel de atitudini. Trebuia doar să ridice un zid de protecţie în jurul sentimentelor ei, astfel încât, într-un final, să nu o mai doară sau să nu se mai simtă umilită.

Kelsey îşi dori ca menajera să plece. Dar încă mormăia ceva pentru sine, părând să nu-şi dea seama că tocmai se trezise şi Kelsey. Dar apoi tânăra îşi schimbă părerea atunci când începu să asculte cu mai multă atenţie la ceea ce spunea femeia.

— Aşa îmi trebuie dacă mă uit în gura lui Hanly. Dar ce să ştie el, te întreb? Mi-a spus că sunteţi o târfă pe care a adus-o acasă şi eu mă apuc să îl cred. E vina mea, totuşi. Sunt conştientă. Recunosc. Ar fi trebuit să mă uit mai atentă. Se vede după oase, să ştiţi. Oasele nu te înşală, şi

le aveţi şi dumneavoastră.

— Mă scuzaţi că vă întrerup.

— Vedeţi? Ce spuneam? Ar fi trebuit să-mi spuneţi asta aseară, milady, şi aş fi ştiut imediat că locul dumneavoastră nu e aici. De vină a fost rochia, să ştiţi. Şi vederea mea nu mai este atât de bună, v-am mai spus.

Kelsey înţepeni, ridicându-se în patul cu cocoloaşe. Noaptea trecută nici măcar nu observase cât de inconfortabil era. Dumnezeule, femeia îşi cerea scuze. Despre asta era tot mormăitul acela. Dintr-un motiv necunoscut, hotărâse că făcuse o greşeală când o aşezase pe Kelsey printre ultimii oameni. Şi ce trebuia Kelsey să facă în cazul acesta? Nu voia să creadă cineva că este o doamnă.

Ar fi putut pur şi simplu să nu spună nimic. Să o lase pe femeie să creadă ce voia. Doar nu era ca şi cum ar fi stat în această casă şi ar fi fost nevoită să aibă de-a face cu ea zi de zi. Exista însă o şansă ca doamna Hershal să îşi mărturisească vina direct lui Lord Derek, cerându-i şi lui scuze, şi asta nu era bine deloc.

Aşa că zâmbi uşor şi îi spuse femeii:

— Nu e ceea ce pare, doamnă Hershal. Este adevărat că rochia aceea vulgară nu e a mea şi aş fi foarte fericită să n-o mai văd niciodată. Dar nu fac parte din nobilime, chiar nu fac.

— Atunci cum explicaţi că…

Kelsey o întrerupse repede.

— Mama a fost guvernantă şi nu am dus-o prea rău. A fost angajată la aceeaşi familie aproape toată viaţa mea, şi am avut avantajul să locuim într-o casă frumoasă ca aceasta. Am fost chiar suficient de privilegiată încât să am aceiaşi profesori ca şi tinerele doamne de care mama avea grijă – acesta, probabil, fiind şi motivul pentru care vă gândiţi că sunt altfel decât în realitate. Credeţi-mă, nu sunteţi singura care a făcut această greşeală din pricina

felului în care vorbesc.

Această minciună devenea din ce în ce mai uşor de zis cu cât o repeta mai mult, dar doamna Hershal se încrunta neîncrezătoare şi îi studia chipul lui Kelsey de parcă adevărul ar fi sălăşluit acolo şi orice ochi abil l-ar fi putut observa. De fapt, exact la asta se şi gândea.

— Dar pentru oase care e explicaţia, milady? Aveţi oasele elegante ale clasei de sus, pe legea mea.

Kelsey deveni disperată pentru un moment, apoi spuse singurul lucru care îi veni în minte:

— Ei bine, dacă e să fiu sinceră, nu mi-am cunoscut niciodată tatăl, de fapt.

Şi nu fu nevoie să încerce să ascundă roşeaţa produsă de această minciună.

— Eşti un bastard, atunci? răspunse doamna Hershal gânditoare, apoi dădu din cap pentru sine, părând mulţumită cu un astfel de răspuns logic, evident. Apoi, adăugă înţelegătoare: Păi, se întâmplă o groază dintr-astea şi prin partea noastră, nu-i aşa? Nici chiar Lord Derek, Dumnezeu să-l binecuvânteze, nu a fost copil legitim. Bine-nţeles că tatăl lui, marchizul, l-a recunoscut şi l-a numit moştenitorul lui, aşa că este acceptat destul de bine de lumea bună, deşi nu a fost întotdeauna aşa. A avut mult de luptat, de bună seamă, tinerii fiind atât de nemiloşi, până când vicontele Eden s-a împrietenit cu el la şcoală.

Kelsey cu siguranţă nu se aşteptase să afle trecutul prietenului lui Jeremy, Derek, şi nu ştia ce să spună. Ilegitimitatea lui nu o interesa deloc, cu siguranţă, dar din moment ce pretinsese că se afla în aceeaşi situaţie, se gândi că ar trebui să pară înţelegătoare.

— Da, ştiu cum merg lucrurile.

— Sunt sigură de asta, domnişoară, sunt sigură.

Kelsey se relaxă atunci, auzind-o pe doamna Hershal folosind termenul de „domnişoară” în loc de „milady”. Doamna Hershal nu mai părea nici ea atât de agitată,

aparent convinsă că greşeala ei nu fusese prea departe de adevăr, astfel încât nu urma să aibă probleme din cauza asta.

Şi menajera se grăbi să conchidă de una singură:

— Aveţi ceva necazuri atunci, nu-i aşa, de v-ajută Lord Derek?

Cel mai simplu ar fi fost să spună doar „Da” şi să lase lucrurile aşa, dar, ca să vezi, menajera era prea indiscretă să priceapă aluzia.

— Îl ştiţi pe Domnia Sa de mult, atunci?

— Nu, chiar deloc. Vasul pe care eram… a naufragiat. Nu cunosc acest oraş, de-abia am sosit şi am fost suficient de norocoasă să găsesc cazare imediat, dar destul de ghinionistă încât construcţia să ia foc aseară. De aceea purtam rochia aceea oribilă. Cineva mi-o împrumutase înainte să-mi recuperez valiza şi… şi Lord Derek tocmai ce trecea pe acolo, a văzut fumul şi s-a oprit să dea o mână de ajutor.

Improvizând pe măsură ce vorbea, Kelsey se simţea chiar mândră că inventase un incendiu pentru a explica rochia, precum şi prezenţa ei aici. Menajera dădu din cap a aprobare.

— Da, Lord Derek al nostru este bun la suflet, aşa este. Îmi amintesc că odată…

Un ciocănit în uşă îi întrerupse relatarea. O servitoare tânără deschise uşa şi îşi vâri capul înăuntru, spunând:

— A sosit trăsura şi Domnia Sa aşteaptă.

— Dumnezeule, atât de devreme? spuse doamna Hershal în timp ce flutură din mână ca servitoarea să plece, apoi continuă, cu o privire la Kelsey: Atunci, nu mai e timp să ajustăm asta, nu? Dar cred că am întins suficient cutele şi vă las să vă pregătiţi. Nici pentru micul dejun nu mai e timp, aşa că îl pun pe bucătar să vă facă un coş să-l luaţi la drum.

— Nu este necesar… rosti Kelsey repede, dar femeia

era deja afară pe uşă.

Kelsey oftă, sperând ca minciuna enormă pe care tocmai o spusese să se oprească aici. Nu că ar fi contat, din moment ce nu avea să stea acolo.

Dar toată chestia aceasta cu minţitul nu îi era pe plac deloc. Şi cu siguranţă nici nu se pricepea, pentru că nu avea experienţă. Ea şi Jean fuseseră educate să fie extraordinar de sincere, şi niciuna dintre ele nu avusese vreodată vreun motiv să se abată de la asta – cel puţin Kelsey nu avusese – până în prezent.

Ceaiul nu mai era fierbinte, dar dădu pe gât rapid o ceaşcă în timp ce se spălă şi se îmbrăcă în grabă. Se gândi să lase în urmă rochia roşie, se gândi serios, dar îşi aminti o parte dintre sfaturile pe care May i le împărtăşise în casa lui Lonny – să încerce tot timpul să arate cel mai bine şi mai ispititor pentru amantul ei –, iar ea nu dispunea de nimic altceva care să fie catalogat drept ispititor. Deşi ea credea că rochia era îngrozitor de respingătoare, se părea că bărbaţii nu considerau asta, altfel licitaţia nu ar fi ajuns la o sumă atât de mare.

Dar dacă avea s-o mai poarte vreodată, va fi într-o seară târziu, şi doar în spatele uşilor închise. Deocamdată, ea îmbrăcă rochia pe care o scosese doamna Hershal, cea bej, din lână groasă, de iarnă, care făcea parte din acelaşi set cu spencerul. Şi, Dumnezeule, cât de bine se simţi să se îmbrace decent din nou, chiar dacă noţiunea de „decent” nu avea să mai facă parte din viitorul ei.

Când se duse la parter, nu-l găsi pe Jeremy aşteptând în foaier, ci pe Lord Derek, lovind cu o pereche de mănuşi în coapse într-o manieră nerăbdătoare. Arăta diferit în lumina zilei, deşi nu mai puţin frumos. De fapt, lumina puternică din foaier scotea în evidenţă cât de frumos era din orice punct de vedere, de la corpul lui înalt, zvelt până la faţa lui sculptată şi… iar ochii lui erau căprui. Probabil că în seara precedentă lumina fusese de vină, de păruseră

verzi.

Şi cu siguranţă o cercetară într-un mod critic în această dimineaţă, dându-i impresia că nu-i păsa de rochia ei serioasă. La urma urmei, acum arăta ca o doamnă, iar el nu se aştepta la asta. Dar nu el era cel pe care trebuia să-l impresioneze sau să-l atragă, aşa că nu avea de gând să-şi facă griji din cauza asta.

Ea presupusese că „Domnia Sa aşteaptă” însemnase că Jeremy venise s-o ia, dar nici urmă de lordul mai tânăr. Desigur, poate că aştepta în trăsură.

— Ai dormit bine? o întrebă Derek când ajunse la el, tonul lui fiind oarecum provocator, de parcă nu ar fi crezut că ar fi fost posibil aşa ceva.

— Da, foarte.

Fu uimită că era adevărat, dar îşi dădu seama că probabil adormise exact în secunda în care pusese capul pe pernă. Dar, pe de altă parte, frica şi nelinişstea pe care le resimţise în ajun o epuizaseră teribil.

— Acesta este pentru tine, cred.

Ea nu băgase de seamă coşul pe care îl ţinuse în spate. Dădu din cap, sperând că doamna Hershal nu i-l dăduse personal, sau, dacă se întâmplase aşa, să nu fi făcut vreun comentariu. Dar un astfel de noroc era depar…

— Deci, sunt apreciat că am făcut o faptă bună pe care nu-mi amintesc s-o fi făcut?

Kelsey roşi ca racul, căci fusese prinsă cu minciuna.

— Îmi pare rău, dar menajera mă bombarda cu întrebări în această dimineaţă şi m-am gândit că nu aţi vrea să ştie adevărul.

— Ai dreptate şi, în orice caz, nici nu e treaba ei. Chiar ai dormit bine?

Fu surprinsă că o întrebă din nou asta, şi din nou pe un ton care sugera că lui i se părea imposibil să creadă una ca asta.

— Da. Se pare că eram epuizată. A fost o zi…

obositoare.

— Da? Şi mai multă îndoială care era imposibil de confundat, dar apoi zâmbi. Ei bine, să sperăm că astăzi va fi mai bine. Mergem?

Făcu semn către uşă. Ea oftă şi dădu din cap. Bărbatul se comporta extrem de bizar, dar nici că îi păsa. Poate că nu era deloc ciudat, ci era doar un bărbat care se arăta sceptic cu privire la absolut orice fleac. Nu că ar fi contat, căci se îndoia că avea să-l mai vadă după ziua de azi.

O ajută să urce în trăsura care îi aştepta, iar în momentul în care palma lui îi atinse mâna, avu iar senzaţia aceea tulburătoare. Dar nu acesta fu motivul pentru care se încruntă când el se aşeză în faţa ei, ci pentru că trăsura era goală.

Nu mai amână şi întrebă:

— O să trecem să-l luăm pe prietenul Domniei Voastre Jeremy?

— Jeremy?

Confuzia lui de moment o deranjă, adâncindu-i confuzia, dar repetă calm:

— Da, Jeremy. O să trecem să-l luăm în această dimineaţă?

— Pentru ce? replică el. Nu avem nevoie de compania lui în drum spre Bridgewater. Apoi zâmbi, iar ea ar fi putut jura că ochii lui erau din nou verzi. În plus, aceasta este o ocazie perfectă să ne cunoaştem mai bine şi îmi dau seama că nu mai pot rezista nicio clipă fără să te gust.

Nici nu apucă să-şi dea seama ce avea el de gând să facă, că o şi trase în poala lui. Dar reacţia ei nu se lăsă aşteptată. Înainte să-şi poată apropia buzele de ale ei, îl pălmui. El o privi de parcă o luase razna. Ea se uită la el într-un mod asemănător. Şi apoi îi dădu drumul, lăsând-o să cadă pe locul de vizavi de el şi zise, destul de serios:

— Nu ştiu dacă îţi voi cere iertare sau nu, domnişoară Langton. Având în vedere gaura pe care mi-ai lăsat-o în

buzunar ieri, pentru uzul exclusiv al frumoasei dumitale fiinţe, cred că mi se cuvine o explicaţie. Sau ai impresia greşită că sunt unul dintre cei câţiva care frecventează stabilimentul lui Lonny deoarece le place să facă amor un pic mai dur? Pot să te asigur că nu este cazul.

Rămase cu gura căscată, în timp ce obrajii ei erau în flăcări. El o cumpărase. Nu Jeremy. Şi tocmai îşi începuse relaţia cu el pălmuindu-l.

— P... pot explica, spuse ea, simţind cum o ia cu ameţeală.

— Chiar sper, draga mea, pentru că, în acest moment, sunt pe cale de a-mi cere banii înapoi.

Capitolul 9

Kelsey simţea că i se face rău. Nu ştia cum să-şi explice reacţia. Şi nu avea nicio idee pentru că nu putea gândi clar în timp ce Derek se încrunta la ea. Singurul lucru care era clar în mintea ei atunci era că el o cumpărase. El. Cel care o tulbura. Acela dintre cei trei despre care ea spera să nu fie protectorul ei. Şi, Dumnezeule, acum îşi dădu seama de ce sperase să nu fie el. Îi făcea stomacul să se agite atât de mult, că nu putea gândi.

— Aştept, domnişoară Langton.

Pentru ce? Pentru ce? O, da, să explice de ce îl pălmuise. „Gândeşte-te, nătângo!”

— M-aţi speriat, rosti ea.

— Speriat?

— Da, speriat. Nu mă aşteptam să fiu atacată aşa.

— Să fii atacată?

Ea se crispă auzind volumul la care ajunse glasul lui atât de rapid. Oferea o explicaţie absolut jenantă. Cum să-l facă să înţeleagă, fără a admite cât de idioată fusese. De ce

nu întrebase imediat care dintre ei o cumpărase? Ar fi trebuit. De fapt, ar fi trebuit să i se spună. Dar nu ar fi trebuit să presupună de una singură.

— A fost o alegere proastă a cuvintelor, recunoscu ea. Dar nu sunt obişnuită să fiu trasă în poala bărbaţilor şi, după cum am mai spus, m-am speriat şi… şi am reacţionat înainte să mă gândesc…

Nu termină. El încă se încrunta, iar ea rămăsese fără scuze. Nu avea ce altceva să facă decât să recunoască adevărul.

— Foarte bine, dacă vrei să ştii, nu am văzut care dintre voi a licitat pentru mine. Am auzit doar menţionat numele lui Lord Malory, iar când lui Jeremy i s-a spus Lord Malory…

— Dumnezeule! exclamă el. Te-ai gândit că vărul meu Jeremy te-a cumpărat?

Uimirea i se citea pe chip. Ea roşi când recunoscu dând din cap.

— Chiar şi după ce ai fost adusă în casa mea? voi el să clarifice.

Ea dădu din cap din nou, dar adăugă:

— Aţi spus că era doar temporar. Am ghicit că, fiind atât de tânăr, Jeremy ar putea să locuiască încă în casa părinţilor săi, aşa că probabil vă ceruse să mă adăpostiţi pentru o noapte, domnule. De ce altceva credeţi că am întrebat dacă ne oprim să-l luăm în această dimineaţă?

În acel moment o puse în impas, zâmbind.

— De fapt, draga mea, eram îngrijorat că era posibil să îţi fi căzut cu tronc puşlamaua aia. Nu ar fi prima dată. Are efectul acesta asupra sexului slab, în ciuda tinereţii sale.

— Da, este neobişnuit de frumos, fu ea de acord, după care îşi dori să nu fi comentat deloc, căci zâmbetul lui i se şterse de pe chip.

— Şi eşti dezamăgită acum, că te-ai ales în schimb cu

mine?

Era într-adevăr regretabil că întrebase asta. Adevărul se citi pe chipul ei înainte să recurgă la o minciună şi să îl asigure:

— Nu, bineînţeles că nu.

Expresia lui sceptică îi demonstră că nu o credea, dar ea nu avea de gând să înrăutăţească şi mai tare lucrurile încercând să explice. Jeremy o zăpăcise pur şi simplu cu farmecul lui fizic, dar acest Malory îi făcea inima să se agite într-un fel imposibil de înţeles. Cu Jeremy, ea crezuse că lucrurile aveau să fie destul de simple. În schimb, cu acest bărbat era sigură că nimic nu ar putea fi simplu. Prin urmare, cu siguranţă l-ar fi preferat pe Jeremy, pentru că relaţia dintre ei n-ar fi fost atât de complicată.

Când el nu spuse nimic, ci doar continuă să o privească sceptic, în ciuda faptului că ştia că nu ar trebui să facă asta, intră în defensivă şi spuse cu glas sever:

— Vă pot asigura, Lord Malory, că mi se pare că sunteţi infinit mai bun decât ceilalţi doi domni care au licitat. Cu toate acestea, nu mi-am dat seama că preferinţele mele ar conta câtuşi de puţin în toată această tranzacţie. Nu am fost întrebată, dacă asta vreţi să ştiţi. Această opţiune nu a fost inclusă în afacerea făcută. Sau aţi fi vrut să fie?

Întorcând situaţia în favoarea ei, îl făcu să zâmbească, deşi expresia nu îi încălzi şi ochii. Şi tonul lui era mai degrabă ironic când spuse:

— Ai perfectă dreptate, draga mea. Poate că ar trebui să o luăm de la capăt. Vino aici şi mă voi strădui să te fac să uiţi că nu este Jeremy cel care stă cu tine acum. Iar tu te vei strădui să mă faci să cred că ai uitat.

Se uită la mâna pe care i-o întinsese. Doar nu putea să-l refuze, nu? Dar stomacul ei începu deja să se agite şi să simtă iar acele senzaţii ciudate, iar când chiar îşi puse palma într-a lui, aproape că rămase fără respiraţie, atât de

tare fu străfulgerată de acele senzaţii.

— Mult mai bine, spuse Derek în timp ce o aranjă iar în poala lui.

Kelsey era convinsă că obrajii îi ardeau în aşteptarea sărutului. Dar nu o sărută. O mută un pic în dreapta şi un pic în stânga, îşi puse braţele în jurul ei, şi ea îl auzi oftând.

— Poţi să te relaxezi, dragă, îi spuse el pe un ton oarecum amuzat. Odihneşte-ţi capul unde doreşti. Cred că doar o să mă obişnuiesc să te ţin în braţe pentru o vreme.

Nu se aşteptase la asta, iar o parte din atitudinea rigidă o părăsi când auzi asta.

— Nu sunt prea grea?

El zâmbi.

— Deloc.

Trăsura continuă să hurducăie pe străzile oraşului, care erau foarte aglomerate la acel ceas al dimineţii, cu tot felul de vehicule şi atât de mulţi oameni în drumul lor spre serviciu. Până în momentul când ajunseră la marginea oraşului, Kelsey se simţi suficient de relaxată încât să-şi odihnească în sfârşit capul de pieptul lui. Una din mâinile lui se ridică spre chipul ei atunci, degetul mare mângâindu-i obrazul, lucru care nu îi displăcu câtuşi de puţin. Mirosul lui era atât de plăcut, curat şi elegant, iar ei îi plăcu şi asta.

— Cât de departe este Bridgewater? se gândi ea să întrebe după un timp.

— Având în vedere că ne vom opri să servim masa de prânz pe drum, cel mai probabil va dura toată ziua.

— Şi ce-i în Bridgewater?

— Am o casă la ţară în apropiere. Trebuia oricum să fac o vizită acolo, şi mai este şi o cabană pe aproape, care cred că este nelocuită, unde cred că ar trebui să te simţi chiar confortabil pentru o săptămână sau două, până când pot aranja ceva pentru tine în Londra.

— Sunt sigură că va fi excelentă.

În următoarea oră, niciunul nu mai zise nimic. Kelsey

era la căldură, se simţea confortabil şi aproape că o luase somnul când auzi…

— Kelsey?

— Hmmm?

— De ce te-ai scos la vânzare în felul acesta?

— A fost singura… începu ea, dar se opri brusc, dându-şi seama că era atât de relaxată şi cu garda jos, încât aproape îi dezvăluise tot adevărul. Îndreptă repede acea gafă, rostind: Prefer să nu vorbesc despre asta, dacă sunteţi de acord.

El îi ridică bărbia până când ea îi întâlni ochii. Erau cu siguranţă verzi şi, în mod curios, mai văzu ceva acolo, ceva pe care nu-l putea explica.

— Deocamdată am să accept acest răspuns, iubire, dar nu pot promite că o voi face şi data viitoare când te voi întreba, spuse el cu blândeţe.

Şi apoi se aplecă, iar ea simţi mângâierea moale a buzelor lui pe ale ei – nimic ameninţător, nimic alarmant, ci cea mai uşoară dintre atingeri. Scoase un oftat de uşurare. Până la urmă, nu era aşa de rău, şi cu siguranţă nu era ceva de care să se teamă.

Fuseseră câţiva tineri care îi făcuseră curte în Kettering, dar niciunul nu îndrăznise să o sărute. Ochii de vultur ai mamei ei fuseseră întotdeauna asupra lor, aşa cum se cuvenea. Iar pentru un prim sărut, fusese cu adevărat frumos. Cu siguranţă nu văzu nimic rău în asta, şi nici de ce părinţii se încruntau când fiicele se complăceau în astfel de activităţi.

Degetul lui mare încă îi mângâia liniştitor obrazul. După un timp însă, se mută spre colţul gurii şi trase foarte puţin până când buzele i se despărţiră. Apoi, îi simţi limba trecând peste buzele ei pentru început, deschizându-le şi mai mult, apoi peste dinţii ei, şi apoi dincolo de ei.

Acest lucru nu era câtuşi de puţin relaxant. De fapt, trupul ei era străbătut de tot felul de senzaţii, dar pe

măsură ce continua, îşi dădu seama că nu erau senzaţii neplăcute, nici vorbă de aşa ceva, era ceva cu totul diferit de orice experimentase vreodată.

Încercă cu disperare să-şi reamintească unele dintre sfaturi lui May. „Să nu stai niciodată ca o stană de piatră. Mângâie-l cu fiecare ocazie pe care o ai când sunteţi singuri. Fă-l să creadă că îl doreşti în permanenţă, indiferent dacă o faci sau nu.”

Kelsey habar nu avea cum să-l facă pe Derek să creadă că îl doreşte. Dar să-l mângâie nu ar fi trebuit să fie prea complicat… dacă îşi putea lua mintea de la ceea ce simţea acum pentru a se concentra pe ceea ce ar fi trebuit să facă. Întinse mâna către obrazul lui, răsfirându-şi degetele în părul lui. Moale şi rece prin comparaţie cu căldura gurii lui…

Gura lui. O înnebunea, împiedicând-o să se concentreze asupra a ceea ce făcea. Îl trăgea de păr fără să-şi dea seama. Cealaltă mână a ei i se înfipsese în spate, de parcă ar fi putut să-l aducă şi mai aproape de ea, mult mai aproape decât era deja. Şi era atât de înfierbântată, că se simţea de parcă nu mai avea mult şi leşina.

Şi apoi gura lui o părăsi brusc. Kelsey crezu că auzise un geamăt, dar nu fu deloc sigură dacă ea îl scosese sau el. Înainte să iasă din starea ei de uluire şi să deschidă ochii, îl auzi spunând pe un ton plin de încordare:

— Foarte bine, înţeleg că, până la urmă, asta nu a fost o idee bună.

Nu prea înţelegea ce voise să spună cu asta. Apoi, el o puse înapoi pe locul din faţa lui, trăgându-şi destul de repede mâinile, aşa că presupuse că faptul că stătuse deasupra lui avea ceva de-a face cu asta. Nu se putu forţa să se uite la el în timp ce se chinui să se calmeze şi să scape de roşeaţa despre care ştia că îi păta obrajii.

Când, în cele din urmă, privi în sus, nici el nu arăta prea calm. Îşi slăbea nodul eşarfei şi se agita pe scaun, de

parcă ar fi stat pe ghimpii ieşiţi dintr-odată prin tapiţeria de catifea de sub el.

Şi apoi îi întâlni ochii cenuşii şi îşi dădu seama de confuzia ei. Făcu un efort să-i explice:

— Când o să fac dragoste cu tine, Kelsey, va fi într-un pat decent, nu în disconfortul unei trăsuri care se hurducăie pe drum.

— Eram pe cale de a face dragoste?

— Da, eram cu siguranţă.

— Înţeleg.

Dar nu înţelegea deloc. Încă aveau toate hainele pe ei. May fusese chiar ironică atunci când îi explicase că unii bărbaţi încă mai făceau dragoste cu soţiile lor pe întuneric şi fără a-şi scoate pijamalele, dar cu o amantă vor rămâne goi cu siguranţă.

Kelsey presupuse că nu avea altă soluţie decât să îl creadă pe cuvânt pe Derek că fuseseră pe cale de a face dragoste. Dar speră ca toate sfaturile şi avertizările pe care le primise să capete sens de îndată ce aveau să facă dragoste cu adevărat. Acum, totul era cât se poate de confuz.

Capitolul 10

Se opriră la un han rustic în Newbury pentru a servi prânzul. Derek frecventase localul de mai multe ori de când îi fusese transferată proprietatea de la Bridgewater, însă fusese de suficiente ori pentru a şti că era mai curat decât majoritatea, iar mâncarea era excelentă. Şi, mai important, dispunea de o sală de mese privată pentru cei care nu voiau să se amestece cu localnicii, iar sala era suficient de scumpă încât numai nobilimea să-şi poată permite utilizarea acesteia. Pentru că nu cunoştea încă obiceiurile

lui Kelsey, preferă să nu descopere că mânca precum un porc, cu întregul han uitându-se la ei.

Cu toate acestea, manierele ei la masă se dovediră impecabile. Nu trebuia să-şi facă niciodată griji că va fi stânjenit din cauza aceasta dacă şi atunci când vor lua cina cu diverşi cunoscuţi de-ai lui. Şi nu vedea niciun motiv pentru care să o ţină ascunsă de ochii lumii după ce o muta la Londra. Erau, la urma urmei, multe locuri în care puteai să-ţi iei amanta fără să-ţi faci griji că dai de femei delicate care să se simtă ofensate de prezenţa unei femei din clasa socială şi de profesia lui Kelsey.

O studiase mult în trăsură în timp ce ea se prefăcea că nu băga de seamă. Ar fi putut fi fiica vreunui duce aşa cum stătea acolo, într-o postură rigidă, cum impunea eticheta, şi cu decenţă, îmbrăcată în hainele care, chiar dacă nu erau cele mai scumpe, erau potrivite pentru călătoria oricărei doamne.

Acele haine îl surprinseseră când coborâse. Nu se aşteptase să arate atât de diferită de o amantă, chiar dacă era dimineaţa devreme. Trebuia să-i cumpere ceva mai potrivit, dacă acelea erau cele mai bune haine pe care le găsise în valiză.

Era al naibii de tulburător şi să o asculte vorbind atât de elegant. Dicţia ei era mai bună decât a majorităţii nobililor ce formau clasa privilegiată, şi care, ca şi el, tindeau să taie o propoziţie până la cel mai scurt gând.

Dar Kelsey la lumina zilei era o revelaţie cu totul, mult mai frumoasă decât în noaptea dinainte, când fusese atât de rigidă şi cu ochii cât cepele, din cauza încordării. Tenul ei era ca de smântână, scoţând şi mai mult în evidenţă obrajii trandafirii. Sprâncenele ei erau subţiri şi arcuite suficient încât să-i sublinieze ochii alungiţi, care păreau chiar şi mai proeminenţi datorită genelor negre foarte dese care îi conturau. Pometii proeminenţi complimentau nasul subţire şi bărbia delicată.

Părul ei negru era uşor buclat în mod natural, aşa că nu era nevoie de prea mult efort pentru a arăta elegant. Acum îl avea pieptănat într-o împletitură în jurul capului, cu bretonul în vânt şi şuviţe lăsate pe lângă urechi, care i se potriveau de minune. Şi ochii aceia, de cel mai blând cenuşiu posibil, şi atât de revelatori când erau plini de inocenţă, ranchiună sau pur şi simplu confuzie. Fu nevoit să se întrebe cât din ceea ce vedea în ei era de fapt adevărat, şi cât de mult era un artificiu viclean.

Îi părea fascinantă, nu era niciun dubiu în legătură cu asta. Se chinuise al naibii să adoarmă cu o seară înainte din cauza ei, gândindu-se că se afla sub acelaşi acoperiş cu el, în timp ce ea dormise ca un prunc. Şi asta îl enervase. Nu rămăsese trează, aşteptându-l să o viziteze, pentru că nu îşi dăduse seama că era în casa celui care o cumpărase. Crezuse că Jeremy făcuse asta.

Derek încă nu ştia ce reacţie să aibă în privinţa acestui amănunt. De-abia dacă o ştia pe fată. Doar pentru că era proprietatea lui, asta nu constituia un motiv pentru a nutri o gelozie de orice fel – cel puţin nu atât de curând. Şi să fie gelos pe Jeremy?!

Desigur, puşlamaua de văr al lui nu ezitase să spună că o voia pentru el. Iar ea recunoscuse deschis că i se păruse foarte atrăgător. Desigur, dacă ar fi spus altceva, el ar fi ştiut că minţea. Toate femeile îl considerau pe Jeremy excepţional de frumos. Şi îl duruse cu adevărat când ea încercase să-l convingă că îl prefera totuşi pe el. *Ştia* că minţea.

Dar avea să se obişnuiască cu asta. La urma urmei, nu avea nicio dorinţă ca ea să se îndrăgostească de el şi să înceapă să se gândească la copii şi la întemeierea unei familii. Asta era exact ce nu voia un bărbat de la amanta lui. Iar el nu mai putea nega că o dorea cu adevărat, după ce se întâmplase mai devreme.

Lipsa ei de experienţă combinată cu pasiunea era un

melanj ciudat care aproape îl făcuse să-şi piardă controlul. Încă îi venea greu să creadă cât de mult şi-o dorise chiar acolo, în trăsură, şi cât de mult îi luase să-şi ţină în frâu dorinţa de a o profana.

Dorinţă carnală. Era sentimentul potrivit pe care un bărbat să-l aibă în privinţa amantei sale, aşa că trebui să admită că nu îl deranja. Poate că îl prefera pe Jeremy şi îşi dorea să fi rămas cu el, dar în ceea ce îl privea pe Derek, reacţia ei fusese mai mult decât satisfăcătoare.

Încă gândindu-se la asta pe când se apropiau de sfârşitul mesei, Derek remarcă, deşi mai mult pentru sine însuşi:

— Sunt tentat să închiriez o cameră aici, la naiba dacă nu sunt. Dar presimt că va dura mai multe ore să fac dragoste cu tine pentru prima dată, şi asta ar însemna să ajungem prea târziu în Bridgewater ca să te instalăm… De ce roşeşti?

— Nu sunt obişnuită cu un astfel de limbaj.

El zâmbi, căci jocul ei continuu de-a inocenţa i se părea chiar amuzant. Era foarte curios să ştie cum spera să continue cu prefăcătoria după ce aveau să fie împreună pentru prima oară.

Dar urma să afle în seara asta, nu-i aşa? Şi acesta era un gând foarte plăcut.

— Nu-ţi face griji, draga mea. O să te obişnuieşti destul de repede.

— Sper, răspunse ea. Altfel, sunt sigură că voi avea nevoie de îmbrăcăminte mai subţire. Pentru că îmbujorarea asta constantă îmi ţine destul de mult de cald.

El izbucni în râs.

— Şi eu care speram că eu sunt de vină pentru asta.

— Of, vezi? spuse ea roşind şi mai mult şi îşi flutură mâna, făcând aer ca să-şi răcorească obrajii. Zici că e vară la cât de cald îmi e în ultima vreme.

— Mă aştept ca până la vară să fie foarte greu să mai

roşeşti fie şi puţin, răspunse el ironic, deşi ştia că nu avea importanţă, având în vedere că putea roşi la comandă, aşa cum o făcea acum. Dar nu avea nicio dorinţă să pună capăt teatrului ei atât de amuzant. O luăm din loc atunci, înainte să mă răzgândesc cu privire la închirierea unei camere?

Nu s-ar putea spune că ţâşnise din scaun, luând-o la goană spre uşă, dar fu aproape, luptându-se mai mult decât evident cu impulsul de a face exact asta. Derek scutură din cap în timp ce o urmă afară. Ce fată ciudată! Dacă ar fi fost să se ia după aparenţe, ar fi fost cu adevărat nedumerit. Dar fusese cu destule femei sofisticate ca să ştie că totul făcea parte dintr-un joc – toate aceste mici şiretenii menite să-i amuze pe domni, nu să înşele sau să creeze impresii false.

*

Mai era, poate, o oră până la lăsarea întunericului, când ajunseră în cele din urmă la căbănuţa de pe proprietatea lui Derek. Avea o cameră compusă dintr-o zonă de bucătărie cu un perete şi o masă în mijloc, iar în cealaltă parte a încăperii, un fel de salon mic, doar pentru că acolo se găsea un fotoliu mare pluşat. Exista un singur dormitor în partea din spate, cu o toaletă mică, unde se afla un butoi rotund ce servea drept cadă. Fără modernizări aici.

Căsuţa era foarte puţin mobilată şi destul de murdară în prezent, ceea ce însemna că era de mult nelocuită. Erau câteva vase de gătit ruginite agăţate pe perete lângă chiuvetă, o măsuţă cu două scaune pentru a mânca, acel fotoliu mare pluşat acoperit cu o pătură care să ţină la depărtare praful, iar în dormitor nu era decât un pat, fără vreun dulap sau o lenjerie de pat. Dar construcţia era robustă şi nu existau scânduri sparte sau putrezite prin care să pătrundă curentul. Era nevoie doar de o curăţenie zdravănă şi câteva lucruri de primă necesitate ca să fie

destul de confortabilă.

După ce oftă văzând starea în care se prezenta casa, Derek aduse un braţ de lemne de foc dintr-un şopron care era în spate şi aprinse focul. Scuturându-se de praful de pe mâini după ce termină, se întoarse către Kelsey cu o figură întrebătoare.

— Trebuie să trec pe la casă, îi spuse, să le comunic că am ajuns. Aş prefera să nu se ştie cine eşti şi de ce eşti aici, deci cu cât te văd mai puţini oameni, cu atât mai bine. N-am mai adus nicio femeie până acum, ca să înţelegi, şi dacă se va afla, asta va stârni curiozitatea personalului, vestea ajungând şi la urechile tatălui meu, lucru care prefer să nu se întâmple. Dar o să-ţi trimit lenjerie de pat şi alte lucruri esenţiale şi o să mă întorc chiar eu în scurt timp. Crezi că vei fi în regulă aici, singură, pentru o vreme?

— Desigur, răspunse Kelsey.

Îi zâmbi larg, mulţumit că nu avea de gând să se plângă în legătură cu cazarea.

— Splendid. Şi poate luăm cina în oraş când mă întorc? Sunt multe localuri excelente în care se serveşte cina, din câte îmi amintesc, şi se află la doar un kilometru de aici. Îi spuse asta în timp ce se apropia de ea, la masă, şi se aplecă să-i dea un sărut scurt. Aştept cu nerăbdare seara asta, draga mea. Sper că şi tu.

Îmbujorarea nu întârzie să apară, dar el nu rămase să bage de seamă. Kelsey oftă când uşa se închise în urma lui. În seara asta? Nu, nu era câtuşi de puţin nerăbdătoare. Şi ca să nu se mai gândească la asta, se hotărî să facă tot ce putea pentru a scoate casa la lumină. După ce căută puţin, găsi două lăzi în magazia în spate, una plină cu vase sparte, cealaltă cu o găleată şi nişte cârpe.

Folosi cârpele ca să şteargă praful de pe puţina mobilă şi să şteargă ferestrele şi cele câteva dulapuri goale din bucătărie. Dar nu prea avea ce altceva să facă fără un săpun bun şi o mătură. Aşa că în curând fu nevoită să

aştepte întoarcerea lui Derek şi livrarea lucrurilor de care avea nevoie ca să facă încăperile locuibile.

Cu toate acestea, se lăsa în curând întunericul şi începea să resimtă oboseala zilei. Fusese mult mai confortabil să stea în poala lui în acele clipe în trăsură, decât să stea în faţa lui tot restul zilei, ştiind că se uita la ea, întrebându-se la ce se gândea. Fusese cu adevărat obositor. Aşa că adormi în fotoliul pluşat cu doar o pătură şi focul care să-i ţină de cald până la venirea cuiva.

Capitolul 11

Kelsey nu ştiu ce să creadă când se trezi a doua zi dimineaţă şi găsi cabana la fel cum fusese în noaptea precedentă. Se părea că Derek nu se întorsese, sau dacă o făcuse, nu se deranjase să o trezească. În mod evident, nu rămăsese, pentru că acum nu era acolo. Şi nici lucrurile pe care promisese că le va trimite.

Nu-şi găsi locul câteva ore, întrebându-se ce s-ar fi putut întâmpla încât să se schimbe planurile. Nu îi trecu nimic prin minte. Şi nu avea ce altceva să facă decât să aştepte. Fusese clar, înainte de a pleca în noaptea trecută, că nu voia să apară la uşa lui, aşa că nu putea nici măcar merge să-l caute ca să afle ce se întâmplase.

Cel puţin, coşul pe care îl pregătise doamna Hershal pentru ea, şi pe care nu ajunsese să-l deschidă în ajun fusese adus în casă. Era lihnită de foame. Când îl verifică, descoperi un platou cu pateuri asortate împachetate într-un prosop şi un borcan cu gem şi un cuţit pentru a-l întinde pe pâine.

Cele patru pateuri, uscate acum, i-ar fi fost suficiente ieri pentru micul dejun ratat. Astăzi însă, după ce sărise şi peste cină, îi liniştiră stomacul doar pentru câteva ore, făcând-o să-şi dorească să fi dormit mai mult, şi nu să se trezească la prima licărire de lumină care se strecurase pe

ferestrele fără perdele.

Spre amiază, era prea îngrijorată ca să mai ţină seama de avertizarea lui Derek de a nu agita apele prin prezenţa ei. Nu mai conta nimic din ce intenţionase să îi trimită; mâncarea o îngrijora cel mai mult acum, precum şi lipsa mijloacelor de a o procura. Nu îi lăsase niciun ban şi nu avea niciun mijloc de transport. Dacă nu îşi făcea apariţia în curând, ea urma să aibă probleme serioase, exact genul din cauza cărora se vânduse.

Dar, desigur, avea să vină. Nu avea nicio îndoială în legătură cu asta. Problema era când se va întâmpla asta. Dar uitase, fără îndoială, că nu era nici un fel de mâncare în casă, iar după-amiază, când el tot nu apăru, foamea o determină să ignore avertismentul lui de a nu apărea la uşa lui. Nu avea ce altceva să facă. Trebuia să facă un efort să-l găsească.

În momentul în care deschise uşa din faţă, îi găsi scrisoarea. Fusese îndesată în rama uşii şi zbură, căzând pe pământ când ea deschise uşa. Desigur, nu ştiu că era de la el până când nu rupse sigiliul şi o citi.

Dragă Kelsey,

Mesagerul tatălui meu m-a luat în primire de îndată ce am intrat în casă. Am fost chemat la Haverston în cea mai mare grabă, ceea ce înseamnă că ar fi trebuit să fiu acolo ieri. Nu îndrăznesc să mai irosesc niciun minut, motiv pentru care îţi trimit acest bilet şi nu vin chiar eu.

Nu ştiu despre ce e vorba, dar ar trebui să mă întorc într-o zi sau două. Dacă nu o voi face, îţi voi da de veste. Dar ar trebui să fii în regulă până când ne vom întâlni din nou. Până atunci...

Cu respect,

Derek

Ar trebui să fie în regulă pentru o zi sau două? Când era evident că el plecase atât de repede, încât uitase să comande lucrurile de care avea nevoie pentru a face casa locuibilă? Şi cât va dura până ce îşi va da seama că nu luase măsurile cuvenite pentru ea şi va îndrepta situaţia? În condiţiile în care era îngrijorat de motivul pentru care îl chemase tatăl său şi se va gândi doar la asta, uitând de ea? Puteau trece mai multe zile…

Toată situaţia aceasta era atât de nechibzuită! Şi pentru că îi era deja groaznic de foame, Kelsey îşi ieşi din fire şi aruncă scrisoarea în foc, deşi i-ar fi plăcut, în schimb, să arunce capul lui Derek Malory acolo.

Îi luă treizeci de minute ca să-i descopere casa, care era cea mai mare din zonă – foarte, foarte mare. Nu era doar un simplu conac, după cum se gândise ea, ci o moşie în toată regula, cu grajduri şi ferme funcţionale, precum şi o mulţime de lucrători.

Ceru să vorbească cu intendenta şi îi explică femeii că Lord Malory îi închiriase cabana pentru o perioadă scurtă de timp pe perioada vacanţei şi îi promisese că va fi mobilată în mod corespunzător şi aprovizionată cu mâncare, ceea ce nu se întâmplase. Era o chestiune ce s-ar fi putut rezolva simplu, sau cel puţin aşa sperase ea. Femeii nu i se păru însă deloc simplu.

— Nu mă ocup de chiriaşii de pe terenurile lui Lord Jason… hmm, ale lui Lord Derek, milady. Am şi aşa suficiente pe cap, lucrând în acest conac vechi uriaş, cu nişte servitori leneşi. Agentul lui Lord Derek se ocupă de chiriaşi şi le satisface cererile, zău, şi am să-l trimit la dumneavoastră imediat ce se întoarce la sfârşitul săptămânii. El se va ocupa imediat de nemulţumirea dumneavoastră, sunt sigură.

— Nu înţelegeţi, încercă să explice Kelsey. Am plătit deja pentru casă şi nu am luat bani la mine, ci doar câteva

haine de care aş avea nevoie, pentru că am fost asigurată că voi avea parte de alimente şi de aşternuturi şi toate celelalte lucruri necesare.

Dar deja intendenta începuse să se încrunte.

— Daţi-mi să văd contractul de închiriere atunci. Trebuie să trec pe hârtie totul în această casă, inclusiv mâncarea. Nu pot să o dau chiriaşilor lordului fără să am acordul lui, iar el nu mi-a spus asta când a fost aici noaptea trecută.

Nu avea niciun contract de închiriere, desigur. Şi singura dovadă pe care Kelsey o avea că îl cunoştea pe Derek era scrisoarea pe care o aruncase în foc. Din cauza aceasta, ea fu nevoită să spună:

— Nu mai contează. Voi face aranjamentele pentru un credit în Bridgewater dacă vreţi să îmi spuneţi în ce direcţie este.

— Desigur, milady, spuse femeia, care era din nou amabilă pentru că nu trebuia să împartă nimic din cămara ei. Este pe drumul dinspre est, adăugă, indicându-i direcţia.

Kelsey plecă de la conac într-o dilemă. Dacă n-ar fi minţit că închinase cabana, poate că ar fi primit ajutorul de care avea nevoie. Dar încercase să nu dezvăluie relaţia ei cu Derek, după cum voise el, şi uite cu ce problemă se alesese. O intendentă cusurgie care nu îi oferise nici măcar un ceai şi prăjituri.

Reveni la cabană chiar mai descurajată, şi mult mai înfometată. Nu avea cum să obţină credit, desigur. Se şi vedea cerând un împrumut pe baza faptului că era amanta lui Derek Malory. Un bancher ar fi râs în hohote de ea.

Dar avea câteva lucruri pe care le putea vinde în oraş pentru ca măcar să-şi cumpere ceva de mâncare pentru moment. Avea un ceas de buzunar, care era o piesă elegantă cu două diamante inserate, pe care îl primise cadou de la părinţii ei la cea de-a paisprezecea aniversare. Avea şi rochia aceea roşie oribilă. Avea să regrete nespus

că renunţa la ceas, dar nu avea de ales.

Îndesă rochia în coşul doamnei Hershal, de care urma să aibă nevoie ca să aducă mâncarea cumpărată, şi porni în lunga plimbare către oraş. Cabana nu dispunea de alte facilităţi, dar cel puţin era apă proaspătă din plin la pompa din bucătărie şi mult lemn de foc în şopronul din spate, care să îi ţină de cald. Şi chiar avea şi o farfurie în care să mănânce şi un borcan de gem.

Kelsey aproape că se simţi un pic mai bine când se duse în Bridgewater în acea după-amiază târzie. Aproape. Dar fărâma de optimism de care se agăţa nu dură mult, nu când niciunul dintre bijutierii cu care vorbise nu se arătase interesat să-i cumpere ceasul.

Era aproape întuneric când renunţă la vânzarea ceasului şi încercă să vândă rochia roşie. Croitoreasa, o doamnă Lafleur, era pe cale să-şi închidă magazinul când Kelsey sosi şi scoase rochia roşie din coş pentru ca aceasta să o evalueze. Dar după ce îi dezvălui că ar dori să o vândă, femeia se simţi de-a dreptul insultată.

— În magazinul meu? exclamă femeia, uitându-se la rochie de parcă ar fi fost un şarpe lăsat liber pe tejghea. Nu ofer servicii acestui tip de clientelă, domnişoară, şi nici nu o voi face vreodată.

— Îmi pare rău, fu nevoită Kelsey să spună. Poate ştiţi pe cineva care o face?

— Slabe şanse, pufni doamna Lafleur. V-aş putea da câţiva gologani pentru dantelă – dacă o puteţi scoate fără a o deteriora. Eu nu am timp să o fac. Am rămas fără fata care mă ajuta, iar Lady Ellen a comandat o garderobă nouă pentru fiica ei, care să-i fie livrată săptămâna viitoare. Este cea mai bună clientă a mea şi o să o pierd dacă nu termin la timp.

Kelsey nu intenţionase să audă de problemele femeii, mai ales că avea şi aşa destule. Dar cel puţin îi dădură o idee. Sugeră:

— Cumpăraţi rochia aceasta pentru cinci lire şi vă voi ajuta eu în privinţa comenzii lui Lady Ellen – pentru compensaţii suplimentare, desigur.

— Cinci lire! Când tot ce pot folosi de la ea e dantela? O liră pentru dantelă şi termini trei rochii care trebuie finalizate, fără alte compensaţii.

— O liră pentru dantelă şi alte zece lire ca să termin cele două rochii, contracară Kelsey.

— Zece lire pentru două rochii? se precipită femeia în timp ce se aprinse şi mai tare la faţă. Nu plătesc atât de mult nici măcar pentru o lună întreagă de muncă!

Kelsey frecă manşonul sacoului ei.

— Se întâmplă să ştiu cât costă hainele de calitate, doamnă Lafleur. Dacă nu îi plăteaţi ajutorului atât de mult pe lună, atunci era jaf la drumul mare.

Din nefericire, stomacul lui Kelsey chiorăi foarte tare în acel moment. După privirea doamnei Lafleur când auzi zgomotul, Kelsey ştiu că femeia avea avantajul.

Kelsey fu din nou nevoită să-şi schimbe oferta, spunând:

— Foarte bine, zece lire pentru finalizarea a trei rochii – şi cusătura mea este excelentă, apropo.

Până când Kelsey termină tocmeala cu femeia, întunericul se lăsă de-a binelea. Dar avea o bancnotă de o liră în mână, cu promisiunea altora patru atunci când termina cele *cinci* rochii care erau acum îndesate în coşul ei, împreună cu ace, aţă şi foarfece. Măcar fiica lui Lady Ellen avea sub zece ani, aşa că nu trebuia să coasă prea mulţi metri de material.

Din păcate, nu reuşi să găsească niciun vânzător sau vreun magazin deschis la acea oră, aşa că fu nevoită să mănânce la un han, ceea ce o costă de trei ori mai mult decât ar fi cheltuit pentru aceeaşi cantitate de alimente. Dar mai avea câteva monede pentru a cumpăra ceva de mâncare a doua zi, la preţuri normale. Cu toate acestea,

trebuia să cumpere şi o lumânare, ca să poată lucra rochiile pe timp de noapte. Şi cel puţin o oală de gătit decentă, şi ceva săpun şi…

Nu fusese deloc o zi plăcută. În mod ironic, se pomeni exact în situaţia pe care încercase s-o evite când se vânduse, singurul ei avantaj fiind că familia ei fusese salvată de la o soartă similară.

Deja vorbea pe nas până ajunse la cabană, unde acum era la fel de frig ca afară. Dar cel puţin avea burta plină pentru moment. Şi spera că va obţine mai mulţi bani după ce termina ce avea de lucru. Avea să supravieţuiască, cel puţin suficient cât să-l omoare pe Derek Malory când avea să se întoarcă.

Capitolul 12

Derek nu mai fusese acasă în Haverston de câteva luni. Ca majoritatea tinerilor de vârsta lui, prefera entuziasmul, rafinamentul şi varietatea distracţiei care se găseau în Londra în comparaţie cu viaţa la ţară. Dar adora moşia Haverston. Cele două moşii care îi fuseseră acordate pentru început încă nu însemnau acasă pentru el, aşa cum era Haverston.

Îşi imagina că unchii lui – Edward, James şi Anthony – simţeau la fel, cu toţii petrecându-şi copilăria la Haverston. Şi verişoara lui, Regina, fusese crescută tot acolo, venind să locuiască la Haverston după ce muriseră părinţii ei. De fapt, Reggie, cu doar patru ani mai tânără decât el, îi era mai mult ca o soră lui Derek, căci crescuseră la Haverston împreună.

Derek sosise în miez de noapte. Luase unul dintre caii din grajdul său, şi nu trăsura, ca să ajungă mai repede. Şi fusese al naibii de tentat să-şi trezească tatăl pentru a afla

de ce fusese chemat. Dar privirea consternată de pe faţa majordomului – care-l poftise în casă –, atunci când îl întrebase „Nu cred că ai vrea să mergi să-l trezeşti pe tata, nu?” îl trimisese în fosta lui cameră să aştepte până dimineaţă.

Şi după o gândire la rece ajunsese la concluzia că fusese o decizie înţeleaptă. La urma urmei, dacă ar fi fost chemat acasă să fie muştruluit, faptul că l-ar fi enervat pe tatăl său trezindu-l din somn ar fi făcut cearta şi mai aprigă. Nu că i-ar fi trecut prin minte ce făcuse recent, încât să-i atragă dojana părintească. De fapt, nu se putea gândi nici măcar la un singur lucru care să poată explica această chemare.

Desigur, Jason Malory nu avea nevoie de un motiv anume pentru a convoca un membru al familiei sale. Era cel mai în vârstă Lord Malory, ceea ce făcea din el capul familiei, şi avea obiceiul de a-şi chema rudele la el, şi nu invers, fie că voia doar să discute sau să comunice anumite informaţii, fie că voia să le ţină morală. Faptul că Derek avea alte sarcini pe ordinea de zi, în particular o femeie fascinantă care îl aştepta să o aibă în pat, nu era câtuşi de puţin important. Când Jason îţi solicita prezenţa, mergeai. Era simplu.

Aşa că Derek aşteptă până dimineaţă. Dar coborî la parter, pornind în căutarea tatălui său la doar o oră după răsăritul soarelui. Dădu mai întâi de Molly, ceea ce nu era surprinzător. Căci ea părea întotdeauna să ştie când venea el în vizită şi îl căuta mereu ca să-i ureze bun venit acasă. Devenise un obicei atât de adânc împământenit, încât, dacă nu o vedea într-una dintre vizitele sale, ar fi crezut că ceva era în neregulă.

Molly Fletcher era o femeie excepţional de frumoasă de vârstă mijlocie, cu păr blond-cenuşiu şi ochi căprui mari, care ajunsese, din servitoarea de la parter, în vârful ierarhiei slujitorilor, fiind menajera de la Haverston în ultimii

douăzeci de ani. Muncise din greu pentru a evolua de-a lungul anilor, scăpând de accentul londonez din East End de care Derek îşi amintea din vremea când era copil şi dezvoltând o fire calmă care i-ar fi făcut cinste şi unui sfânt.

Şi la fel ca oricare altă femeie din casă, de la bucătăreasă până la spălătoreasă, Molly îi tratase întotdeauna atât pe Derek, cât şi pe Reggie într-un mod matern, dându-le sfaturi, avertizându-i, certându-i şi îngrijorându-se după cum credea de cuviinţă.

Asta, desigur, fusese un rezultat firesc al faptului că nu exista nicio figură maternă adevărată prin preajmă atunci când cei doi copii avuseseră nevoie de una. Jason îşi făcuse datoria şi se căsătorise cu Frances doar din acest motiv, pentru a le oferi celor doi copilaşi o mamă.

Din păcate, nu primise ceea ce se aştepta. Lady Frances se dovedise a fi o femeie bolnăvicioasă care insista să-şi petreacă timpul la băile din Bath atât de frecvent, încât era plecată mult mai des decât era acasă. Era o femeie destul de drăguţă, din punctul de vedere al lui Derek, deşi puţin cam prea nervoasă, dar nimeni din familie nu ajunsese vreodată să o cunoască foarte bine.

Se întrebase adesea dacă măcar Jason o cunoştea sau dacă îl interesa să o facă. Erau o pereche tare nepotrivită. Frances, foarte slabă, palidă şi nevricoasă, iar Jason, atât de mare, robust şi cu un temperament furtunos. Derek nu îşi amintea să-i fi auzit vreodată spunându-şi vreun cuvânt tandru când erau împreună. Nu că asta ar fi fost treaba lui. Doar că îi păruse întotdeauna puţin rău pentru tatăl său din cauza situaţiei cu Frances.

Molly venise în linişte în spatele lui Derek în timp ce arunca o privire în camera de lucru goală a tatălui său. Urarea ei „Bine ai venit acasă, Derek!” îl făcu să tresară, dar se întoarse şi îi oferi un zâmbet plin de afecţiune.

— Neaţa, Molly, iubire. Ştii cumva pe unde umblă tata cu noaptea în cap?

— Desigur, îi spuse ea.

Dacă se gândea mai bine, ea mereu ştia unde era oricine din casă, în orice moment. Derek nu-şi putea imagina cum de reuşea una ca asta, având în vedere cât de mare era casa şi cât de mulţi servitori erau, dar se descurca ea cumva. Poate că doar ştia unde *trebuia* să fie toată lumea, şi sub controlul ei calm, dar ferm asupra întregii gospodării, nimeni nu îndrăznea să meargă în altă parte fără să îi comunice.

— E în seră în această dimineaţă, continuă ea. Îşi pierde timpul cu trandafirii de iarnă şi se enervează că nu înfloresc după programul lui – sau cel puţin aşa îmi spune grădinarul, adăugă ea zâmbind.

Derek zâmbi. Horticultura era unul dintre hobby-urile tatălui său şi îl lua foarte în serios. Ar fi călătorit chiar şi până în Italia dacă s-ar fi întâmplat să audă de o nouă specie pe care ar fi putut s-o obţină pentru grădina lui.

— Se întâmplă să ştii şi de ce am fost chemat acasă?

Molly clătină din cap.

— Ce întrebări pui şi tu! De ce m-aş băga în treburile lui personale? îl mustră cu blândeţe. Apoi făcu cu ochiul şi-i şopti: Dar pot să-ţi spun că n-a bombănit şi n-a urlat ca un nebun toată săptămâna despre nimic în special, în afară de trandafiri bineînţeles.

Derek zâmbi uşurat şi rezistă tentaţiei de a o îmbrăţişa – pentru cinci secunde întregi. Ea se răţoi din cauza îmbrăţişării:

— Ajunge, gata cu asta. Nu le putem lăsa servitorilor o impresie greşită.

El râse şi o bătu uşor pe spate înainte de a o lua agale spre hol, strigând peste umăr astfel încât fiecare servitor să audă pe o distanţă de cinci camere, fără probleme:

— Şi eu care credeam că toată lumea ştie că te iubesc la nebunie, Molly! Dar dacă nu-i aşa, atunci voi păstra secretul dacă insişti!

Ea se îmbujoră imediat la replica lui şi zâmbi în urma sa, cu mai multă iubire în ochii ei căprui pentru puşlamaua fermecătoare decât ar fi trebuit, deşi puse repede stavilă sentimentelor materne şi continuă să-şi facă treburile de dimineaţă.

Sera, umplută în mod constant dincolo de capacitate de-a lungul anilor, fusese în cele din urmă mutată cu câţiva ani înainte. Fiind situată în spatele grajdurilor, acum era o clădire imensă cu acoperiş de sticlă, de aproape două ori lungimea casei principale şi de formă dreptunghiulară. Două dintre cele mai lungi ziduri erau şi ele în cea mai mare parte din sticlă şi, mai ales în timpul iernii, erau de obicei mate din cauza umidităţii din interior, produsă de zeci de coşuri de cărbuni împrăştiate din loc în loc şi ţinute aprinse zi şi noapte.

Derek îşi scoase haina de îndată ce păşi înăuntru, unde parfumul greu al florilor, al pământului şi al îngrăşământului era copleşitor. Şi era o corvoadă să-şi găsească tatăl într-o locaţie atât de vastă, atunci când, de obicei, erau o jumătate de duzină de grădinari prezenţi acolo.

Dar localiză în cele din urmă straturile de trandafiri şi pe Jason Malory, aplecat deasupra unor boboci albi superbi pe care îi transplantase. Un străin ar fi ghicit cu greu că acesta era marchizul de Haverston, cu mânecile de la cămaşă suflecate, murdar de pământ până la coate şi pe cămaşă – o altă cămaşă albă din pânză de în irecuperabilă – şi cu o dungă pe fruntea umedă căpătată atunci când se ştersese de sudoare cu dosul palmei, fără să-şi dea seama.

Era masiv, blond şi cu ochii verzi, ca majoritatea celor din familia Malory. Doar câţiva aveau părul negru şi ochii de albastru cobalt ai străbunicii lui Derek. Avea reputaţia că-i curgea sânge ţigănesc prin vene, deşi nici Jason, nici vreunul dintre fraţii săi nu confirmaseră niciodată acest lucru.

Derek trebui să tuşească de câteva ori ca să-şi facă simţită prezenţa, atât de prins era Jason cu sarcina sa. Dar când bărbatul uriaş se întoarse în cele din urmă către el, faţa lui frumoasă se lumină de un zâmbet, oferind toate indiciile că era pe cale să-şi întâmpine fiul cu o îmbrăţişare.

Derek sări înapoi, întinzând o mână în faţă cu o expresie îngrozită.

— Dacă nu te superi, mi-am făcut deja baia pe ziua de azi.

Jason se uită în jos la el şi chicoti.

— Bună remarcă. Dar îmi pare bine să te văd, băiete. Nu prea mă vizitezi în perioada asta.

— Iar tu nu prea vii în Londra, replică Derek.

— Adevărat.

Jason ridică din umeri şi se îndreptă spre o pompă de apă din apropiere, vârându-şi braţele în cada plină de sub ea, în timp ce zeci de stropitori erau aranjate în jurul ei. Cele mai apropiate flori primiră încă o porţie bună de apă când îşi scutură mâinile în direcţia lor.

— Afacerile… şi nunţile, doar asta mă atrage în acel oraş aglomerat, adăugă Jason.

— Mie îmi cam place aglomeraţia.

Jason pufni.

— Vorbe de tinerel, cu gândul la distracţiile care pot fi găsite acolo. Semeni cu fraţii mei James şi Tony în această privinţă.

Acea remarcă era critică, chiar dacă într-o exprimare uşoară, dar, oricum, nu suficientă ca să-l alarmeze pe Derek.

— Dar ei sunt căsătoriţi, răspunse el cu o groază simulată. Pe legea mea, sper să nu fi căzut în această capcană fără să-mi dau seama.

— *Ştii* ce am vrut să spun, mormăi Jason, căpătând o expresie severă.

Cel mai mare avantaj în a fi odrasla unui cap de

familie sobru şi serios era că nu erai nevoit să-ţi struneşti impulsul de a-l tachina sau de a-l lua peste picior, după cum erau nevoiţi alţi membri ai familiei. Derek învăţase de la o vârstă fragedă că tatăl său putea oricând să pară aspru, dar lătratul lui era de cele mai multe ori mult mai rău decât muşcătura, cel puţin în ceea ce îl privea pe fiul său.

Derek rânji nestingherit. La urma urmei, cine nu ştia că James şi Anthony Malory fuseseră doi dintre cei mai notorii crai ai Londrei, şi că niciunul dintre ei nu se aşezase la casa lui decât după treizeci şi cinci de ani.

— Bineînţeles că ştiu, recunoscu Derek, încă zâmbind larg. Şi când o să ajung şi eu de vârsta lor, cel mai probabil o să fii de două ori bunic. Dar asta e hăt departe, iar până atunci, mi-ar plăcea să le calc pe urme, dar fără scandalurile pe care aveau obiceiul să le creeze, desigur.

Jason oftă. El adusese în discuţie subiectul şi, ca de obicei, Derek îl evitase uşor. Aşa că abordă problema actuală.

— Te-am aşteptat ieri.

— Eram pe drum spre Bridgewater ieri. Mesagerul tău a trebuit să vină până acolo după mine şi întâmplarea a făcut să ajungă în acelaşi timp cu mine, aşa că n-am avut timp nici măcar să iau o îmbucătură înainte să o iau din nou din loc şi să vin aici.

— Bridgewater zici? Deci chiar eşti la curent cu ce se întâmplă pe proprietăţile tale. N-aş fi crezut dacă ar fi fost să mă iau după Bainsworth. Am primit o misivă de la el cum că a tot încercat să dea de tine de o săptămână, fără noroc. Susţine că e vorba de o problemă urgentă. De-asta am trimis după tine.

Derek se încruntă. E adevărat că nu îşi verificase corespondenţa în ultima vreme, dar cu sezonul în plină desfăşurare şi cu atât de multe invitaţii primite, grămada imensă se dovedise de-a dreptul descurajatoare. Cu toate acestea, nu-i plăcea ideea că Bainsworth încă dădea fuguţa

la Jason de fiecare dată când apărea vreo problemă. Proprietăţile din nord pe care le administra Bainsworth îi fuseseră cedate lui Derek. Tatăl său nu mai avea nicio legătură cu ele.

— Poate că e vremea să-mi angajez propriul secretar. Dar Bainsworth, cum sunt sigur că îţi aminteşti din proprie experienţă, face din ţânţar armăsar la cel mai mic incident. S-a întâmplat să menţioneze ce i se părea a fi urgent?

— Ceva legat de o ofertă pentru cumpărarea morii, care avea o limită de timp, motiv pentru care era disperat să te localizeze.

Derek înjură în barbă.

— Poate că e timpul să găsesc şi un nou administrator. Moara nu e de vânzare. Bainsworth *ştie* prea bine asta.

— Nici măcar pentru o ofertă *foarte* profitabilă?

— Nici dacă aş primi dublu pe ea. Pentru absolut niciun motiv, declară Derek emfatic. Nu am acceptat proprietăţile ca să-mi întorc faţa de la ele şi să le vând pe bucăţi.

Jason zâmbi şi îl bătu pe spate.

— Mă bucur să aud asta, băiete. Să-ţi spun adevărul, când individul a venit la mine, m-am gândit că ştiai de ofertă, şi astfel chestiunea n-ar fi putut aştepta până ne vedeam, câteva zile mai târziu, la nuntă. Dar acum, că am avut această mică discuţie, voi şti mai bine data viitoare – dacă va mai fi o dată viitoare.

— Nu va fi, îl asigură Derek în timp ce se îndreptară spre ieşire împreună.

— Vorbind de nunţi…

Derek zâmbi.

— Vorbeam de nunţi?

— Ei bine, dacă nu vorbeam, mormăi Jason, ar trebui, având în vedere că nunta lui Amy este la doar patru zile distanţă.

— Crezi că va veni şi Frances?

Faptul că Derek se referise la mama lui vitregă folosindu-i prenumele nu era o dovadă de lipsă de respect. Se explica pur şi simplu prin faptul că se simţise întotdeauna al naibii de ciudat să îi spună „mamă”, când de-abia o cunoştea. Jason ridică din umeri.

— Cine ştie ce va face soţia mea. Poate Dumnezeu o şti, pentru că eu sigur nu, spuse el cu o urmă de indiferenţă. Dar ştii, fiule, mi-am dat seama zilele trecute că fratele meu Edward, care e mai tânăr decât mine, îşi căsătoreşte cel de-al treilea copil în această săptămână, în timp ce eu…

— Îşi căsătoreşte cea de-a treia *fată,* îl întrerupse Derek repede, ştiind prea bine unde voia să ajungă tatăl lui cu această discuţie. Băieţii lui încă nu-şi pun pirostriile. Şi e o diferenţă mare, având în vedere că fetele se căsătoresc chiar de pe băncile şcolii, dar băieţii, nu.

Jason oftă din nou, căci raţionamentul îi fusese desfiinţat.

— Doar părea… un dezechilibru din punctul acesta de vedere.

— Tată, tu ai doar un singur fiu. Dacă ai avea mai mulţi, sau fiice, sunt sigur că majoritatea ar fi fost căsătorite până acum. Dar un copil nu se compară cu droaia unchiului Edward, în număr de cinci.

— Ştiu că nu ar trebui să fac asta…

Nu mai spuseră nimic pe drumul spre casă. Şi de-abia când ajunseră în salonul pentru micul dejun, unde felurite mâncăruri erau păstrate calde pe bufet în aşteptarea lor, Derek se lăsă pradă curiozităţii.

— Chiar *vrei* cu adevărat să fii bunic deja?

Jason fu surprins de întrebare, dar după ce se gândi o clipă, admise:

— Da, adevărul e că vreau.

Derek rânji.

— Foarte bine, o să ţin cont de asta.

— Excelent, dar... ah, să nu calci pe urmele lui James şi în această privinţă. Afurisita de nuntă ar trebui să fie prima, copiii după.

Derek râse, nu pentru că fiica lui James Malory se născuse la mai puţin de nouă luni de la nuntă, ci pentru că era un eveniment cu adevărat rar să-şi vadă tatăl roşind, iar el ştia cărui fapt se datora acest lucru. După ce rostise cuvintele, Jason îşi dăduse imediat seama de gafa pe care o făcuse. Derek era un bastard, la urma urmei, şi oricine cunoştea familia Malory ştia acest lucru.

Jason se încruntă văzând amuzamentul lui Derek şi, cum îi stătea în fire, inversă rolurile cu remarca:

— Apropo, cine e fătuca pe care ai adus-o ieri-seară în casa din Londra?

Derek dădu ochii peste cap. I se păruse întotdeauna uimitor cum atâtea lucruri pe care nu trebuia să le ştie tatăl său ajungeau la urechea lui, şi cât de repede se întâmpla asta.

— Doar cineva care a avut nevoie de puţin ajutor.

Jason pufni.

— Am avut rapoarte contradictorii: Hanly o numit-o femeie uşoară, iar Hershal a spus că era o lady. Cine a avut dreptate?

— Niciunul de fapt. A avut parte de o educaţie superioară, probabil mai bună decât majoritatea doamnelor, dar nu face parte din nobilime.

— Şi doar ţi-a trezit puţin interesul?

Nu era vorba de vreun „puţin” în context, dar Derek prefera ca tatăl său să nu ştie asta, aşa că spuse cu o expresie indiferentă:

— Da, ceva de genul ăsta.

— Te vei abţine să o mai aduci acasă?

— Desigur. Nu a fost foarte înţelept din partea mea, recunosc. Dar, serios, tată, nu e un subiect de îngrijorare.

Nu o să mai auzi de ea niciodată.

— Nu vreau ca servitorii să mai audă de ea, nici cei de la Londra, nici cei de aici. Această familie a furnizat şi aşa destule subiecte gurilor rele, suficiente pentru mai multe vieţi. Nu mai e nevoie să le dăm şi noi apă la moară.

Derek dădu din cap, fiind perfect de acord. La urma urmei, el reuşise întotdeauna să manifeste discreţie în privinţa relaţiilor, astfel încât niciun scandal să nu fie vreodată legat de numele lui. Se mândrea cu acest fapt. Şi intenţiona ca situaţia să nu se schimbe în vreun fel.

Capitolul 13

Derek nu mai ajunsese înapoi la Bridgewater. Petrecuse restul zilei la Haverston, în vizită la tatăl lui, şi plecase în dimineaţa următoare către Londra pentru a-şi citi corespondenţa şi pentru a-i trimite o scrisoare lungă lui Bainsworth. Şi dacă tot era acolo, începu să caute o casă pe care să o închirieze pentru Kelsey.

I-ar fi fost mult mai uşor dacă i-ar fi putut cere ajutorul unchiului său, Edward. Acesta deţinea proprietăţi pe care le închiria prin toată Londra, şi mai mult ca sigur avea exact ceea ce căuta Derek. Dar Edward l-ar fi întrebat la ce îi trebuia, şi asta nu era ceva ce ar fi vrut să-i dezvăluie unchiului cel mai apropiat de tatălui lui. Cu ceilalţi doi unchi ai săi nu ar fi existat vreo problemă. Ar fi înţeles perfect, căci avuseseră şi ei nenumărate amante – cel puţin înainte să se însoare. Dar Edward era un familist, şi aşa fusese dintotdeauna.

Din păcate, unchii lui, Tony şi James, nu deţineau proprietăţi în oraş, şi chiar dacă ar fi făcut-o, i le-ar fi dat lui Edward să se ocupe de ele, aşa cum se ocupa de toate investiţiile familiei. Aşa că Derek se vedea obligat să caute

cum se făcea în mod obişnuit, iar asta însemna să colinde tot oraşul în încercarea de a găsi o locuinţă nici prea mare, nici prea scumpă, sau care să aibă nevoie de prea multe reparaţii. Când găsi în sfârşit ceea ce căuta, era deja ziua de dinaintea nunţii verişoarei lui, Amy. Aşa că nu mai avea rost să se grăbească către Bridgewater, având în vedere că ar fi trebuit să se întoarcă aproape imediat în oraş.

Pe de altă parte, nu mai avea rost să o ţină pe Kelsey la ţară când doar ce semnase contractul pentru închirierea unei case pe şase luni, casă care era complet mobilată şi gata să fie folosită imediat. Singurul lucru de care mai avea nevoie era angajarea câtorva servitori, demers în care oricum trebuia să se implice şi ea. Aşa că îi trimise un bilet vizitiului său să o aducă înapoi în oraş.

De fapt, era prea nerăbdător să o vadă din nou, aşa că nu mai putea aştepta până după nunta lui Amy, când ar fi putut merge chiar el să o ia. În felul ăsta, ea putea fi adusă în taină în casa londoneză unde avea să rămână până în noaptea următoare, când vor avea ocazia să îşi ducă relaţia la un nivel mai intim, şi asta chiar cu o zi mai devreme decât îşi închipuise.

*

Nu se întâmpla prea des ca întreaga familia Malory să fie adunată sub acelaşi acoperiş în acelaşi timp. Chiar şi cei mai tineri membri ai familiei, fiica lui James şi a Georginei, Jacqueline, şi fiica lui Anthony şi a lui Roslynn, Judith, erau în siguranţă, la etaj, pentru ca mamele lor să nu fie nevoite să se întoarcă acasă pentru a le hrăni. Şi fiul lui Reggie era acolo, deşi era destul de mare să se hrănească singur de-acum.

Reggie privi de jur împrejurul camerei la familia ei care se mărea pe zi ce trecea. Cel mai nou membru al familiei era, desigur, mirele, Warren Anderson, care doar ce

îşi pusese pirostriile în cadrul frumoasei ceremonii de la care tocmai se întorseseră cu toţii. Reggie zâmbi cu afecţiune privindu-i pe tinerii proaspăt căsătoriţi din partea cealaltă a camerei. Făceau o pereche atât de frumoasă, cu Warren mai înalt decât oricare bărbat din familia Malory la cei aproape doi metri ai lui, cu părul auriu şi ochii de culoarea limetei, iar Amy, o mireasă superbă, îmbrăcată toată în alb, cu părul negru şi ochii albaştri ca de cobalt.

Şi Reggie avea aceleaşi trăsături, asemenea lui Anthony, lui Jeremy şi mamei lui Reggie, Melissa, care murise pe când ea avea doar doi ani. Ei cinci erau singurii din familie care o moşteniseră pe străbunica lui Reggie. Restul erau mai albicioşi, majoritatea blonzi cu ochii verzi, doar Marshall şi Travis având părul şaten şi ochii căprui, deoarece semănau cu mama lor, Charlotte.

Recepţia se ţinea în vila unchiului Edward, în Grosvenor Square. Masiv, voios, întotdeauna binedispus, spre deosebire de restul unchilor ei, Edward radia de mândrie în timp ce o bătea uşor pe mână pe soţia lui, Charlotte, care îşi trăgea nasul în tăcere lângă el. De fapt, mătuşa Charlotte plânsese pe durata întregii ceremonii. Dar, la urma urmei, Amy era cea mai mică fată a ei – deşi, dacă te gândeai mai bine, mătuşa Charlotte plânsese la *toate* nunţile.

Toţi verii lui Reggie erau împrăştiaţi prin cameră. Odraslele lui Edward erau Diana şi Clare, care veniseră cu soţii lor, şi fraţii lui Amy, Marshall şi Travis. Vărul lui Reggie, Derek, singurul copil al lui Jason, vorbea cu soţul ei, Nicholas, şi cu unchii ei, Tony şi James. Derek şi Nicholas erau prieteni la cataramă încă de pe băncile şcolii, cu mult înainte ca Reggie să îl întâlnească pe Nicholas, iar Nicholas să se îndrăgostească nebuneşte de ea. Dar se îngrijora de fiecare dată când cei doi unchi mai tineri se aflau în preajma soţului ei.

Reggie oftă, întrebându-se dacă se vor înţelege

vreodată. Nu prea credea. În cazul unchiului Tony, acesta nu îl considera pe Nick destul de bun pentru ea, căci Nicholas fusese cam libertin, în cazul unchiului James... ei bine, sentimentele erau mai accentuate deoarece, din păcate, Nick se luptase la un moment dat cu James pe mare, pe când James era pirat. James pierduse înfruntarea, iar fiul lui, Jeremy, fusese rănit în cursul evenimentelor, deşi nu fusese vorba de nimic serios. Însă acela constituise începutul multor confruntări între ei doi, ultima dintre ele sfârşindu-se cu Nicholas bătut atât de rău, că aproape că nu ajunsese la nunta lor. James intrase la închisoare şi aproape că fusese spânzurat pentru piraterie.

Desigur, acum că Nicholas făcea parte din familie de câţiva ani buni, nu mai încercau să se omoare unul pe altul de fiecare dată când se vedeau. Era posibil chiar să se placă acum, deşi niciunul din ei nu ar fi recunoscut asta vreodată şi, dacă îi ascultai, cu siguranţă nu ai fi bănuit aşa ceva. Mai degrabă păreau duşmani de moarte când îi auzeai vorbind. Iar Reggie nu se îndoia nicio secundă că amândurora le făcea plăcere să îl provoace pe celălalt. Dar asta era o trăsătură a întregii familii, sau cel puţin a bărbaţilor din familie.

Era bine cunoscut faptul că cei patru fraţi Malory erau cei mai fericiţi când se certau între ei, deşi în faţa oricărei alte ameninţări făceau imediat front comun. Mirele şi cei patru fraţi ai lui erau cel mai bun exemplu în acest sens, cel puţin în ceea ce îi privea pe Tony şi pe James.

James era cel care nu se înţelegea deloc cu ei de pe vremea când o curtase într-un mod cam nonconformist pe sora lor Georgina – iar faptul că le scosese din luptă vreo două vase Skylark pe vremea când era cunoscut drept căpitanul Hawk nu ajutase prea mult. Îl bătuseră bine pe James şi urmau să îl ducă la spânzurătoare, dar el scăpase şi o furase pe Georgina chiar de sub nasul lor.

Cu toate astea, fiind nişte americani perseverenţi, îl

urmăriseră până la Londra pentru a-şi recupera sora, doar ca să afle că ea era deja îndrăgostită până peste cap de el. Fusese însă un început destul de supărător. Când cele două familii se întâlniseră în sfârşit la un eveniment social, toţi membrii familiei Malory l-au susţinut pe James până ce chiar el le-a primit deschis în familie pe rudele din familia Anderson – chiar dacă a făcut asta în silă şi doar la insistenţele Georginei.

Verii lui Reggie se înţelegeau bine cu americanii. Derek şi Jeremy chiar îi luaseră pe doi dintre membrii mai tineri ai familiei Anderson sub aripa lor protectoare, deşi Drew Anderson, al patrulea cel mai tânăr frate, era un zvăpăiat exact ca Jeremy, iar Boyd, cel mai mic şi mai serios dintre fraţi, era înclinat către îndeletniciri frivole, aşa că se distra cu ei.

Reggie oftă. Acum că se ajunsese la hotărârea ca Warren să rămână în Anglia pentru a conduce biroul de transporturi Skylark Lines pentru marea flotă de vase comerciale deţinută de familia Anderson, Reggie nu se îndoia că soţul ei va deveni prieten bun cu Warren. La urma urmei, aveau atât de multe în comun, căci ambii îl displăceau pe James Malory atât de aprig. Iar Reggie poate că ar fi fost îngrijorată în legătură cu prietenia dintre Nicholas şi yankeu, însă Anderson se schimbase radical după ce o ceruse pe Amy în căsătorie.

Înainte de asta, Reggie nu mai întâlnise niciodată un bărbat care să fie atât de arţăgos. Era ca şi cum Warren ar fi purtat pică întregii lumi. Iar ranchiuna venea la pachet cu o fire explozivă. Dar acum, dacă te-ai fi uitat la el, nici nu ţi-ar fi trecut una ca asta prin cap. Pentru că era fericit, şi tot meritul era al lui Amy Malory.

Reggie deveni agitată când observă că Derek îl lăsase pe soţul ei singur cu unchii ei. De obicei, Nicholas se enerva destul de tare mereu când schimba vreo vorbă cu cei doi, căci de fiecare dată ieşea înfrânt în aceste discuţii din

cauza aluziilor răutăcioase ale unchiului James. Era pe cale să meargă să îl salveze când îl văzu depărtându-se singur, zâmbind.

Zâmbi şi ea. Oricât de mult şi-ar fi iubit unchii mai tineri, căci fuseseră dintotdeauna preferaţii ei, îşi iubea soţul mai tare. Iar dacă doar ce reuşise să iasă învingător dintr-o confruntare verbală de-a lor, atunci se bucura pentru el. La urma urmei, motivul pentru care erau adunaţi acolo în acea zi era suficient pentru a-i oferi destul arsenal împotriva lui James, căci James sigur nu putea fi prea încântat că un alt adversar important de-al lui tocmai ce devenise membru al familiei. Nu, nu era deloc încântat.

*

— Deci e oficial, îi declară Anthony Malory fratelui său în timp ce amândoi priveau cuplul proaspăt căsătorit. Face parte din familie acum. Desigur, era deja cumnatul *tău,* din nefericire, dar măcar nu era înrudit cu niciunul dintre noi – până azi.

— Cumnaţii pot fi ignoraţi. George a mea face o treabă destul de bună ignorându-te pe tine, nu-i aşa? răspunse James.

Anthony râse.

— Fătuca aia ţine mult la mine, şi ştii asta.

James pufni.

— Da, Tony, la fel de mult cât ţin eu la familia ei.

Anthony rânji.

— Când o să încetezi să dai vina pe yankeu că a încercat să te spânzure, când *tu* ai fost cel care a provocat dezastrul ăla prostesc?

— Nu dau deloc vina pe el pentru asta, mărturisi James. Faptul că întregul meu echipaj era în pericol de a fi spânzurat odată cu mine i-a câştigat mânia mea eternă.

— Da, bănuiesc că ai dreptate, încuviinţă Anthony.

James fusese căpitanul vasului *Maiden Anne* timp de zece ani şi, în timpul acela, echipajul îi devenise ca o a doua familie – sau chiar prima, căci la momentul respectiv propria familie îl dezmoştenise. Dar apoi fusese din nou primit în sânul familiei Malory, având în vedere că renunţase la cariera lui dezgustătoare de pirat gentilom cu câţiva ani în urmă, când descoperise un fiu de 16 ani care avea nevoie de el.

— Crezi că o va face fericită? întrebă Anthony, încă privindu-i pe tinerii proaspăt căsătoriţi.

— Voi aştepta răbdător ziua în care nu va face asta.

Anthony râse.

— Urăsc să recunosc asta, dar Nick, bătrânul diavol, avea dreptate. Faptul că ţinem aşa tare la nepoatele noastre clar îi ţine în siguranţă pe bărbaţii lor.

— Nu-i aşa? oftă James. Şi totuşi, tind să mă ghidez după expresia „ce nu ştii nu te doare”. Dă-le puţină libertate de acţiune.

— Hm, nu-i aşa? Mă întreb dacă yankeul ar vrea să îşi continue lecţiile în ring.

— Asta mă gândeam să îl întreb şi eu.

Anthony râse, dar apoi surprinse cu privirea sosirea unui nou oaspete şi îşi înghionti fratele.

— Ia uite! Frances chiar şi-a făcut apariţia.

James urmări privirea fratelui său până dădu de o femeie mică de statură, îngrozitor de slabă, care stătea în cadrul uşii.

— Te surprinde asta? îşi întrebă fratele, iar apoi continuă: Dumnezeule, doar nu vrei să spui că Jason şi Frances tot nu locuiesc împreună!

— Credeai că au rezolvat problema cât ai fost tu plecat pe mare? Anthony clătină din cap. De fapt, lucrurile s-au înrăutăţit dramatic. Deja nici nu se mai chinuiesc să găsească scuze, iar familia, în mod înţelept, a încetat să mai întrebe. Acum, ea locuieşte tot anul în casa aia pe care

a cumpărat-o în Bath şi nu mai trece pe la Haverston. De fapt, cred că asta e prima dată când îi văd împreună în aceeaşi cameră după mai mult de cinci ani.

James aruncă o privire plină de lehamite.

— Întotdeauna mi s-a părut prostesc din partea lui Jason să se însoare cu ea din motivul pentru care a făcut-o.

Anthony ridică din sprânceană.

— Serios? Mie mi s-a părut un gest destul de nobil. Să se sacrifice pe sine şi toate cele, un gest tipic bătrânilor.

„Bătrânii*’ era un termen folosit de fraţii mai mici Malory pentru a-i denumi pe cei mai în vârstă dintre ei, având în vedere că exista o diferenţă de ani atât de mare între ei. În timp ce între Anthony şi James era o diferenţă de doar un an, şi la fel între Edward şi Jason, între James şi Edward erau nouă ani diferenţă. Melissa, singura lor soră, care murise pe când fiica ei Regina avea doar doi ani, fusese mijlocia.

— Copiii nu aveau aşa mare nevoie de o mamă, nu când noi patru am ajutat cu toţii la creşterea lor. Şi, până la urmă, Frances nici n-a stat prin preajmă îndeajuns de mult încât să le fie mamă.

— E-adevărat, încuviinţă Anthony. Planul lui Jason a dat greş. Te face să-ţi pară rău pentru el, nu-i aşa?

— Să-mi pară rău pentru Jason… pufni James. Nici pomeneală.

— Ei, haide, omule. Ştii că îi iubeşti pe bătrâni la fel de mult ca şi mine. Poate că Jason e un tiran cam încăpăţânat şi iute la mânie, dar are intenţii bune. Şi şi-a distrus aşa tare viaţa personală, că *n-are cum* să nu-ţi pară rău pentru el – mai ales având în vedere că eu şi cu tine avem cele mai fermecătoare, adorabile şi minunate neveste de pe pământ.

— Hmm, când le zici aşa, bănuiesc că pot să storc puţină milă. Dar dacă îi spui cumva vreodată capului ăla sec că am zis asta…

— Nu-ţi face griji, rânji Anthony. Lui Ros îi place faţa mea aşa cum e. Susţine că pumnii tăi nu sunt un lucru benefic pentru ea. Apropo, despre ce-ţi tot vorbea Derek?

James ridică din umeri.

— Zicea că are nevoie de nişte sfaturi, dar că aici nu e locul potrivit să discutăm.

— Crezi că a dat de belele? presupuse Anthony. Nu m-ar surprinde, dacă o ia pe urmele tale.

— Şi îl trage şi pe Jeremy în jos cu el, mormăi James.

Anthony izbucni în râs.

— Asta-i bună. Puşlamaua asta mică umbla din târfă în târfă cu echipajul tău încă de pe la 16 ani, poate şi mai devreme. Dacă Derek face ceva, e să-l înveţe cum să facă lucrurile ca la carte.

— Sau îl învaţă Jeremy pe el opusul… la naiba, acum m-ai făcut şi pe mine să spun prostii! *N-ai cum* să faci lucrurile ca la carte când vine vorba de umblat din târfă-n târfă.

Capitolul 14

În partea cealaltă a camerei, Lady Frances se apropie de soţul ei. Era atât de agitată, că aproape tremura, dar nu ezită. Se hotărâse, cu ajutorul dragului de Oscar, să îi mărturisească totul lui Jason – sau cel puţin ceea ce el nu ghicise singur.

Venise timpul ca farsa asta de căsătorie să se termine. Nu voise oricum niciodată să se mărite cu el, fiind oripilată doar la gândul de a face asta, şi iniţial chiar refuzase categoric. Era un ditamai buhaiul de om, la urma

urmei, sobru, iute la mânie, dezgustător fizic – într-un cuvânt, înspăimântător. Şi ştia că nu erau potriviţi unul pentru celălalt. Dar tatăl ei o obligase să se mărite oricum. Dorise să se înrudească cu familia Malory, şi nici nu trăise îndeajuns de mult încât să se bucure de asta.

Îi ajunseseră 18 ani intolerabili de căsnicie, aşa cum ştiuse că vor fi. De fiecare dată când Frances se afla în preajma soţului ei, trăia într-o constantă stare de frică. Nu că ar fi rănit-o vreodată fizic. Era din cauză că ştia cât de capabil de violenţă era, că avea chiar apucături violente, şi asta era de ajuns să îi întindă mereu nervii la maximum. Plus că mereu vocifera despre câte ceva care îl deranjase, fie că era vorba despre unul dintre fraţii lui, sau vreo problemă politică cu care nu era de acord, sau până şi despre vreme. Nu o mira că inventase scuze pentru a-l evita.

Scuza principală fusese sănătatea precară, care îl făcuse pe Jason să creadă că e bolnăvicioasă. De fapt, toată familia credea asta. Faptul că era slăbuţă o ajuta, ca şi culoarea pielii ei, care putea fi uşor confundată cu paloarea. Însă, adevărul era că avea o sănătate de fier. S-ar fi putut chiar spune că era sănătoasă ca un cal. Pur şi simplu nu îi spusese şi lui Jason asta.

Dar nu mai avea de gând să ascundă adevărul. Se săturase să fie măritată cu un om pe care nu îl suporta, mai ales acum că găsise pe cineva pe care să îl suporte.

Oscar Adams era exact opusul lui Jason Malory. Nu era prea înalt – era scund, de fapt –, şi nu era nici musculos. Era un bărbat drăguţ, atent şi care vorbea frumos, care avea ţeluri mai mult academice, şi nu de natură fizică.

Aveau atât de multe în comun, încât descoperiseră că se iubeau de aproape trei ani. Atât de mult îi luase lui Frances să-şi adune curajul pentru a-l înfrunta pe Jason şi pentru a-i spune adevărul. Şi ce zi era mai potrivită pentru sfârşitul unei căsnicii decât aceea în care o alta, mai

fericită, de-abia începea?

— Jason?

Nu îi observase sosirea, căci vorbea cu fiul lui, Derek. Se întoarseră cu faţa către ea, amândoi zâmbind în semn de salut. Zâmbetul lui Derek era sincer. Nu se îndoia că al lui Jason nu era. De fapt, nu se îndoia că o dorea lângă el la fel de mult cum îl dorea ea pe el aproape. Ar fi trebuit să fie al naibii de încântat în legătură cu motivul pentru care venise să vorbească cu el. Şi nu avea de gând să amâne momentul cu palavre inutile.

— Putem vorbi puţin, Jason? Între patru ochi?

— Desigur, Frances. E bine în biroul lui Edward?

Dădu din cap aprobator şi îi permise să o conducă afară din cameră. Agitaţia ei se intensifică. De fapt, fusese o sugestie prostească din partea ei. Trebuia doar să îl roage să se depărteze puţin de grup. Puteau discuta în şoaptă. Nimeni nu ar fi înţeles nimic şi ar fi fost şi ceilalţi în jur, lucru care l-ar fi împiedicat pe Jason să îşi piardă cumpătul.

Dar era prea târziu acum. Deja închidea uşa de la biroul fratelui său. Tot ce mai putea Frances să facă era să se grăbească şi să pună un fotoliu între ei. Cu toate astea, când se întoarse cu faţa la el, i se opriră cuvintele în gât, deoarece el doar ce ridicase din sprâncene ironic. Şi deşi ar fi trebuit să fie încântat de ceea ce urma să-i spună, reacţiile lui Jason Malory nu erau niciodată previzibile.

Răsuflă adânc înainte să reuşească să spună:

— Vreau să divorţăm.

— Să *ce?*

Împietri.

— Ai un auz excelent, Jason. Nu mă face să repet doar pentru că am reuşit să te surprind, deşi Dumnezeu ştie că nu ar trebui să fii uimit. Nu e ca şi cum am fi avut vreodată o căsnicie adevărată.

— Ce avem noi, doamnă, nu are nicio importanţă. Ce simt nu e uimire, ci neîncredere că ai putea sugera aşa

ceva.

Cel puţin nu ţipa… încă. Iar faţa i se înroşise doar puţin.

— Nu era o sugestie, îi spuse şi se pregăti pentru explozie, era o cerere.

Îl luă din nou prin surprindere. O privi un moment, fără să-i vină a crede. Apoi se încruntă, căutătura lui rigidă întorcându-i stomacul pe dos, ca de obicei. Nu era nimic diferit de data asta.

— Ştii la fel de bine ca şi mine că nu se poate pune problema unui divorţ. Provii dintr-o familie bună, Frances. Ştii al naibii de bine că divorţul e ceva fără precedent în cercul nostru…

— Nu e fără precedent, îl corectă ea. Doar scandalos. Iar scandalul nu e ceva nou în familia ta. Fraţii tăi mai mici obişnuiau să provoace unul după altul an de an, când au venit prima dată la Londra. Chiar şi tu ai dat lumii apă la moară când ai anunţat că fiul tău nelegitim îţi va fi moştenitor.

Faţa i se înroşise mult mai tare acum. Nu suporta prea bine criticile la adresa familiei lui, niciodată nu le suportase. Şi menţionarea faptului că familia Malory fusese implicată în atâtea scandaluri putea fi uşor luată drept critică.

— Nu va fi niciun divorţ, Frances. Poţi să continui să te ascunzi de mine la Bath, dacă asta vrei, dar vei rămâne soţia mea.

Asta o înfurie, pentru că era atât de tipic pentru el.

— Eşti cea mai egoistă brută pe care am avut ghinionul s-o întâlnesc, Jason Malory. Vreau să îmi văd de viaţa mea! Dar îţi pasă? Tu o ai pe amanta ta care locuieşte în aceeaşi casă cu tine, o femeie de origine umilă cu care nu te puteai căsători, chiar dacă erai liber să o faci, fără să provoci un scandal mai mare decât ar face-o un divorţ. Aşa că nu îţi pasă dacă nu se schimbă nimic… Şi de ce îmi arunci privirea aia? Chiar credeai că nu ştiu despre Molly?

— Te aşteptai să nu mai fiu niciodată cu vreo femeie, având în vedere că nu am împărţit niciodată patul?

Faţa lui Frances strălucea de la căldura pe care o resimţea, dar nu avea de gând să-l lase să dea vina doar pe ea pentru căsnicia lor dezastruoasă.

— Nu am nevoie de scuzele tale, Jason. Molly era amanta ta de dinainte să mă cunoşti pe mine şi ai ştiut de la bun început că nu vei renunţa la ea, ceea ce s-a şi întâmplat. Iar asta nu m-a deranjat niciodată, dacă la asta te gândeşti. Departe de mine gândul. Din partea mea, putea să te aibă fără probleme.

— Ce generos din partea ta, draga mea.

— Nu e nevoie nici de sarcasm. Nu te iubesc. Nu te-am iubit niciodată. Şi ştii asta foarte bine.

— Aranjamentul nostru nu ţinea cont şi nici nu avea nevoie de asta.

— Nu, desigur că nu, admise ea. Şi asta e tot ce a fost căsnicia noastră pentru tine, un aranjament. Ei bine, vreau să îl închei. Am întâlnit pe cineva pe care îl iubesc, şi cu care doresc să mă căsătoresc. Şi nu te obosi să mă întrebi cine e. E de ajuns să ştii că nu seamănă deloc cu tine.

Reuşi să îl surprindă încă o dată. Şi-ar fi dorit să nu îl implice pe Oscar, dar faptul că îl menţionase îi demonstra lui Jason cât de serios vorbea. Nu părea înclinat să fie rezonabil. Desigur, fusese el vreodată rezonabil, la cât de încăpăţânat şi îndărătnic era? Şi încă deţinea acea informaţie cu care mai putea să îl convingă. Spera sincer că nu va fi nevoită să se folosească de ea. Şantajul era ceva atât de dezgustător, la urma urmei. Dar trebuia să reuşească. Şi voia să scape de căsătoria asta atât de tare, încât ar fi apelat la orice mijloace – chiar şi la şantaj.

— Doar ce ţi-am dat un motiv excelent ca să divorţezi de mine, Jason, preciză ea în mod rezonabil.

— Nu cred că ai fost atentă…

— Nu! Tu nu ai fost atent. Nu am vrut ca lucrurile să

devină atât de neplăcute, dar îmi forţezi mâna. Acordă-mi divorţul… sau Derek va afla că mama lui nu e moartă. Va afla că e bine, sănătoasă şi că a locuit la Haverston în toţi anii ăştia… cu tine în pat. Secretul tău atât de bine păstrat va fi dezvăluit tuturor, Jason, dacă nu decizi să fii rezonabil. Deci care e scandalul pe care îl preferi?

Capitolul 15

Casa din Londra era superbă, dar Kelsey nu presupuse că aceasta va fi noua ei locuinţă. Nu mai voia să presupună nimic. Iar dacă într-adevăr urma să fie a ei, faptul că era atât de drăguţă şi mobilată cu gust nu o îmbuna. Nu era sigură că exista ceva care să o poată îmbuna după cele cinci zile de coşmar pe care le trăise.

Vizitiul lui Derek apăruse dis-de-dimineaţă la ea, chiar când Kelsey se pregătea să plece în plimbarea ei zilnică spre oraş. Crezuse că îi aduce un mesaj de la Derek, dar nu, omul îi spuse că se afla acolo ca să o ducă înapoi la Londra. Niciun cuvânt de la Derek. Nicio explicaţie legată de faptul că o lăsase să se descurce singură timp de cinci zile foarte lungi. Iar vizitiul nu deţinea nicio informaţie în plus pe care să i-o împărtăşească. I se spusese doar să o ia şi unde să o ducă.

Împachetă în grabă totul, chiar şi cele câteva lucruri de primă necesitate pe care trebuise să şi le cumpere singură, în caz că locul unde urma să fie dusă va fi la fel de spartan ca şi cabana unde stătuse până atunci. Însă îl puse pe bărbat să o ducă la Bridgewater mai întâi, pentru a livra ultimele rochii pe care fusese angajată să le coasă, şi pe care din fericire le terminase în noaptea precedentă.

Terminase primele cinci rochii în doar trei zile, în ciuda faptului că răcise îngrozitor. Ştia că nu va mai primi

alţi bani până ce rochiile nu erau terminate. Însă croitoresei îi plăcuse atât de tare cum lucrase, încât îi dăduse ei şi restul de rochii din comandă, alte trei rochii pentru încă două lire.

Aşa că măcar acum avea nişte bani. Îşi cumpără singură chiar şi prânzul la hanul unde oprise vizitiul în jurul prânzului – şi ceva mâncare în plus, în caz că era nevoie. La cât de tare se speriase în prima zi în care fusese lăsată singură, urma să treacă o vreme înainte să înceteze să îşi mai facă griji în legătură cu următoarea ei masă.

Derek Malory va trebui să îi dea multe explicaţii, iar Kelsey spera să se poată abţine îndeajuns de mult încât să asculte întâi ce avea de zis în apărarea lui. Insă clocotise pe parcursul întregului drum către Londra şi fusese atât de încordată, încât atunci când ajunsese în sfârşit, în după-amiaza aceea, o durea deja tot corpul. Şi asta pe lângă răceala şi febra de care nu scăpase încă, şi pe lângă faptul că nici Derek, nici nimeni altcineva nu era acolo să o întâmpine – toate astea o făcură să devină chiar şi mai irascibilă.

Mai avea cam o oră de lumină naturală pentru a explora casa. Vizitiul mai rămăsese doar pentru a-i aprinde focul şi apoi plecase. Iar prin casă se găseau lămpi mari şi lumânări pentru seară.

Nu era o casă mare după standardele lorzilor, deşi fiecare dintre cele şapte camere era drăguţă, de o mărime potrivită, iar construcţia se afla într-un cartier liniştit, care avea un părculeţ în centrul pieţei. Avea bucătărie separată, cu un dormitor alături, unde putea dormi un servitor sau chiar doi – avea două paturi înguste –, o sală de mese cu o masă la care ar fi încăput uşor şase persoane, un salon, un birou micuţ şi două dormitoare la etaj.

Faptul că era complet mobilată – avea chiar şi un perete plin cu cărţi în birou, tablouri frumos înrămate pe pereţi, bibelouri pe mese, destule aşternuturi şi lenjerii de

pat şi provizii în bucătărie – o făcu să tragă concluzia că asta era casa cuiva. Mulţi lorzi obişnuiau să îşi închirieze casele de la oraş pentru lungi perioade de timp cât ei erau în străinătate sau stabiliţi pe domeniile de la ţară. Dar iar făcea presupuneri şi îşi promisese că nu va mai face asta vreodată.

În casă era şi o baie modernă, aflată lângă dormitorul mai mare, pe care Kelsey şi-l adjudecă – pentru cazul în care rămânea acolo. După ce termină de explorat, făcu o baie. Cada inconfortabilă din cabană – care de-abia dacă avea apă caldă, căci trebuia să şi-o încălzească şi să o care singură – nu fusese deloc pe placul ei. Aceasta era, deşi nu pierdu prea mult vremea în ea, pentru că nu ştia când urma să se întoarcă Derek.

În bucătărie nu se găsea mâncare proaspătă, aşa că se descurcă cu ce cumpărase de la han. Şi-ar fi putut prepara ceva din proviziile din bucătărie, dar nu prea avea chef să gătească având în vedere că iar făcuse febră, ca în fiecare seară. Spera să scape de răceală acum că se afla înapoi în Londra. Drumurile lungi până la Bridgewater pe care le făcea în fiecare zi în aerul rece, o dată chiar şi prin ploaie, nu ajutaseră la îmbunătăţirea stării ei de sănătate.

Tot din cauza febrei adormi pe canapeaua din salon, deşi contribuiseră la asta şi masa copioasă, baia caldă şi focul, care făcea o atmosferă plăcută în casă. Însă atunci când uşa de la intrase se deschise, se trezi, având răgazul să se aşeze înainte ca Derek să apară în cadrul uşii. Nu însă şi timp să pară trează.

De-abia îşi putea ţine ochii deschişi. Acele de păr i se deprinseseră, iar acum părul îi era răsfirat pe umeri. Îi curgea nasul, ca de obicei, şi doar ce şi-l sufla cu forţă într-o batistă pe care o ţinea mereu în mână când apăru el lângă ea. Şi Doamne, uitase cât de frumos era, mai ales aranjat aşa, în ţinută de gală. Probabil că venise sau se ducea la un eveniment foarte special, de arăta atât de bine.

— Bună, Kelsey, draga mea, îi spuse el, zâmbindu-i tandru. E cam devreme să dormi deja. A fost un drum obositor?

Încuviinţă, apoi clătină din cap. La naiba, ăsta nu era momentul să aibă mintea înceţoşată de la somn.

— Aş fi ajuns mai devreme, continuă el, înaintând către ea. Dar a fost toată familia prezentă la nunta de la care vin şi e al naibii de greu să scapi de ei. Apropo, ce ai păţit la nas?

Clipi. Însă degetele i se apropiară de nas din reflex şi asprimea pe care o simţi o făcu să îşi dea seama cât de cât la ce se referea Derek. Se obişnuise atât de tare fără oglindă în căsuţă, că nici nu îi dăduse prin cap să privească într-una odată ajunsă în casa de oraş, dar avea o vagă idee cât de tare îşi vătămase nasul de la atâta suflat.

— Am răcit, începu ea, dar numai menţionarea acelui fapt îi risipi ceaţa din minte şi readuse furia la suprafaţă. Ca să vezi! Am răcit în drumurile mele către Bridgewater. De ce aş face ceva atât de prostesc, când e atât de rece afară, te întrebi? Păi, eram înfometată, ce să vezi. Şi având în vedere că nu era pic de mâncare în căsuţă şi nici nu avea să pice din cer, am fost obligată să mă folosesc de singurul mijloc de transport pe care îl aveam la dispoziţie, picioarele, pentru a merge şi a-mi procura singură mijloacele de subzistenţă. Desigur, nu aveam bani pentru asta, aşa că a trebuit să îmi găsesc şi de lucru doar pentru a avea ce mânca.

Sarcasmul ce marcase începutul cuvântării ei aspre îl ţintuise locului, dar partea de la sfârşit, cum că îşi găsise de lucru îi rămase în minte. Munca pentru cineva de profesia ei trebuia să însemne un singur lucru, ceva ce i s-ar fi părut cel mai uşor şi mai la îndemână, adică să se vândă.

Deveni evident ce îi trecuse prin cap atunci când întrebă tăios:

— Şi cam ce gen de muncă ai găsit în Bridgewater?

Faptul că doar asta voia să ştie, după tot ce îi spusese, o făcu să rostească printre dinţi:

— Nu munca la care *te gândeşti tu!* Şi dacă ar fi fost aşa? Era de preferat să mor de foame?

Deveni defensiv când îşi dădu seama că îl acuza în mod clar de ceva.

— Să mă ia naiba dacă ştiu despre ce vorbeşti, pufni el. Cum ai fi putut flămânzi, când ţi-am trimis provizii pentru câteva săptămâni bune? Şi am lăsat şi vizitiul la dispoziţia ta, aşa că nu era nevoie să mergi pe jos nicăieri decât dacă alegeai să faci asta.

Se holbă la el fără să-şi creadă urechilor. Ori suferea de vreo manie, ori minţea. Şi la urma urmei, ce ştia ea despre el care să-i indice că nu era un mincinos? Într-adevăr, *păruse* destul de binevoitor. Şi păruse amabil. Dar asta putea fi doar o tactică pentru ca ea să nu bănuiască faptul că lui Derek îi provoca plăcere să facă oamenii să sufere din cauza lipsurilor, a panicii şi a fricii. Şi dacă ultima variantă era cea corectă, atunci se afla într-o situaţie mult mai îngrozitoare decât îşi imaginase, căci era legată de el din cauza licitaţiei până hotăra *el* să încheie relaţia.

Ideea că ar putea fi un om nemilos o înfurie atât de tare, că se ridică în picioare şi începu să arunce în el cu tot ce prindea, marcând cu vorbe fiecare aruncătură:

— Nu a fost livrată *nicio* fărâmă de mâncare! Vizitiul tău *nu* a apărut decât azi! Şi dacă ai impresia că poţi să mă amăgeşti şi să mă derutezi negând toate astea, atunci…

Nu apucă să continue, pentru că nici el nu rămase pe loc, aşteptând ca ea să arunce cu ce nimerea după el. Se feri uşor prima dată, iar a doua oară obiectul îi zbură pe deasupra capului când se aruncă înspre ea, împingând-o pe canapea şi aterizând deasupra ei.

După ce îşi recăpătă suflul, căci i se tăiase respiraţia în urma impactului, ţipă:

— Ridică-te de pe mine, netot neîndemânatic!

— Draga mea, nu stângăcia ne-a adus în poziţia asta. Totul a fost intenţionat, te asigur.

— Oricum, ridică-te de pe mine!

— Ca să continui să arunci cu obiecte în mine? Nu, nu. Violenţa *nu* va face parte din relaţia noastră. Puteam să jur că am menţionat deja asta.

— Şi cum denumeşti tu faptul că mă striveşti aşa?

— Prudenţă, ca să fiu sincer. Apoi tăcu o clipă, ochii devenindu-i mai verzi cu fiecare secundă în care se uita la ea. Pe de altă parte, mi se pare chiar plăcut.

Kelsey se încruntă.

— Dacă te gândeşti cumva să mă săruţi, nu te-aş sfătui, îl preveni ea.

— Nu?

— Nu.

Oftă.

— Of, bine. Însă, apoi, un zâmbet ştrengar îi arcui buzele şi adăugă: Nu ascult tot timpul de sfaturile bune.

Nu avea cum să îl oprească să o sărute, nu din poziţia în care se afla, mai ales că o prinsese cu mâna de bărbie pentru a o împiedica să întoarcă într-o parte capul. Însă buzele lui le atinseră pe ale ei pentru mai puţin de o secundă înainte să sară înapoi ca ars – o simţise arzând de la febră.

— Dumnezeule, chiar *eşti* bolnavă, nu-i aşa? Arzi toată, la naiba. Ai fost la doctor?

— Spune-mi, te rog, cu ce aş fi putut să-l plătesc, întrebă ea obosită, când de-abia am câştigat câteva monede cosând rochii ca să nu mor de foame?

Auzind-o, chipul îi fu traversat de o umbră de furie şi se ridică în picioare pentru a o mustra:

— Explică-mi! Ai fost jefuită? A ars casa şi tot ce era în ea? De ce nu ai avut deloc mâncare, când eu ţi-am trimis destulă?

— Asta spui tu, dar cum nu a ajuns nimic acolo, eu aş

spune că nu ai trimis nimic.

Rămase împietrit.

— Să *nu* cumva să mă acuzi că mint, Kelsey. Nu ştiu *ce* s-a întâmplat cu proviziile. Am aranjat să îţi fie aduse la cabană. Dar *în mod sigur* voi afla. Şi chiar m-am ocupat de asta. Şi ţi-am lăsat şi trăsura, şi vizitiul la dispoziţie.

Părea sincer, chiar părea. Şi-ar fi dorit să ştie sigur că aşa era. Dar conchise că era mai prudent să îi acorde acum prezumţia de nevinovăţie până când avea dovezi clare că minţea.

— Dacă ai făcut asta, să ştii că eu nu am văzut nici urmă de el, cel puţin nu până azi-dimineaţă.

— Trebuia să verifice zilnic dacă eşti bine, dacă ai nevoie de el. Îmi spui că nu a făcut asta?

— De unde să ştiu, când eu nu prea am stat pe-acolo? Sau nu m-ai auzit când ţi-am spus că a trebuit să merg pe jos până în oraş în fiecare zi doar ca să cumpăr de mâncare?

Într-un sfârşit îşi dădu seama prin ce trecuse… de una singură.

— Dumnezeule mare, atunci nu e de mirare că ai sărit… adică… o, Kelsey, îmi pare *atât* de rău. Crede-mă că dacă aş fi ştiut că nu ai tot ce îţi trebuie la cabană, m-aş fi întors de îndată.

Părea atât de îngrozit, încât simţi nevoia să îl liniştească. De fapt, în afară de panică şi frică, nu ar fi fost aşa de rău dacă nu era iarnă şi dacă n-ar fi răcit. Iar acum că se calma, semnele bolii îşi făceau iar simţită prezenţa.

Se lăsă pe spate pe canapea, simţindu-se slăbită după ce consumase atâta energie încărcată de furie.

— Cred că ar trebui să mă odihnesc…

— Şi ţi-ar trebui şi un doctor, o întrerupse el în timp ce o ridică de pe canapea şi se îndreptă cu ea în braţe către scări.

— Pot să merg şi singură, protestă ea. Şi am nevoie

doar de puţină odihnă, acum că nu mai trebuie să ies în frig.

Derek se înfioră, dar ea nu observă. Ameţise trecând pe lângă pereţii care păreau că se succed într-o viteză îngrijorătoare. Alerga pe scări cu ea în braţe? Nu, doar era pe cale să leşine… ceea ce se şi întâmplă de îndată.

Capitolul 16

— Molly?

Se trezi încet şi, întorcându-se, îl văzu pe Jason stând pe marginea patului. Îi zâmbi. Nu se aşteptase să-l vadă întors la Haverston în noaptea aceea. El plănuise să rămână la reşedinţa din Londra, gândindu-se că petrecerea organizată cu ocazia nunţii lui Amy urma să dureze până târziu. Însă faptul că el se afla în dormitorul ei în miez de noapte nu era o situaţie neobişnuită. Nu avea de ce să se îngrijoreze.

— Bine ai venit acasă, iubirea mea.

Asta era el. Jason Malory fusese iubitul ei mai mult de jumătate din viaţa ei. Molly privise întotdeauna un pic neîncrezătoare faptul că un bărbat atât de important ca marchizul de Haverston se putuse îndrăgosti de ea. Dar acum nu se mai îndoia de sentimentele lui.

La început, flirtase cu ea aşa cum un tânăr stăpân ar face-o cu orice slujitoare drăguţă pe care o descoperă locuind sub acoperişul lui. Avea douăzeci şi doi de ani şi era necăsătorit. Ea tocmai făcuse optsprezece ani şi era uluită de cât de arătos era şi de farmecul lui, la care foarte puţini oameni fuseseră martori.

Fuseseră discreţi, bineînţeles, foarte secretoşi, de fapt, deoarece el avea fraţi mai tineri care locuiau încă împreună cu el, şi simţea că trebuia să fie un bun exemplu

de urmat. Mai mult, el încercase să pună capăt relaţiei odată, când aproape că fuseseră descoperiţi de unul dintre fraţii lui. Încercase să-i pună capăt din nou când simţise că avea obligaţia morală să se căsătorească. Ar fi trebuit să scape de ea, însă fireşte că nu o făcuse, nu după ce-i făcuse anumite promisiuni.

Cu toate acestea, reuşise să stea departe de Molly aproape un an. Dar apoi, într-o zi când era singură, dăduse năvală peste ea şi, într-o clipă, pasiunea dintre ei reizbucnise de parcă nici nu ar fi dispărut în toate acele luni, ceea ce bineînţeles că nu se întâmplase. Aproape că sufereau fizic dacă nu se puteau atinge când aveau nevoie să se atingă. În timpul separării, amândoi suferiseră prea mult. Şi după ce el pusese capăt acelei perioade, jurase că nu se va mai întâmpla niciodată. Şi îşi ţinuse promisiunea. Ea era aproape ca o nevastă pentru el în toate felurile posibile în afară de unul, acela care o făcea soţie de drept. Îşi discuta hotărârile şi îngrijorările cu ea. Când erau singuri, o aprecia. Iar când era acasă îşi petrecea fiecare noapte cu ea, fără să-i fie teamă că va fi descoperit, căci instalase o intrare secretă în camera ei, care ducea la cea existentă deja în camera lui. Domeniul Haverston era vechi, şi existau numeroase ieşiri secrete din casă, necesare în anii de revoltă politică şi religioasă. Ieşirea ascunsă din dormitorul stăpânului ducea la scări şi pasaje care se terminau în cramă, unde se găseau alte două ieşiri secrete, una care ducea afară, iar cealaltă ducând direct la grajduri. Însă pasajul care ducea la cramă trecea şi prin spatele aripii servitorilor, iar pentru Jason fusese uşor să facă un nou mecanism care să dea chiar în camera ei, şi pe care amândoi îl foloseau de atunci.

Jason adusese cu el un felinar, cum făcea de obicei, dar tot îi luă lui Molly câteva momente ca să-şi dea seama că era ceva în neregulă. Îi atinse blând cu palma falca încleştată.

— Ce este?

— Frances vrea să divorţeze.

Molly pricepu imediat complicaţiile veştii. Divorţul putea fi ceva chiar obişnuit printre cei din clasele de jos, dar era aproape de neconceput pentru cei de rang înalt. Lady Frances, fiica unui conte, soţia unui marchiz, putea măcar să ia în consideraţie o astfel de situaţie…

— Şi-a pierdut minţile?

— Nu, are o aventură cu un mic neghiob pe care l-a întâlnit la băi, şi acum vrea să se căsătorească cu el.

— Frances are un iubit? clipi Molly. Frances *a ta?*

El încuviinţă cu un mârâit. Lui Molly tot nu-i venea să creadă. Frances Malory era o femeie micuţă şi timidă. Era posibil chiar ca Molly chiar să o cunoască mai bine decât soţul ei, deoarece petrecuseră mult timp împreună de fiecare dată când stăpâna era la Haverston. Ştia că Frances era intimidată de Jason. Tiradele lui puteau să o aducă pe sărmana femeie aproape în pragul lacrimilor, chiar dacă furia lui nu era îndreptată împotriva ei. Mai ştia şi că Frances detesta fizicul lui Jason, pentru că o înspăimânta.

Molly fusese dintotdeauna într-o poziţie ciudată, având de-a face cu Frances ca doamnă a casei şi ascultându-i confesiunile femeieşti, şi fiind, în acelaşi timp, şi iubita lui Jason. Pe de-o parte, era recunoscătoare că Frances nu-l iubea pe Jason, deoarece nu era sigură că ar fi putut să facă faţă vinovăţiei altfel. Pe de altă parte, o enerva întotdeauna când lui Frances i se întâmpla să-l ridiculizeze sau să-l umilească pe Jason fără niciun motiv real. Molly nu-l putea învinovăţi de nimic. Iar Frances nu-i găsea decât păcate.

— Mi se pare de-a dreptul… uimitor, spuse Molly gânditoare. Ţie nu?

— Că vrea să divorţeze?

— Ei bine, şi asta, dar mai mult faptul că are un iubit. Mă rog, nu e deloc genul ei, dacă mă înţelegi. Până şi un

idiot şi-ar putea da seama că nu-i plac bărbaţii în general, cel puţin asta e impresia pe care o lasă când se află în prezenţa lor. Am mai vorbit despre asta, dacă îţi aminteşti. Am tras chiar concluzia că aversiunea ei se trage din frica de a face amor. Dar e clar că ne înşelam… sau poate că şi-a depăşit frica.

— A trecut peste frică, chiar bine de tot, mormăi el imparţial. Iar asta se întâmplă pe la spatele meu de cine ştie câtă vreme!

— Jason Malory, nu e cazul să te simţi călcat pe coadă fiindcă ea are o aventură cu un alt bărbat, când tu nu ai atins-o niciodată, şi în timp ce tu ai avut…

— E vorba de un principiu, interveni el.

— Aşa, şi? îl întrerupse ea.

El oftă, trupul lui încordat din cauza furiei destinzându-se.

— Ai dreptate, bineînţeles. Presupun că ar trebui să fiu bucuros că Frances a găsit pe altcineva, dar, la naiba, nu trebuie să se căsătorească cu el.

Ea îi zâmbi.

— Presupun că nu intenţionezi să-i acorzi divorţul din pricina scandalului care s-ar isca. Aşadar, ce anume te-a supărat atât de rău, de fapt?

— Ştie, Molly.

Ea deveni brusc foarte încordată. Nu trebuia să ceară vreo explicaţie. Judecând numai după expresia lui, ştiu că nu se referea la legătura lor amoroasă, despre care o suspectase întotdeauna pe Frances că ştia, şi că era chiar uşurată în privinţa aceasta, deoarece îl ţinea pe Jason departe de patul ei. Nu, aici era vorba de celălalt secret al lor.

— Nu poate să ştie. Doar încearcă apele.

— Nu contează, Molly. Mă ameninţă că le spune lui Derek şi celorlalţi din familie. Iar dacă băiatul mă întreabă direct, ştii că n-am să-l mint. Credeam că numai Amy ştia

despre noi, de atunci de când a intrat în biroul meu şi ne-a surprins sărutându-ne la acel Crăciun de acum câţiva ani. Al naibii punci pe care ştiu sigur că l-a preparat Anthony! M-a luat aşa de rău de cap, că nu-mi mai puteam lua mâinile de pe tine.

— Dar ai vorbit cu Amy şi ai zis că s-a jurat să nu scoată o vorbă despre asta vreodată.

— Şi sunt sigur că nu a făcut-o.

Molly începu să intre în panică. Ea fusese cea care dorise să păstreze secretul, iar Jason cedase insistenţei ei deoarece o iubea, însă din ziua în care el luase hotărârea să-l facă pe Derek moştenitorul oficial, ea fusese îngrozită că viitorul marchiz de Haverston avea să fie ruşinat dacă afla că mama lui nu fusese altceva decât o intendentă. Nu voia ca el să ştie. Era destul de rău că nu era un fiu legitim. Dar, cel puţin, presupunea că mama lui fusese aristocrată, deşi una promiscuă, şi că murise imediat după naşterea lui.

Ţinând secretul faţă de Derek, ea renunţase la dreptul de a-i fi mamă. Şi nu fusese uşor, dar cel puţin îi fusese mereu în preajmă, fusese acolo ca să-l vadă crescând şi ştia că întotdeauna va fi lângă el. Jason îi jurase că nu va fi trimisă niciodată de acolo undeva unde nu ar mai putea să-l vadă pe Derek. Băiatul crescuse însă de-acum şi rareori mai era pe acasă, dar sentimentele ei nu se schimbaseră. În continuare nu-şi dorea ca fiul ei să fie ruşinat de mama lui. Iar el ar fi fost. Cum ar fi putut să nu fie? După tot acest timp, să afle că ea nu e moartă, ba mai rău, că fusese amanta tatălui său în toţi aceşti ani…

— I-ai spus că poate să divorţeze.

Nici măcar nu era o întrebare. Cântărind bine opţiunile, bineînţeles că avea să fie de acord cu divorţul.

— Nu, recunoscu el.

— Jason!

— Molly, ascultă-mă, te rog. Derek este un bărbat adult. Am încredere totală că poate să facă faţă acestui

aspect acum fără mare dificultate. Niciodată nu am vrut să fie un secret pentru el, dar te-am lăsat să mă convingi că e mai bine. Odată luată decizia, era prea târziu să schimb povestea, cel puţin cât timp era mic. Însă nu mai este tânăr şi impresionabil. Nu crezi că ar fi fericit să afle că mama lui e în viaţă?

— Nu, şi ai recunoscut-o şi tu. Înainte era prea târziu ca să-i spui, şi e prea târziu şi acum. Poate că nu-l cunosc la fel de bine ca tine, Jason, dar îl cunosc destul de bine ca să ştiu că va fi furios, nu doar pe mine, dar şi pe tine, că l-am minţit.

— Prostii.

— Gândeşte-te, Jason. Niciodată nu a simţit că-i lipseşte ceva. Întotdeauna a avut o familie uriaşă. Întotdeauna a avut o mulţime de umeri pe care să plângă când era copil. Nu a fost niciodată singur. Ba chiar a avut-o şi pe vara lui Regina ca prietenă după ce sora ta a murit. Dar dacă află adevărul, se va gândi că l-ai lipsit de ceva, nu înţelegi? Cel puţin, asta va fi probabil prima lui reacţie. Apoi se va simţi ruşinat…

— Încetează! Tâmpenia asta conta acum douăzeci şi cinci de ani, însă timpurile se schimbă, Molly. Omul obişnuit îşi marchează locul în lume, în literatură, în artă, în politică. Nu mai trebuie să-ţi fie ruşine de…

— Mie nu-mi este ruşine de cine sunt, Jason Malory. Dar voi, cei din nobilime, aveţi un alt mod de a privi lucrurile. Lorzii nu-şi doresc ca sângele lor albastru şi curat să se amestece cu cel al oamenilor obişnuiţi, oricum, cel puţin nu în cazul moştenitorilor lor. Şi tu însuţi eşti un exemplu de prim rang. Sau poate că nu tu eşti persoana care a mers să-i caute o mamă lui Derek, când mama lui adevărată dormea în patul tău?

Îşi regretă vorbele de îndată ce le rostise. Ştia că el nu se putea căsători cu ea. Pur şi simplu nu era posibil. Iar ea nu i se plânsese niciodată în legătură cu asta, acceptând

ceea ce îi putea oferi şi acceptându-şi locul în viaţa lui. Jurase că el nu va afla niciodată că se simţise rănită când el se căsătorise cu Frances. Sperase că nu va şti niciodată că i se întâmpla ocazional să aibă unele resentimente legate de faptul că nu putea să-i fie soţie. Însă după o remarcă impulsivă şi stupidă ca aceea…

Înainte ca el să-i răspundă, ea continuă, sperând să-i distragă atenţia.

— Din câte se pare, Frances este hotărâtă să-ţi ofere un scandal, indiferent cum priveşti lucrurile, Jason, şi niciunul dintre motive nu este cu mult mai rău decât celălalt, aşa că, te rog, nu deştepta câinele care doarme. Tu şi Frances aţi trăit separat cea mai mare parte din mariajul vostru. Toată lumea ştie asta. Crezi cu adevărat că vor ridica prea mulţi din sprâncene dacă divorţezi? îmi imaginez că majoritatea prietenilor tăi de-abia vor remarca: „Sunt surprins că nu ai făcut-o mai devreme”. Aşa că spune-i că ţi-ai schimbat hotărârea.

— Nu i-am oferit niciun răspuns definitiv, se bosumflă el. O astfel de problemă necesită multă gândire.

Molly răsuflă uşurată. Îşi cunoştea foarte bine iubitul. Doar după tonul lui, ştiu că aplecase balanţa în favoarea ei. Nu ştia care dintre idei reuşise asta, şi nici nu voia să ştie… atâta timp cât secretul rămânea în siguranţă.

Capitolul 17

Ea arăta atât de fragilă zăcând acolo, cu părul împrăştiat în şuviţe răzleţe de la transpiraţie, cu obrajii şi sprâncenele lipsite de culoare umezite. De-abia respira. Dar Derek ştia că Kelsey Langton nu era chiar atât de fragilă. Era destul de temperamentală chiar şi când era bolnavă. El nu putea decât să-şi imagineze cum putea fi când se

simţea bine.

Nu putea să o învinuiască pentru că încercase să-l lovească în cap cu un sfeşnic după ceea ce îndurase. Îşi trimisese vizitiul înapoi la Bridgewater pentru a afla ce se întâmplase şi acesta îi relatase povestea cu o seară înainte. El nu avea de unde să ştie că menajera pe care o instruise să livreze ceea ce era necesar la cabană fusese deja demisă de proprietară şi astfel nu avea niciun motiv să urmeze porunca ori să transmită instrucţiunile altcuiva. Pur şi simplu îşi împachetase lucrurile şi plecase. Iar Kelsey nu avusese de unde să ştie asta.

Derek nu fusese capabil să-i spună încă. Încă nu-şi revenise pe deplin. Medicamentele doctorului împotriva răcelii funcţionau în sfârşit, dar, după cum îl avertizase doctorul, răceala ei se înrăutăţise foarte mult înainte de a se vindeca. Dar cel puţin nu mai avea febră şi dormea liniştită în cele din urmă. Fusese o noapte lungă. Fuseseră două zile şi mai lungi, deoarece el rareori plecase de lângă ea de când leşinase în braţele lui, cu trei nopţi înainte.

Fusese o pacientă groaznică, morocănoasă şi certăreaţă. Nu dorise ca el să facă nimic pentru ea, voind să se ridice şi să-şi facă singură. Dar el insistase, ştergându-i cu prosoape umede şi reci cel puţin membrele expuse. Îi aducea gustări, chiar dacă acestea nu arătau prea bine, căci el era al naibii de neîndemânatic în bucătărie.

Azi aştepta să vină o bucătăreasă la interviu. Îşi trimisese vizitiul la agenţia forţelor de muncă pentru a aranja obţinerea unui ajutor înainte să se întoarcă la Bridgewater. Oricine urma să se prezinte avea să fie angajat pe loc, pentru că Derek nu avea să mai calce într-o bucătărie prea curând. Ceilalţi servitori puteau aştepta până ce Kelsey se simţea îndeajuns de întremată ca să-i angajeze.

În mod cert, noaptea de pasiunea pe care şi-o

imaginase la întoarcerea ei în Londra nu ieşise aşa cum sperase. Plecase de la recepţia lui Amy mai devreme în acea seară numai ca să fie întâmpinat de o furie pasională, contrar aşteptărilor lui. Însă avea să fie destul timp pentru ce-şi imaginase el, acum că o instalase în Londra.

*

Razele soarelui care pătrunseră în cameră o treziră pe Kelsey. Derek uitase din nou să tragă draperiile cu o noapte în urmă. Dar, pe de altă parte, uita să facă multe astfel de lucruri mici, cele pe care de obicei le făceau servitorii. Nu că ar fi contat, ţinând cont cât de mult încercase să fie de ajutor. Avusese remuşcări, când poate că nu avea niciun motiv să se simtă vinovat. Însă tot încerca să remedieze lucrurile, iar asta spunea multe despre el.

Era a doua dimineaţă în care se trezea şi îl găsea în cameră cu ea. În ziua anterioară o întâmpinase cu ceai, supă şi medicamente. Azi, nu doar că era prezent, dar era şi în pat cu ea.

Fusese o adevărată surpriză să se trezească şi să-l găsească lângă ea. Şi chiar era o corvoadă să încerce să-şi stoarcă creierii pentru a descoperi dacă exista vreun motiv ca el să fie acolo, altul decât că fusese mult prea obosit ca să găsească un alt loc unde să doarmă. Dar ea nu-şi putu aminti nimic în afară de gustarea uşoară pe care o luase cu o noapte înainte şi că stătuse în continuare întinsă, în ghearele febrei puternice.

Totuşi, în dimineaţa aceasta se simţea mult mai bine, un pic slăbită, cu câteva dureri după ce zăcuse timp de două zile, însă fierbinţeala constantă pe care o avusese până atunci dispăruse. De fapt, pentru prima dată după nu ştiu câte zile, se simţea un pic înfrigurată. Observă că din focul care încălzise camera nu mai rămăseseră decât câţiva tăciuni. De asemenea, cămaşa ei de noapte era umedă din

cauza transpiraţiei din timpul somnului.

Trupul mare de lângă ea o tenta pe post de sursă de căldură imediată, însă nu avu curaj să se cuibărească în apropierea lui

Derek, nici măcar când acesta dormea. Poate că el avusese grijă de ea în aceste ultime zile, poate că în curând avea să devină iubitul ei, însă de-abia îl cunoştea şi îşi dori să nu-şi fi amintit că urma să fie amantul ei. Gândul acesta o făcea să nu se simtă confortabil cu el atât de aproape. Ei bine, poate că nu se simţea neapărat inconfortabil, cât mai degrabă tulburată fizic. Brusc, era prea conştientă că el era un bărbat mare şi arătos. Şi cum era adormit, nu o putea opri nimic să se uite pe îndelete la el.

Derek stătea întins pe spate peste cuverturi, cu un braţ sub cap, iar cu celălalt atârnând moale într-o parte. Mânecile lungi ale cămăşii lui albe erau suflecate până la cot, dezvăluindu-i braţele cu păr auriu, cum avea şi pe cap. Avea antebraţe cu muşchi pronunţaţi, încheieturi late, mâini mari. Îi vedea părul auriu ce-i acoperea partea de sus a pieptului prin cămaşa descheiată. Din cauza braţului ridicat, cămaşa îi stătea întinsă pe trup, dezvăluind ce piept larg şi ce abdomen tare şi plat avea. Iar picioarele lui erau atât de lungi, încât ajungea cu ele la capătul patului. Era desculţ, dar îşi păstrase şosetele.

Falca îi atârna uşor, iar buzele lui ferme erau puţin depărtate. Nu sforăia, dar ea se întrebă dacă nu o făcea totuşi, din când în când. Presupuse că în cele din urmă avea să afle. Îi văzu genele lungi, aurii, pe care nu le observase până acum, deoarece ochii lui verzi aveau tendinţa să-i capteze în întregime atenţia. Se încrunta, părând să nu-i placă visul pe care îl avea. Aproape că o mâncau degetele să-i netezească sprâncenele, însă nu îndrăzni.

Nu voia ca el să se trezească lângă ea. În niciun caz. Poziţia lor era prea intimă în acel moment, şi nu avea de unde să ştie ce idei aveau să-i vină, deşi poate că nu era

cazul. La urma urmei, probabil că ea arăta ca o sperietoare de ciori. Timp de două zile fusese îmbăiată în pat, iar părul ei transpirase foarte mult în mai multe nopţi, fără să fie spălat. Fără nicio îndoială, arăta ca o sperietoare.

De fapt, să facă o baie ar fi fost raiul pe pământ, să se cufunde în apa fierbinte pentru a-şi relaxa muşchii pe care îi simţea dureroşi şi pentru a scăpa de mâncărimea de pe scalp. Poate că reuşea să facă baie înainte ca Derek să se trezească, astfel încât să arate măcar pe jumătate decent când avea să-i mulţumească pentru grija pe care i-o arătase, chiar dacă fusese cam autoritar.

Acum că se gândea la asta, o uimea că stătuse să se îngrijească de ea, când nici măcar nu trebuia să facă asta. Ar fi putut aranja să fie îngrijită de o infirmieră. Dar ea îşi imagină că remuşcările lui îl ţinuseră acolo. Deşi, indiferent care era motivul, era bucuroasă că rămăsese, bucuroasă că îi arătase din nou că nu era atât de aspru şi de nechibzuit pe cât începuse să creadă ea.

Se strecură afară din pat fără să-l deranjeze şi-şi luă nişte haine. Înainte să închidă uşa de la baie, aruncă o privire în direcţia lui şi văzu că încă dormea. Sau cel puţin nu observă că avea ochii uşor întredeschişi, privind-o. Iar baia făcu minuni, descotorosind-o de orice senzaţie persistentă a vreunei slăbiciuni. Ba chiar îşi uscă şi părul pe îndelete înainte să se îmbrace de zi. Când reintră în dormitor, încă îşi pieptăna părul.

Se ocupase atât de mult timp de ea, că Derek nu mai era în cameră. Focul ardea din nou în cămin, alungând frigul din cameră. Deşi, dacă era să fie sinceră, ea de-abia simţise frigul când se dăduse jos din pat, după ce îl privise atât de mult timp pe Derek. Zâmbi, observând că până şi patul era făcut. Adevărul era că şi-ar fi dorit să-l vadă făcând asta de unul singur.

Mai dură câteva momente până să-şi aranjeze părul în coafura obişnuită, apoi coborî ca să vadă dacă Derek

plecase de acasă. Nu o făcuse. Îl găsi în bucătărie, fierbând un ibric de ceai. Pe o tavă de lângă el era un platou umplut cu pateuri. Nu-şi schimbase hainele. Probabil că încă nu avea acolo alt rând de haine. Ea zâmbi când el îşi ridică privirea şi o observă în uşă.

— Nu cred că ai avut timp să coci astea, spuse ea arătând cu capul către produsele de patiserie.

— Sub nicio formă şi nici că am să mai încerc vreodată, pufni el. Nu, am auzit un vânzător ambulant trecând şi am alergat să văd ce vindea. Sunt doar pateuri, dar sunt bine-venite în acest moment al dimineţii. De fapt, sunt calde încă.

Cuvintele lui – „nici că am să mai încerc vreodată” – căpătă sens când ea zări harababura din bucătărie. Văzându-i expresia în timp ce se uita prin cameră, el o anunţă:

— Azi va veni o bucătăreasă. Observându-i expresia oripilată, adăugă: Ce e?

— O să-şi vâre capul aici şi se va îndrepta direct spre uşa de la intrare, prevăzu ea.

— Prostii, spuse el încruntându-se. Chiar crezi asta? întrebă apoi. Foarte bine, o s-o fac să creadă că merită să rămână. Dar dacă nu o să-ţi placă de bucătăreasa asta, te rog să nu o dai afară până când nu ai cu cine să o înlocuieşti… asta în cazul în care nu găteşti tu. Cât despre servitorii tăi, vor apărea săptămâna aceasta pentru interviuri.

— Aşadar, urmează să stau aici?

— Nu-ţi place?

— Bineînţeles că îmi place, sări ea repede să-l asigure văzându-l atât de dezamăgit, doar că nu eram sigură că acesta este locul unde vrei să rămân.

— Dumnezeule, nu ţi-am menţionat asta? Ei bine, am închiriat casa pentru şase luni, perioadă care poate fi extinsă cu uşurinţă. Aşadar, dacă vezi ceva ce nu-ţi place,

mobilier sau orice altceva, putem să facem schimbări. Aceasta va fi casa ta, Kelsey. Vreau să te simţi confortabil în ea.

Ea roşi uşor, gândindu-se la sensul permanent al declaraţiei şi la legătura cu relaţia lor… care nici măcar nu începuse.

— Eşti foarte amabil. Sunt sigură că mă voi simţi extrem de confortabil aici.

— Excelent. Să luăm acum această mâncare nesemnificativă în sufragerie, unde nu este atât de dezordine?

Ea zâmbi şi ieşi din bucătărie. Sufrageria avea un aer vesel în acel moment al zilei, luminată de razele soarelui, care nu dispăruse încă în spatele unei grămezi de nori, şi care era o apariţie rară în acea perioadă a anului.

— Câţi servitori pot să angajez? întrebă ea în timp ce se aşeză pe scaunul din faţa lui şi turnă ceai.

— Câţi ai nevoie.

— Şi o să le plăteşti tu simbriile, sau vrei să mă ocup eu de asta?

— Hmmm, nu m-am gândit la asta. Presupun că va fi mai uşor dacă îţi las o alocaţie pentru întreţinerea casei şi pentru tine. Şi, apropo, de îndată ce o să te simţi în stare, trebuie să mergem la cumpărături. Nu cred că ai foarte multe haine înghesuite în valiza aceea mică a ta.

Ea presupuse că ar fi putut să-l scutească de aceste costuri trimiţând după restul propriei garderobe. Dar cum avea să-i explice asta mătuşii Elizabeth, când ea trebuia doar să-şi viziteze prietena în Kettering pentru o scurtă perioadă? Era şi-aşa destul de rău că trebuia să inventeze în continuare scuze ca să-şi prelungească vizita. Şi, în afară de asta, hainele ei probabil că nu erau de tipul celor la care se gândea el, deşi spera sincer să nu vor mai fi alte rochii roşii îngrozitoare. Aşa că spuse:

— Cum doreşti.

— Te simţi mai bine în dimineaţa asta? întrebă el şovăind. Ţi-a trecut febra?

— Da, în sfârşit mă simt destul de bine.

— Excelent, rosti el, iar zâmbetul îi deveni brusc senzual. Atunci, te las să te ocupi de treburile tale, dar mă voi întoarce să petrec seara asta cu tine.

Lui Kelsey îi venea să-şi dea una pentru că nu-şi dăduse seama de ce anume o întrebase cum se simţea. Şi nu avea niciun dubiu în privinţa a ceea ce dorise el să spună când o anunţase că avea să petreacă seara asta cu ea. Ar fi putut să mai amâne momentul inventând o scuză sau alta. Acum, îmbujorându-se, nu putea decât să încuviinţeze.

Capitolul 18

Bucătăreasa ajunse în acea dimineaţă imediat după plecarea lui Derek. Şi doar după scurta perioadă de timp pe care Kelsey o petrecu cu femeia, ştiu că se vor înţelege de minune. Alicia Whipple nu era înfumurată, spunea că îşi vede de treaba ei şi, când Kelsey îi explică faptul că seara avea să primească frecvent un oaspete – singurul mod cuviincios în care putea exprima situaţia –, Alicia o asigură că, indiferent cine ar fi fost persoana căreia îi ţinea companie, asta o privea exclusiv pe Kelsey, şi nu pe ea însăşi.

Situaţia ei era o problemă. Nu se îndoia că existau slujitori care ar fi refuzat să lucreze pentru cineva ca ea, gândindu-se că ar fi fost o muncă înjositoare. Pentru unii servitori, oamenii pentru care lucrau constituiau un motiv de mândrie, şi să lucrezi pentru amanta unui lord în mod clar nu era ceva cu care să te mândreşti. Dar erau alţii cărora nu le păsa, care doar aveau nevoie de o slujbă, iar

ea avea să-şi găsească oamenii printre aceştia.

O trăsură ajunse în jurul prânzului. Vizitiul, altul decât cel al lui Derek, o informă că era acum angajatul ei. Îi explică unde va ţine trăsura şi caii – căci casa nu avea grajd – şi unde îl putea găsi atunci când avea nevoie de el. Şi asta o făcu să-şi dea seama că va avea nevoie de cel puţin un valet, după ce iniţial crezuse că se va descurca cu un grup mai restrâns.

Folosi trăsura pentru prima dată în după-amiaza aceea. După ce se gândi puţin şi după sărutul dulce de rămas-bun al lui Derek, se hotărî să dea un aer romantic întâlnirii din acea seară – care să înlocuiască senzaţia de aventură josnică. Astfel, îi spuse Aliciei să pregătească o cină plăcută cu vin, şi îi dădu o sumă suficientă pentru mâncare.

Din fericire, Derek o lăsase cu mai mult de un sărut. Teancul mare de bancnote conţinea aproape o sută de lire, iar el îi spusese doar:

— Cu asta ar trebui să te descurci o perioadă.

Într-adevăr. Gospodăriile mari se puteau întreţine cu mult mai puţin, iar gospodăria ei era mică.

O lăsă pe Alicia să cumpere mâncarea, dar făcu şi ea nişte cumpărături. Dură o vreme să găsească tot ce căuta pentru că nu cunoştea Londra. În cele din urmă, fusese nevoită să-i explice vizitiului ce avea nevoie. Şi găsi astfel un magazin care vindea neglijeuri scumpe, sau mai degrabă vizitiul ei îl găsi. Şi cu toate că nu avusese niciodată ceva nici măcar asemănător, cămăşile ei de noapte fiind toate de tipul drăguţ şi util, femeia care îi vându produsele, care veneau la pachet cu un halat şi papuci, o asigură că toate miresele poartă neglijeuri în noaptea nunţii în ziua de azi.

Dacă era adevărat, sau dacă femeia doar observase ezitarea lui Kelsey şi fusese hotărâtă să-şi vândă produsele, ea nu ştia şi nici nu-i păsa. Neglijeul era exact ceea ce îşi

imaginase când plecase în căutarea lui, aşa că era destul de mulţumită de ceea ce cumpărase. Acum, îi mai trebuia doar curajul să îl poarte când venea timpul…

Derek nu-i spusese la ce oră se va întoarce în acea seară. Ar fi trebuit să-l întrebe, dar faptul că nu ştia nu era o mare problemă, sau cel puţin aşa credea Alicia. Aristocraţia obişnuia să mănânce la ore neobişnuite, până la urmă, asta depinzând de petrecerile la care participa, iar mâncarea putea fi păstrată caldă.

Întâmplarea făcu să sosească mai devreme decât se presupunea, imediat după apusul soarelui. Ea nu avea de unde să ştie, dar el trebuise să *se forţeze* să stea departe atât de mult, pentru a-i lăsa un răgaz singură, atât era de dornic să-şi înceapă relaţia. Şi avu inspiraţia să nu-i vorbească despre asta. Era şi aşa destul de emoţionată. Să ştie că el ar fi preferat să o ducă direct în pat ar fi mâhnit-o.

Cu toate acestea, el era un gentleman şi nu-i dădu de înţeles din priviri sau prin cuvinte la ce gândea. Şi venise cu flori – un gest care nu era necesar, însă era foarte frumos. Aranjatul lor o ajută pe Kelsey să se simtă uşurată în timpul primelor momente ciudate.

Era îmbrăcat destul de formal, dar ea îşi imagină că valetul nu-l lăsase să iasă din casă seara îmbrăcat altfel. Eşarfa lui era înnodată impecabil şi un pic de dantelă albă se vedea ieşind din manşetele hainei lui maro-închis, care se mula strâns pe umerii lui largi.

Era imoral de chipeş, iar ea, prin comparaţie, se simţea extrem de demodată. Îşi aranjase părul doar un pic mai elegant în acea seară, dar făcuse tot ce putuse. Nu adusese haine elegante cu ea, doar câteva rochii de zi pentru călătorii şi o rochie de seară pe care o purta acum, care putea fi folosită pentru o seară obişnuită. Dar nu era deloc elegantă.

Era o rochie din tafta simplă roz, cu mâneci scurte bufante şi talie înaltă, dar extrem de nesofisticată pentru

stilul din Londra, în sensul că nu avea un decolteu adânc, aşa cum era moda acum. Nu avea nimic provocator, niciun pic de dantelă sau panglici care să adauge un plus de rafinament, dar cu toate acestea, Derek nu părea să-şi poată lua ochii de la ea.

Mâncară aperitive în salon înainte de cină. Kelsey nu se gândise la altceva în afară de un pic de vin, dar Alicia verificase ce aveau în casă înainte să meargă la piaţă şi, din fericire, făcuse câteva cumpărături în plus.

Derek întreţinu o conversaţie uşoară, chiar şi după ce trecură în sufragerie. Vorbi despre un armăsar pe care prietenul său Percy îl cumpărase săptămâna aceea, şi de la care se aştepta să aibă succes la curse. Vorbi despre zilele de şcoală şi îi povesti despre cel mai bun prieten al lui, Nicholas Eden, şi cum se cunoscuseră. Apoi aduse vorba despre câţiva membri ai familiei sale şi mai ales despre verişoara lui, Regina, care se măritase cu Nicholas, şi despre unchiul Anthony, pe care se dusese să-l vadă chiar în acea zi cum făcuse praf concurenţa în sala lui Knighton, orice însemna asta.

Din fericire, continuă conversaţia cu anecdote despre el, pentru că nu erau multe lucruri pe care Kelsey să i le poată spune despre ea fără să mintă sau să dezvăluie adevărul. Nu aveau încă o poveste care să ducă la discuţii despre lucrurile pe care le făcuseră împreună, nimic care să nu fie un pic deranjant dintr-un anumit punct de vedere, oricum.

La desert, el elucidă în sfârşit misterul celor întâmplate la Bridgewater.

— Fata pe care o instruisem să aducă proviziile la cabană a fost dată afară.

— Pentru că nu le-a dus?

— Nu, fusese data afară înainte să-i dau eu instrucţiunile, de aceea nu s-a deranjat să le aducă ea sau să spună cuiva să facă asta. Ar fi fost bine dacă mi-ar fi

spus asta atunci, dar nu a făcut-o. Era supărată pe intendentă pentru că o dăduse afară şi pur şi simplu şi-a împachetat lucrurile şi a plecat.

— Atunci îţi datorez scuze.

— Nu, nu-mi datorezi, o asigură el.

Ea dădu din cap.

— Ba da, pentru că am crezut că eşti nechibzuit şi nepăsător, şi pentru că am aruncat în foc biletul acela pe care mi l-ai lăsat şi mi-am dorit să fi fost tu în locul lui.

Făcu ochii mari, fără să-i vină a crede, cam două secunde înainte să izbucnească în râs. Kelsey se înroşi. Nu era sigură de ce făcuse acea confesiune, doar că se potrivea perfect cu scuzele ei, sau măcar le explica.

Dar nu avea habar de ce lui i se păruse atât de amuzant până când spuse:

— Ce caracter ascunzi! Nu aş fi ghicit că eşti aşa ascultându-te.

— Cred că aşa sunt de fapt, doar că nu am prea avut şansa să fiu provocată, recunoscu ea. Mi se trage din familie, cred, cel puţin din partea mamei.

Ceea ce era o afirmaţie modestă. De fapt, oamenii spuneau că mama ei se aprindea extrem de repede, ţinând cont că *îşi omorâse* soţul în timpul uneia dintre crizele sale, fără să vrea, dar în cele din urmă cu acelaşi rezultat.

Îi aruncă o privire pe sub gene:

— Nu te deranjează?

— Deloc. Firile sălbatice sunt ceva comun în familia mea, aşa că sunt obişnuit cu asta. Apoi zâmbi. Şi nu cred că te voi provoca prea des.

Ea îi zâmbi înapoi. Ce mod drăguţ de a-i spune pe ocolite că nu-i va da niciun motiv să-i găsească vreun defect. Era bucuroasă că se dăduse peste cap pentru a face seara aceea specială. Cu toate că, privindu-l acum, nu înţelegea cum de putuse să creadă că orice ar avea de-a face cu el ar putea fi josnic.

Era vorba doar de caracterul imoral a ceea ce urmau să facă, credea ea, dar chiar trebuia să înceteze să mai vadă lucrurile aşa. Făcuse un târg. Datorită ei, familia sa nu sfârşise pe străzi. Ar fi trebuit să fie nespus de recunoscătoare că Derek Malory fusese cumpărătorul. Îşi imaginã că multe femei ar considera-o norocoasă. Poate, după acea seară, şi ea se va considera norocoasă.

Dar mai trebuia să treacă de acea noapte sau, mai degrabă, de ceea ce avea să se petreacă în dormitor.

Avură parte de o cină foarte plăcută. Ea chiar îşi făcu puţin curaj cu vin. Putea să mai întârzie un pic, dar asta nu avea să facă lucrurile mai uşoare, ci doar să-i crească neliniştea. Aşa că, îmbujorându-se, spuse:

— Dacă nu te superi, mă voi retrage acum să mă schimb în ceva mai lejer pentru dormit.

— O, Doamne, da! Adică… te rog.

Ea clipi, căci nu fusese conştientă până atunci de cât de nerăbdător era să se culce cu ea. Aflând asta, simţi o căldură în interior care era, de fapt, plăcută, şi o făcu să roşească şi mai tare. Se ridică să plece.

— Atunci, ne vedem în curând, sus.

Îi prinse mâna când trecu pe lângă el, şi i-o ridică în dreptul

— Eşti neliniştită, draga mea, dar nu ai de ce să fii. O să ne distrăm bine împreună, îţi promit.

„Distracţie?!” Pentru el amorul era o distracţie? Ca să vezi! Dar nu făcu altceva decât să dea din cap, căci vorbele nu-i puteau ieşi din cauza nodului din gât. Voia să plângă pentru ceea ce urma să piardă. Voia să se termine odată şi gata. Voia să-l împuşte pe unchiul Elliott pentru că din cauza lui ajunsese în casa asta, unde urma să aibă o noapte a nunţii fără nuntă. Şi, în adâncul sufletului, admise că voia să mai guste iar săruturile lui Derek Malory. Dumnezeule mare, nu mai ştia ce voia.

Capitolul 19

Lui Kelsey îi tremurau degetele în timp ce îmbrăca neglijeul. Ştiuse că nu se va simţi confortabil în el, dar refuză cu încăpăţânare să-l dea jos.

Era indecent cu totul, şi nu pentru că era transparent, ci pentru că era despicat în părţi până la şolduri, arătând mai mult din picior decât şi-ar fi dorit vreodată să-i arate cuiva. Era făcut din mătase moale albastru-deschis, fără mâneci, corsajul avea un decolteu adânc, iar bretelele erau legate simplu şi puteau fi desfăcute uşor.

Dacă nu ar fi fost şi halatul făcut din aceeaşi mătase moale, nu ar fi îndrăznit să-l poarte. Dar halatul îi acoperea picioarele şi braţele. Se mai vedea puţin din sâni, chiar şi cu cordonul halatului legat, dar, în condiţiile date, ştiu că era ceea ce trebuia.

Stătea lângă foc, pieptănându-şi părul, când se auzi bătaia în uşă. Cuvintele care să-l invite pe Derek în cameră refuzau să iasă. El simţi în mod evident că nu avea nevoie de ele, pentru că uşa se deschise şi el rămase acolo, cu ochii aţintiţi asupra ei, mărindu-se un pic, întunecându-se…

— Trebuie să facem ceva în legătură cu îmbujoratul ăsta, Kelsey, spuse el pe un ton amuzat.

Ea îşi coborî privirea, căldura din obraji simţindu-se mai fierbinte decât focul din spatele ei.

— Ştiu.

— Eşti… frumoasă.

O spusese de parcă nu acesta fusese cuvântul pe care voise să-l folosească, ca şi cum ar fi fost uluit. Şi ajunse în faţa ei în câteva secunde, luându-i pieptenele din mână, punându-l deoparte, ridicând o şuviţă din părul ei lung până la obrazul lui, apoi lăsând-o să plutească înapoi spre talia

ei.

— Incredibil de frumoasă, repetă el.

Vorbele îi atraseră privirea asupra lui, iar felul în care o privea cu ochii lui verzi, cu atât de multă admiraţie, o făcu să se încălzească şi mai tare.

Însă fiind atât de aproape de ea, o făcu să simtă o mulţime de alte lucruri, fluturaşi în stomac, o strânsoare în zona sânilor. Până şi mirosul lui, de ierburi aromate, îi desfăta simţurile. Şi se trezi privind lung la gura lui, aproape îndemnându-l să o sărute, aducându-şi aminte de cât de mult mai plăcut fusese când o sărutase, cum nu se mai simţea nesigură atunci şi se simţea în sfârşit liniştită.

Cordonul halatului ei se desfăcu, bineînţeles cu ajutorul lui. Se îmbujoră iar, pe măsură ce mătasea subţire îi căzu la picioare. Dar îi auzi exclamaţia şi îl simţi măsurând-o din priviri.

Vocea lui era deosebit de îngroşată când rosti:

— Va trebui să-ţi cumpărăm mai multe… din astea, arătă cu o mână spre neglijeu. Mult mai multe…

„Chiar trebuie?” Se gândi să spună asta cu voce tare, dar cuvintele nu-i ieşiră. Şi era prea încordată acum, aşteptând… aşteptând. Apoi mâinile lui îi cuprinseră încet obrajii.

— Ştii cu câtă nerăbdare am aşteptat să se întâmple asta? o întrebă el încet.

Nu avea niciun răspuns pentru el. Nici nu-i trebuia unul, pentru că imediat ce spuse cuvintele începu să o sărute, cu lăcomie, depărtându-i buzele, iar limba lui cercetând, gustând, luptându-se cu a ei. Se apropie mai mult, astfel că sânii ei îi atingeau acum pieptul. Şi devenea din ce în ce mai slăbită, având nevoie să se sprijine de el până când, în cele din urmă, cedă tentaţiei.

El gemu când văzu că ea i se abandonase şi o ridică în braţe, o purtă spre pat şi o întinse încet acolo, apoi se lăsă pe spate pentru a o privi în timp ce-şi scotea haina şi

eşarfa. Ochii lor se întâlniră şi rămaseră înlănţuiţi. Buzele i se despărţiră, începură să tremure, dar nu putea să privească în altă parte, căci privirea lui era atât de senzuală, de fermecătoare.

Nu stinsese luminile din cameră. Ea îşi dori să fi făcut asta, pentru că era atât de nesigură de sine. Voia să se ascundă sub cuverturi, dar nu o făcu, aducându-şi aminte de ceea ce spusese May, că bărbaţilor le place să se uite la corpul unei femei şi era ca şi cum ar fi fost deja goală, căci mătasea moale se mula atât de bine pe pielea ei, cum stătea aşa întinsă. Dar era atât de greu să rămână acolo, aşteptându-l să i se alăture.

Nu putea şti cât de ispititoare era, cu părul ei negru răsfirat pe perne, cu genunchii îndoiţi în aşa fel încât un picior subţire, ieşea de sub mătasea albastră. Cu buzele ei voluptuoase depărtate părea că implora ca gura lui să se întoarcă. Şi acei ochi cenuşii tulburători cu gene negre, temători… cu siguranţă nu îl chemau. Dar cumva îl făcură pe Derek să se simtă ca un adevărat spartan, gata să siluiască o slujitoare din sat. Era un sentiment ciudat, şi nu făcu nimic pentru a-i domoli dorinţa dezlănţuită.

Din momentul în care intrase în cameră şi o văzuse în acea îmbrăcăminte minusculă, devenise tare ca piatra. Încercă să se gândească la alte lucruri, dar nimic nu îl ajută. O dorea prea mult, asta era problema. Şi nu era nici măcar sigur de ce.

Se culcase cu alte femei mai frumoase. Dar era ceva în legătură cu Kelsey, poate modul în care simula inocenţa, acele îmbujorări prosteşti şi ridicole cu care îl întâmpina, poate faptul că o cumpărase… nu ştia, dar voia să sară pe ea şi, în acelaşi timp, să o şi savureze, ceea ce, desigur, era imposibil.

Era o alegere grea, care nu deveni mai uşoară atunci când i se alătură în pat şi o atinse din nou. Era fină ca mătasea şi moale în toate locurile potrivite. Şi aproape se

eliberă când îi desfăcu fundele de pe umeri şi îi dădu jos, încet, mătasea albastră pentru a-i dezgoli sânii, care se iţiră mândri imediat, sub privirea lui arzătoare. Din nou, simţi dorinţa să se piardă în ea atunci şi acolo, şi pur şi simplu nu-i venea nimic în minte care ar putea stinge această ardoare, în afară de o baie rece, ceea ce ar fi fost ridicol în împrejurările date. Ar fi trebuit să bea mai mult vin la cină.

Ba nu, ea ar fi trebuit să bea mai mult, şi atunci ar fi fost posibil să n-o deranjeze prea tare dacă pur şi simplu se năpustea asupra ei. Poate că nu s-ar supăra oricum? La naiba, el era cel care s-ar fi supărat. Nu era vreun tânăr neexperimentat şi necopt care nu ştia ce însemna autocontrolul. Avea să facă totul încet, chiar dacă aşteptarea îl va ucide.

Începu iar să o sărute, concentrat. Dar nu putu să-şi oprească mâinile să se plimbe. Sânii ei erau umflaţi şi fermi, potriviţi pentru mâna lui. Curând, gura lui îşi croise drum înspre ei, iar geamătul ei de plăcere fu cea mai dulce muzică.

O atingea peste tot. Kelsey trebui să-şi amintească de nenumărate ori că avea acel drept. Şi gura lui… lucrurile pe care o făcea să le simtă. Se temea că îi revenea febra.

Mâna lui încercă să-i desfacă picioarele. Ea le ţinu strânse bine. El zâmbi, chiar înainte să o sărute iar atât de pasional, încât uită repede de picioarele ei, iar mâna lui se strecură între ele. Se arcui atât de tare, încât aproape căzu de pe pat. Niciodată nu-şi imaginase ceva atât de şocant şi atât de sălbatic de palpitant precum ceea ce îi făcea el cu degetele.

Toate gândurile lăsaseră loc senzaţiei că totul era atât de extrem de plăcut, încât durerea care sporea treptat în interiorul ei trecuse neobservată până când deveni insuportabilă, copleşind-o. Gemu adânc. Se arcui înspre el. Se trase dinspre el. Nu înţelegea.

Şi tot aparentul autocontrol îl părăsi pe Derek în acea

clipă. Ajunse între picioarele ei. Le ridică, iar în clipa următoare era adânc înăuntrul ei, penetrarea lui fiind atât de iute, încât nu fu timp pentru a se opri în faţa barierelor. Observase slab că existase una, dar nu îşi dăduse seama ce fusese exact, nu când era înconjurat de atâta strâmtoare, atâta căldură minunată, o plăcere atât de primitivă. Era atât de bine, încât aproape că îşi găsi eliberarea în acea unică pătrundere, dar fu doar o amăgire, din moment ce următoarea mişcare îl scoase din minţi.

Când începu din nou să judece raţional cu mintea lui ameţită de plăcere, Derek oftă. Crezuse că depăşise experienţele lui patetice de a face dragoste în grabă din vremea când era flăcău, când se preocupase doar de propria plăcere şi nu avea niciun fel de control asupra reacţiilor sale? Se autoironiză în mintea sa. Halal demonstraţie de control dăduse în noaptea aceasta.

Nici măcar nu ştia dacă draga de fată gustase şi ea plăcerea, atât de consumat fusese de extazul lui, dar ar fi fost lipsă de tact să întrebe. Desigur, dacă nu o făcuse, era mai mult decât pregătit să îndrepte asta. De fapt, numai gândul acesta îl făcu să se întărească din nou. Uimitor. Dar avea un interior uimitor de strâmt cu care îl strângea…

— Poţi… să te dai la o parte… te rog?

O strivea. Ce imbecil! Stătea acolo savurându-şi extazul în timp ce o zdrobea pe biata fată. Se aplecă să-şi ceară scuze, luându-şi greutatea de pe pieptul ei, dacă nu de peste tot, dar cuvintele nu ieşiră la şocul de a-i vedea lacrimile, expresia tristă şi înţelegerea faptului că dăduse peste o barieră care împiedicase accesul complet. Fusese acolo mai puţin de o secundă, dar fusese acolo.

— Dumnezeule mare, *ai fost* virgină! strigă el.

Ea roşi pe loc.

— Cred că s-a menţionat asta la licitaţie.

El se holbă la ea fără să-i vină să creadă.

— Draga mea fată, nimeni nu a crezut asta, la naiba!

Furnizorii de carne vie sunt mincinoşi notorii, la urma urmelor. Şi pe lângă toate astea, erai vândută într-un bordel. Ce naiba să caute o virgină într-un bordel?

— În mod evident, să fie vândută pe loc şi după cum fusese stabilit, rosti ea cu severitate. Şi îmi pare rău că nu l-am pus pe Lonny să mă scape de virginitate înainte de vânzare. Nu ştiam că ar fi obligatoriu.

— Nu fi absurdă, răspunse el morocănos. Este doar… o surpriză. Am nevoie de puţin timp să mă obişnuiesc cu asta…

Puţin? Toate acele îmbujorări fuseseră reale, nu inventate. Toate acele priviri inocente erau adevărate. O virgină, şi prima lui virgină, dacă nu o punea la socoteală şi pe servitoarea de la bucătărie, de la Haverston, care continuase să-şi extindă favorurile asupra tuturor valeţilor din casă. Nu era de mirare că Ashford o voise atât de mult şi fusese atât de furios când nu o luase – mai mult sânge pentru plăcerile lui bolnave.

O virgină. Şi toate implicaţiile îl loviră brusc cu un val de posesivitate aşa cum nu mai simţise înainte. Era primul ei iubit, unicul bărbat care o atinsese… şi nu era doar asta, *era a lui.* Îi aparţinea. Dintr-odată, zâmbi larg.

— Uite, vezi? Deja m-am obişnuit. Era tare şi tânjea să o aibă din nou, în schimb, ieşi cu grijă, încet, din ea. Ţi-am cam stricat prima experienţă. M-am purtat ca un tânăr nepriceput, dorindu-te atât de mult, dar asta a făcut să fie mai dureros pentru tine. Când durerea va trece, o să am grijă să-ţi ofer aceeaşi plăcere pe care mi-ai oferit-o şi tu mie. Dar deocamdată ne vom îngriji de rănile tale.

Înainte ca ea să se poată opune, o ridică iar în braţe şi o duse în baie. O lăsă jos acolo şi înfăşură un prosop mare în jurul ei în timp ce dădu drumul la apa din cadă şi o potrivi, adăugând săruri şi parfumuri cât se umplea cada.

Iar ea nu ştia ce să facă pentru a nu se uita la el… căci nu-şi pusese nimic pe el, era complet şi inconştient de

gol. Când vru să o cufunde în apă, ea ridică o mână.

— Mă descurc de aici…

— Nici vorbă. Dădu prosopul la o parte şi o ridică iar, coborând-o încet în cada cu apă fierbinte. M-am obişnuit cu ideea să îţi fac baie, până la urmă, şi e un obicei care mi se pare destul de plăcut.

Îngenunchind lângă cadă, o spălă *peste tot.* Pielea ei rămase mereu trandafirie, şi nu din cauza căldurii aburinde. Şi apoi o ridică iar afară, o uscă, şi o duse înapoi în pat, unde o vârî sub cuverturi de această dată, alăturându-i-se şi el, cuibărind-o în braţele sale.

Şi ea reuşi atunci să se liniştească, dându-şi seama că nu va mai avea parte de durere sau de plăcere în acea noapte. Nici măcar goliciunea lor nu o deranja, ci doar sporea căldura care o făcea să adoarmă. Aproape o luase somnul când auzi:

— Mulţumesc, Kelsey Langton, pentru că mi-ai oferit virginitatea ta.

Ea nu sublinie că nu prea avusese de ales în legătură cu asta. Şi că nu fusese la fel de rău pe cât ar fi putut să fie cu oricine altcineva. Şi fusese foarte multă plăcere… înainte de durere. Aşa că, pe acelaşi ton formal, îndulcit uşor de o jumătate de căscat, îi răspunse:

— Cu foarte multă plăcere, Derek Malory.

Nu-i văzu zâmbetul, cu toate că îl simţi trăgând-o un picuţ mai aproape. Mâna ei se ridică pentru a se odihni pe pieptul lui, cu ezitare la început, apoi fără griji. *Putea* să îl atingă acum, oricând dorea. După această noapte, avea acel drept, precum şi el avusese dreptul să o atingă, şi, în mod uluitor, îi făcuse plăcere. Ca să vezi!

Capitolul 20

Kelsey se trezi singură în dimineaţa următoare, căci Derek plecase cândva în timpul nopţii. Fusese destul de atent, scutind-o de ruşinea de a trebui să dea ochii cu el pe lumină, în zori, încă în pat şi încă goală. Se întreba dacă acesta va fi obiceiul lui. Era foarte posibil, pentru a nu atrage atenţia. Era un cartier plăcut, până la urmă, cel în care o adusese. Iar lui părea să-i pese cu adevărat de discreţie.

Desigur, putea fi însurat, şi de aceea să insiste atât asupra păstrării aparenţelor. Ce gând îngrozitor! Dar era posibil, ba chiar o posibilitate la care fusese sfătuită să se aştepte. Va trebui să-l întrebe. Prefera să ştie adevărul, decât să stea şi să se întrebe mereu.

Găsi biletul lui Derek pe pernă, lângă ea. Şi aroma lui mai era încă acolo, ceea ce, dintr-un anume motiv, o făcu să zâmbească. Biletul îi aducea la cunoştinţă că avea s-o ducă în acea după-amiază la cumpărături şi apoi la cină. Zâmbi din nou. Asta chiar suna distractiv. Oricum, îi plăcuse mereu să meargă la cumpărături. Atâta vreme cât el nu intenţiona să-i cumpere haine vulgare, ca pentru o amantă. Oftă. Asta era probabil exact intenţia lui. Dar dacă trebuia să le poarte, atunci avea s-o facă.

Era uimitor ce povară îi fusese luată de pe umeri acum că nu mai era virgină. Era posibil să ajungă să regrete acest lucru, dar nu avea cum să-l schimbe. Era o amantă în adevăratul sens al cuvântului. Gata cu agonia, cu teama de necunoscut. Durerea rămăsese în urma ei. Nu fusese plăcut. Dar urma să vină şi plăcerea pe care să o aştepte cu nerăbdare. Avusese parte de puţină, îi fusese promisă mai multă. Şi Derek nu era doar chipeş, ci şi foarte atent cu ea. În împrejurările date, ce putea cere mai mult?

*

— Ei bine, arăţi de-a dreptul plin… remarcă Nicholas

Eden în timp ce intră în sufrageria lui pentru a-l găsi pe Derek deja acolo, exact la fel cum se întâmplase atât de des înainte să se însoare.

Zâmbetul larg pe care Derek îl avea pe faţă în timp ce stătea acolo dus pe gânduri, mutând mâncarea dintr-o parte în alta pe farfurie, dispăru puţin.

— Plin de ce? Doar ce m-am aşezat să mănânc.

Nicholas izbucni în râs.

— Nu mă refeream la mâncare, băiete dragă, ci la satisfacţie. Se vede de la o poştă. Îmi aminteşti de un cocoş excitat care a găsit în sfârşit coteţul găinii. Atât de bună a fost?

Derek nu roşea des, dar aceasta fu una dintre acele rare ocazii. Şi era un lucru neobişnuit, pentru că şicanele prietenilor săi pe seama micilor lui păcate tindeau să-l amuze, nu să-l stânjenească. Şi asta probabil din pricina faptului că jurase să nu-şi mai ia amante, iar Nicholas ştia asta, şi, cu toate astea, era gata să recunoască faptul că avea una nouă.

Primise un bilet în ajun de la Nicholas, când se întorsese acasă să se schimbe. Biletul spunea că prietenul său şi soţia lui erau în oraş pentru o săptămână pentru nişte cumpărături şi vizite, ceea ce însemna în realitate că Reggie voia să facă nişte cumpărături şi vizite, iar bătrânul Nick fusese convins să-i ţină companie. În ultima vreme, Derek nu mai mergea prea des la Silverley, care era moşia de la ţară a lui Nick, unde el şi Reggie tindeau să hiberneze, cel puţin în timpul sezonului din Londra. Şi fusese prea absorbit de propriile gânduri la nunta lui Amy cu Warren, căutând scuze pentru a pleca devreme ca să o poată vedea iar pe Kelsey, ca să apuce să vorbească destule cu prietenul lui. Cel mai ciudat lucru era că voia să discute despre Kelsey cu Nick şi, cu toate acestea, nu voia.

Se asemănau foarte mult, deşi Nicholas era cu câţiva ani mai în vârstă, un pic mai înalt, avea părul puţin mai

închis la culoare, brăzdat cu şuviţe aurii, iar ochii lui erau mai mult de culoarea chihlimbarului decât căprui. Nick era viconte. La fel şi Derek, de altfel, un titlu care venise odată cu una dintre moşiile care îi fuseseră încredinţate, cu toate că într-o zi avea să devină şi al patrulea marchiz de Haverston.

Amândoi erau fii nelegitimi, ceea ce constituise motivul pentru care Nick se împrietenise cu Derek în timpul şcolii – obârşia fiind un fapt cunoscut în cazul lui Derek, şi un secret în cazul lui Nick. Nici măcar Derek nu ştiuse până după căsătoria prietenului său cu verişoara lui, Regina.

Dar Nicholas măcar ştia cine era mama lui, sau cel puţin ştia acum. Femeia pe care toată lumea o credea mama sa, soţia tatălui său, îl ura, aşa cum o ura şi el, şi îi făcuse viaţa un calvar. Sora ei, cea pe care Nick o crezuse dintotdeauna mătuşă, era cea care îi dăduse viaţă. Îi fusese mereu alături, dar el nu-i descoperise adevărata identitate decât în urmă cu câţiva ani.

Fiecare dintre ei avea sentimente diferite cu privire la statutul lor. Când Nicholas descoperise adevărul, fusese mâhnit până când se căsătorise cu Reggie, căreia nu-i păsa câtuşi de puţin de asta. Derek ştiuse dintotdeauna, dar nu îi permisese să-l deranjeze prea mult. Avea o familie mare până la urmă, care îl accepta aşa cum era, în vreme ce Nicholas nu avusese parte de un astfel de sprijin. Derek regretase însă că nu îşi cunoscuse niciodată mama, sau măcar să fi ştiut cine era. În cele câteva dăţi când îl întrebase pe tatăl lui cu mulţi ani în urmă, acesta îi spusese pur şi simplu că era moartă, aşa că nu era important.

În privinţa remarcii lui Nicholas, Derek recunoscu:

— De fapt, e vorba de noua mea amantă.

Nicholas ridică din sprânceană.

— Corectează-mă dacă greşesc, dar nu juraseşi să nu-ţi mai iei vreodată una?

— Ba da, dar împrejurările sunt diferite, îl asigură

Derek.

— Aşa tindem toţi să gândim, pentru o vreme, spuse Nicholas cu un pic din vechiul lui cinism, dar apoi ridică din umeri. Ei bine, bucură-te de ea cât poţi, pentru că noul va deveni din ce în ce mai şters destul de curând şi vei adulmeca prin jur după o înlocuitoare. Mi s-a întâmplat de fiecare dată… ei bine, cel puţin până când am întâlnit-o pe verişoara ta. Ar fi trebuit să ştiu că eram îndrăgostit când nu puteam să mi-o scot pe neobrăzata aia mică din minte orice aş fi făcut.

— Nu, Nick, acum împrejurările chiar sunt diferite. Cert este că nu numai că o întreţin, ci am… şi cumpărat-o.

Sprânceana se arcui iar.

— Poftim?

— Am cumpărat-o, repetă Derek, apoi clarifică: Adică am dat peste ea când era vândută la o licitaţie şi am cumpărat-o.

— Despre câtă vulgaritate vorbim aici? întrebă Nicholas.

— Nu vrei să ştii.

— Dumnezeule mare, ai face bine să speri ca tatăl tău să nu afle despre asta.

Derek se ruşină doar gândindu-se la aşa ceva.

— Ştiu, şi nu există vreun motiv pentru care să afle.

Nicholas dădu din cap.

— Bănuiesc că era atât de frumoasă încât nu ai putut rezista impulsului?

— De fapt, asta a fost mai degrabă reacţia lui Jeremy decât a mea. Nemernicul a vrut să împrumute bani de la mine ca să liciteze pentru ea. Era al naibii de hotărât până când i-am reamintit că nu are unde să ţină o amantă.

— A fost şi Jeremy acolo?

— Şi Percy.

— Unde a avut loc această întâmplare neobişnuită? Unul dintre locurile noastre… adică ale tale obişnuite?

Derek zâmbi larg. Grupul lor fusese înainte format din el, Nick şi Percy, dar asta fusese înainte ca James să se mute înapoi în Londra cu Jeremy, şi înainte că bătrânul Nick să îşi fi pus pirostriile.

— Nu, spuse Derek. S-a întâmplat la noua Casă a lui Eros care s-a deschis de când tu nu mai eşti disponibil, un loc care mai degrabă oferă plăceri perverse, cu toate că nu ştiam asta la acea vreme. Ne opriserăm doar pentru că una dintre târfele favorite ale lui Jeremy se mutase acolo.

Nicholas râse.

— Aşa că flăcăul ţi-a cerut bani cu împrumut şi tu ai licitat mai mult decât el? Pentru asta e nevoie de tupeu, dar, de fapt, tupeu se găseşte din plin în partea asta a familiei.

— Haide, haide, să nu începem să-l vorbim de rău pe unchiul James, care ştim cu toţii că îţi este atât de drag. Derek aşteptă mârâitul obişnuit la acea remarcă şi îl primi. Şi nu licitam, nu aveam vreo intenţie să fac asta.

— Nu? Atunci de ce ai făcut-o?

— Din cauza celorlalţi care licitau pentru ea. Ai avut vreodată de-a face cu Lord David Ashford?

— Nu pot spune că am avut. De ce?

— Am avut o încăierare cu el cu puţin timp în urmă, când am ajuns într-o noapte prin mahalalele de la ţărm. L-am găsit biciuind de mama focului o târfă de la cârciumă, pe care o legase de un pat – atât de rău, încât probabil va rămâne marcată pe viaţă, şi asta era ca să se pregătească să facă amor cu ea. Dacă nu ar fi reuşit să-şi scoată căluşul din gură, nu i-am fi auzit ţipetele.

Nicholas scoase un sunet de dezgust.

— E clar că locul lui e la balamuc.

— Sunt total de acord, dar se pare că şi-a păstrat secret obiceiul repugnant. Foarte puţini ştiu despre asta, şi îşi plăteşte victimele prea bine pentru ca ele să-l mai dea în judecată. L-am bătut măr în acea noapte, aproape că l-am

omorât, de fapt. Credeam că acolo se va termina totul, până zilele trecute, când l-am văzut licitând pentru fata asta şi ştiam al naibii de bine care va fi soarta ei dacă o lua el. Nu puteam să las să se întâmple asta, nu-i aşa?

— L-aş fi scos afară şi l-aş fi bătut măr din nou. Ar fi fost mult mai ieftin, mai ales dacă nu voiai cu adevărat fata.

— Dar tot ar fi luat-o. Oferta lui era cea mai bună. Proprietarul doar ar fi luat banii de la el şi i-ar fi dat premiul mai târziu. Şi pe lângă asta, nu sunt nemulţumit că am câştigat-o.

Nicholas râse.

— Aşa e, uitasem privirea pe care o aveai când am intrat.

Derek simţi iar că roşeşte. La naiba, trebuia să fie din cauza lui Kelsey.

— Nu e deloc ceea ce crezi că ai primi în urma unei licitaţii dintr-un asemenea loc. A avut parte de o educaţie superioară – mama ei fiind guvernantă –, poate chiar mai bună decât a unora dintre doamnele pe care le ştim. Manierele ei sunt impecabile. Şi cu toate că la licitaţie s-a spus că era virgină, era un lucru pe care nimeni întreg la minte nu l-ar fi crezut, dar se pare că era adevărat.

— Era? Adică nu mai este?

Derek ezită puţin înainte să dea din cap, pentru că simţea iar că era pe cale să roşească. Mormăi în sinea lui. Şi îşi dădu seama în cele din urmă că problema putea fi că pur şi simplu nu-şi dorea să discute despre Kelsey, nici chiar cu prietenul lui cel mai bun. Ceea ce era o prostie, desigur. Era doar o altă femeiuşcă cu care se distrase, iar Nick avea dreptate. Noutatea avea să dispară în curând, iar el avea să se întoarcă în vârtejul social pentru a căuta următoarea doamnă care să-i trezească interesul.

— Oricum, nu sunt nemulţumit că o am. Costul în plus nici măcar nu era pentru ea, ci doar pentru a-i pune beţe-n

roate lui Ashford, lucru pe care sunt foarte mândru că l-am făcut. Problema e că îmi îngheaţă sângele-n vine ştiind că l-am oprit pe Ashford doar de această singură dată, că încă mai e liber să găsească târfe ieftine pe care să le bată şi să le plătească, şi numai Dumnezeu ştie pe câte altele le-a mai făcut să treacă prin durerea şi oroarea perversiunilor sale. E cu siguranţă un client frecvent al casei ăleia care se ţine de ilegalităţi de-astea, cu toate că e puţin probabil, având în vedere cât de brutal este. Aş vrea să-l văd mai bine oprit pentru totdeauna. Ai vreo idee?

— Adică să-l ucizi?

— Ei bine, da, ceva de genul acesta.

— Să-l castrăm?

— Crezi că va funcţiona, se întrebă Derek, când se pare că obţine atâta plăcere din provocarea durerii?

— Poate da, poate nu, dar ar merita al naibii de mult, dacă tot ceea ce ai spus despre el e adevărat.

— Ah, este foarte adevărat. E posibil să fi fost puţin beat în acea noapte când l-am găsit cu biata fată, dar nu mi-am imaginat nimic. Percy şi Jeremy erau acolo şi au fost la fel de dezgustaţi ca şi mine.

Nicholas se încruntă, dus pe gânduri.

— Să înţeleg că fata nu ne va ajuta dacă e dusă la tribunal?

— Nu, avea dureri prea mari în acea seară şi nici măcar nu putea vorbi coerent, dar m-am întors să o caut după o săptămână, când începuse să se vindece, şi a refuzat categoric să înceapă orice acţiune legală.

— Pentru că e lord?

— S-ar putea ca asta să o fi influenţat, dar era mai mult pentru că o plătise la început cu o sumă frumuşică, mai mulţi bani decât ar fi câştigat în doi sau trei ani făcând ceea ce face, şi se temea că va trebui să-i dea înapoi. Iar suma e infimă pentru Ashford. Am verificat. Are suficienţi bani cât să facă asta de mai multe ori pe săptămână fără

să-şi golească buzunarele.

— Presupun că i-ai oferit o sumă la fel de mare sau mai mare pentru a-l acuza?

— Ah, da, mi-a trecut asta prin minte pe loc, recunoscu Derek. Din păcate, a fost când a recunoscut că ştia ce urma să facă şi fusese de acord. Nu contează că nu avea cum să ştie cât de rău va fi sau că va ajunge cu cicatrici permanente din această cauză. Şi, în mod ironic, nu şi-a dat seama că aceste cicatrici îi vor dăuna meseriei ei în viitor, iar eu nu am avut inima să i-o spun.

Nicholas oftă.

— Ţi-ai asumat răspunderea unei ditamai dileme, băiete dragă. O să mă mai gândesc, dar acum nu-mi vine nimic în minte care să te ajute să o rezolvi, nu când îşi creează o acoperire fiind sincer sau cel puţin parţial sincer cu fetele astea, explicându-le deschis ceea ce vrea. Şi, din nefericire, va găsi tot timpul marfă de târfe ieftine în oraşul acesta, care vor profita de şansa de a face bani în plus fără a se gândi deloc, înainte să fie prea târziu.

— Exact asta e şi părerea mea, spuse Derek.

— Urăsc să o spun, dar cred că ar trebui să-i ceri sfatul unchiului tău James. E fix… domeniul lui de expertiză, nu crezi?

Derek râncji.

— M-am gândit la asta. Mă întâlnesc cu el mâine-dimineaţă.

— Bine. Viaţa alături de scursurile pământului, de care a avut el parte, tinde să-ţi ofere o perspectivă diferită. Acum, destul cu discuţiile serioase. Mă bucur că ai trecut pe aici. Poţi să stai cu mine astăzi, în timp ce Reggie se plimbă prin împrejurimi.

— M-aş bucura… în dimineaţa asta oricum. Cu toate că am şi eu planuri pentru după-amiază.

— Nu face nimic, bătrâne. Îţi voi lua cu forţa cât pot din timp. Mi-e dor de tine, ştii, de când m-am mutat la ţară.

Nu mă mai vizitezi aşa des. Şi apropo, am luat un nou cal de curse pe care vreau să-l vezi.

— Şi Percy şi-a luat unul, răspunse Derek. O să salivezi când o să-l vezi.

Nicholas zâmbi.

— Am făcut-o deja ieri. De la cine crezi că am noul cal de curse? Am reuşit să-l conving pe dragul de el să îmi mai vândă unul.

Capitolul 21

— Eşti însurat?

Derek clipi, nedumerit. Abia se aşezaseră în trăsură, când Kelsey îi puse întrebarea. Dar o avusese în minte de când se trezise în acea dimineaţă. Şi cu toate că ar fi trebuit să îl chestioneze cu mai mult tact, nu ştia cât timp avea la dispoziţie până când ajungeau la destinaţie, dar chiar voia un răspuns. Astăzi. Şi primi exact ceea ce spera.

— Dumnezeule, nu! exclamă el. Şi nu intenţionez să fiu pentru mult timp de acum încolo.

Ea se simţi uşurată imediat şi vizibil, făcându-l să adauge:

— Nu, fată dragă, nu mă furi nimănui.

— Nici măcar altei amante?

El mormăi.

— Mai ales asta nu, adică nici vorbă, am încercat să am o amantă o dată şi a mers al naibii de prost. Nu aveam de gând să-mi iau alta, dar... ei bine, împrejurările m-au făcut să mă răzgândesc.

— Împrejurările? Spui că m-ai cumpărat din alte motive decât cele evidente?

— Păi... da, aşa este, răspunse el şovăind. Nu l-am putut lăsa pe Lord Ashford să te aibă, când ştiu la ce

perversiuni bolnave se dedă.

Kelsey se cutremură în sinea ei, dându-şi seama despre cine vorbea. I se păruse că Ashford arăta a fi un bărbat nemilos. Fusese cu adevărat salvată de o soartă mai rea decât şi-ar fi putut închipui vreodată. Şi pentru asta trebuia să-i mulţumească bărbatului din faţa ei.

— Sunt recunoscătoare, foarte, foarte recunoscătoare că ţi-a păsat atât de mult.

— Nu te mai gândi la asta, draga mea. Consider că au fost bani cheltuiţi cum trebuie.

Replica lui o făcu să roşească brusc. Derek zâmbi. Dar curiozitatea lui Kelsey nu era încă total satisfăcută, aşa că spuse:

— Am observat că nu vrei să atragi atenţia asupra… relaţiei noastre. Cel puţin, asta e impresia pe care mi-ai lăsat-o la Bridgewater. Dar din moment ce nu ai o nevastă, este doar vorba de preferinţa ta?

— Nu doar asta, nu, răspunse el. Am să-ţi explic. Cei mai tineri doi unchi ai mei iscau tot timpul scandaluri şi l-au înfuriat enorm pe tata. Am crescut cu prelegerile despre fraţii săi. Şi toate astea te fac să fii precaut, sau cel puţin dornic să nu-i mai provoci niciun fel de probleme de acest fel.

— Şi eu aş fi un scandal?

— Nu, deloc, cel puţin nu ceva nemaivăzut. Este mai mult o dorinţă de a-mi păstra numele în afara bârfelor care circulă din orice motiv. Tatăl meu se împotriveşte să dăm apă la moară până şi propriilor servitori.

Încuviinţă din cap şi zâmbi, pentru că înţelesese cu adevărat. Fusese crescută în acelaşi mod, în ideea să fie prudentă. De fapt, îşi amintea foarte bine ocaziile numeroase în care părinţii ei rămăseseră complet tăcuţi, fie că erau sau nu în mijlocul unei dezbateri aprinse, dacă se întâmpla ca un servitor să intre în cameră.

— Îmi pare rău dacă îţi par prea băgăcioasă. Doar că

mă întrebam dacă asta ar putea afecta frecvenţa vizitelor tale.

Se încruntă, căci uitase că va trebui să aibă grijă cu asta, aşa cum făcuse şi în trecut. Să vină să o ia de-acasă ziua nu însemna nimic. Însă să vină în vizită mereu, multe ore deodată, ar fi trezit în mod clar suspiciuni. Dar al naibii să fie dacă voia să-şi restricţioneze timpul petrecut cu Kelsey la doar câteva ore pe fugă. Aşa că răspunse evaziv:

— Nu pot spune acum. Nu cred să cunosc pe cineva care locuieşte în zona asta, aşa că va trebui să aşteptăm şi să vedem. Dar nu trebuie să-ţi pară rău că ai întrebat, fată dragă. Cum altfel să ne cunoaştem mai bine, nu? Am şi eu, de fapt, câteva întrebări.

— Voi răspunde bucuroasă la ele… dacă pot.

— Minunat. Atunci, spune-mi, cu educaţia ta excepţională, de ce nu ai mers pe urmele mamei şi să devii guvernantă? Nu că mi-ar părea rău că ai ales calea pe care ai ales-o, dar de ce ai făcut-o?

Kelsey oftă în sinea ei. Întrebându-l pe el, deschisese singură calea spre astfel de întrebări. Dar ştiuse oricum că, în cele din urmă, tot o va întreba ceva asemănător şi era oarecum pregătită.

— Sunt prea tânără, sincer, pentru a fi guvernantă. Majoritatea părinţilor vor o femeie matură căreia să-i încredinţeze copiii.

— Nu ai avut alte opţiuni?

— Niciuna care să-mi ofere o sumă mare de bani pentru plătirea datoriilor.

El se încruntă.

— Cum se poate ca o persoană atât de tânără ca tine să ajungă la datorii de douăzeci şi cinci de mii de lire?

Ea zâmbi uşor.

— Nu ştiu. Datoriile nu erau ale mele, şi nu se ridicau nici măcar la jumătate din suma asta.

— Ah, atunci ai avut un profit bun.

— Nu, banii nu au ajuns la mine. Proprietarul acelui loc a câştigat o mare parte din ei aranjând licitaţia, dar restul… ei bine, cum am spus, erau datorii de care trebuia să mă ocup.

Spera că se va opri acolo, dar, desigur, el nu o făcu.

— Ale cui erau datoriile pe care te-ai simţit obligată să le plăteşti?

Putea să mintă sau să evite întrebarea aşa cum făcuse înainte. Dar nu voia deloc să-l mintă mai mult decât o făcuse deja, aşa că apelă iar la scuza pe care o folosise înainte.

— E o chestiune personală, nu mă simt confortabil să discut despre asta, dacă nu te superi.

Expresia de pe chipul lui spunea că se supără, şi nici nu voia să renunţe la subiect.

— Mama ta mai trăieşte?

— Nu.

— Tatăl tău?

— Nu.

— Nu ai alte rude?

Ştia ce făcea, încerca să afle cui i-ar fi putut da banii, dar asta era o informaţie pe care nu şi-ar fi permis ca el să o afle vreodată, aşa că spuse:

— Derek, te rog, subiectul acesta este deosebit de neplăcut pentru mine. Aş prefera să nu discut despre el.

În acel moment el oftă, renunţând – pentru moment oricum. Apoi se aplecă şi o mângâie pe cap. Dar asta probabil că nu era de ajuns pentru el, dacă încerca să-i ofere alinare, după cum părea, pentru că apoi o trase în poala lui.

Kelsey deveni un pic rigidă, amintindu-şi ce se întâmplase ultima oară când stătuse aşa. Dar Derek îşi puse doar braţele în jurul ei şi îşi odihni obrazul lângă fruntea ei, înconjurând-o cu aroma lui plăcută şi bătăile liniştitoare şi constante ale inimii sale.

— Am sentimentul, draga mea, că noi doi o să devenim foarte apropiaţi, spuse el atât de încet, încât aproape că şoptea. Aşa că va veni ziua când te vei simţi în largul tău să-mi spui orice. Sunt destul de răbdător, să ştii. Dar o să afli că pot fi şi foarte hotărât.

Cu alte cuvinte, discuţia aceasta putea apărea iar în viitorul apropiat?

— Ţi-am mulţumit pentru trăsura pe care mi-ai trimis-o? îl întrebă ea.

El izbucni în râs văzând-o cum schimbase atât de evident subiectul.

Capitolul 22

Croitoreasa la care o duse Derek nu era deloc cum se aşteptase Kelsey. Magazinul femeii era extrem de elegant. Canapele şi scaune din satin umpleau camera din faţă, unde mai multe dintre creaţiile ei minunate erau expuse, precum şi o mulţime de cărţi cu ultimele noutăţi în modă. Era o cameră confortabilă unde domnii puteau să aştepte, dacă doreau să o facă, în timp ce doamnele lor îşi alegeau ţinutele.

Şi doamnele chiar frecventau acest magazin. Dar apoi Kelsey află că doamna Westerbury avea multe camere de probat private, aşa că nu îi era greu să separe clienţii bogaţi de cei mai puţin influenţi. O interesa să câştige bani, nu să judece. Nu refuza clienţi doar pentru că era posibil să nu-i convină profesiile lor, cu toate că probabil le sugera câtorva să folosească mai degrabă uşa din spate pentru vizite.

Dar având în vedere că magazinul părea să servească nevoilor celor mai exigenţi dintre membrii societăţii londoneze, Kelsey nu mai era sigură de cum voia Derek să

fie îmbrăcată. Desigur, la fel de posibil era ca el s-o fi adus acolo pur şi simplu pentru că nu cunoştea alte croitorese.

Se hotărî să lase chestiunea complet în mâinile lui, ceea ce îi comunică şi lui. Derek nu se aşteptase la asta, dar acceptă responsabilitatea şi plecă pentru a schimba câteva vorbe între patru ochi cu doamna Westerbury. Când se întoarse, îi spuse că o lăsa pe mâini bune şi că se va întoarce să o ia după câteva ore.

Nu-i spusese nimic lui Kelsey despre ce trebuia să comande, în ce cantitate, sau orice altceva. Dar spera ca acea croitoreasă să aibă răspunsurile, iar ea să nu fie prea speriată de ele.

Derek părea doar un pic stânjenit după întâlnire, până la urmă, căci ieşise cu obrajii uşor îmbujoraţi. Dar scăpase rapid de orice altă ruşine viitoare.

Doamna Westerbury se întoarse curând şi o conduse pe Kelsey în spatele magazinului pentru a-i lua măsurile şi pentru a face alegerile. Nu existase nici măcar o privire prin care femeia să dezvăluie că Derek îi spusese că era amanta lui, şi că ar trebui să fie îmbrăcată ca atare.

Măsurătorile nu durară prea mult. Una dintre angajatele magazinului întindea cu rapiditate sfori împrejurul şi de-a lungul membrelor lui Kelsey, luând notiţe şi discutând prietenos tot timpul.

Cu toate acestea, alegerea materialelor, a modelelor şi a accesoriilor ar fi putut dura o zi întreagă, având în vedere că doamna Westerbury avea atâtea la îndemână din care să aleagă. Dar nu exista cu adevărat o alegere. Femeia făcea sugestii, iar Kelsey doar încuviinţa sau scutura din cap. Şi nu era aşa de rău cum ar fi putut fi. Sugestiile erau în mare parte pentru culori vibrante şi combinaţii pe care Kelsey nu le-ar fi ales niciodată pentru sine, dar cel puţin rochiile propriu-zise terminate nu aveau să arate deloc la fel de vulgar cum fusese acea rochie roşie.

Nu terminaseră când sosi o altă clientă, o tânără

doamnă frumoasă care refuză ajutorul doamnei Westerbury, spunând că schimba doar materialul rochiei de bal pe care tocmai o comandase. Cu toate acestea, fu îndeajuns de amabilă încât să i se prezinte lui Kelsey, care ar fi fost extrem de nepoliticoasă să nu facă la fel, indiferent cât de stânjenită se simţi croitoreasa din această pricină.

Tânăra femeie alese în câteva clipe, dar nu plecă imediat. Kelsey nu-şi dăduse seama că doamna o privea până când nu vorbi iar:

— Nu, nu, culoarea aia nu ţi se potriveşte deloc. E prea… ei bine, prea verde, nu crezi? Argintiul şi albastrul de acolo, chiar şi safirul, ar fi minunate în combinaţie cu ochii tăi.

Kelsey zâmbi, fiind total de acord. Melancolică, ea pusese ochii pe acea grămadă de rochii albastre în diferite nuanţe şi materiale. Şi doamna Westerbury fu obligată să fie de acord cu doamna care încă mai stătea acolo, aşteptând un răspuns la sfatul ei.

— Aveţi foarte multă dreptate, milady, spuse femeia şi plecă să scoată câteva mostre din grămadă, inclusiv catifeaua de culoarea safirului deschis, care va face un minunat spencer nou şi o rochie de zi, şi brocartul satinat argintiu şi gri pentru o ţinută de seară.

Dar doamna tot nu pleca încă, aşteptând să vadă ce pasmanturi vor fi oferite pentru fiecare material. Şi datorită acestui lucru, Kelsey îşi adăugă la garderobă câteva creaţii foarte elegante pe care până şi mama ei ar fi fost mândră să o vadă purtându-le. I-ar fi plăcut să se întoarcă şi să schimbe şi primele alegeri, dar asta ar fi însemnat să-şi forţeze norocul. Doamna Westerbury avea instrucţiunile ei, până la urmă, de la cel care avea să achite nota de plată.

Derek aranjase şi pentru un veşmânt complet făcut de-a gata, după cum descoperi când aproape terminase. Şi probabil că asta îl costase destul de mult în plus, căci

rochia trebuise luată din comanda altui client şi modificată pentru a i se potrivi, în timp ce ea fusese ocupată cu alegerile proprii. Şi, în mod evident, clientul văduvit de o parte din comandă nu era genul căruia să i se ceară vreodată să intre pe uşa din spate.

Era o rochie de seară din mătase groasă violet, tivită cu dantelă purpurie cu găurele, mai închisă la culoare la mânecile scurte bufante, în zona decolteului, pe talia înaltă şi pe tiv. Venea cu o manta potrivită de aceeaşi nuanţă violet, doar că era din catifea grea. Purtând-o în timp ce se întorcea în camera din faţă, Kelsey se simţise ca şi cum ar fi fost din nou ea, cea de dinainte.

Derek nu ajunsese încă, dar câţiva alţi domni stăteau tolăniţi pe canapele, şi fiecare îi aruncă o privire plină de admiraţie. Şi doamna care se oferise să o sfătuiască mai devreme era acolo. Tocmai îşi punea mănuşile pregătindu-se să plece şi îi zâmbi prietenos lui Kelsey.

— Ai terminat? întrebă doamna voioasă. Şi ea observase privirile admirative, datorită cărora probabil că adăugase: Te pot lăsa undeva? Trăsura mea e chiar afară.

Lui Kelsey i-ar fi plăcut la nebunie să poată accepta. Doamna părea sincer prietenoasă şi numai Dumnezeu ştia că i-ar fi prins bine o prietenă în oraşul ăsta mare. Dar fireşte că nu putea încuviinţa. Şi nici nu putea să rişte să se împrietenească cu o membră a aristocraţiei, care ar fi dispreţuit-o dacă ar fi ştiut cine era Kelsey.

Aşa că fusese obligată să spună:

— E foarte amabil din partea dumitale, dar însoţitorul meu trebuie să ajungă în curând.

Asta ar fi trebuit să pună capăt conversaţiei, dar doamna era prea prietenoasă pentru asta.

— Ne-am mai văzut înainte? întrebă ea curioasă. Îmi pari un pic cunoscută.

Ce spirit de observaţie. Lui Kelsey i se spusese de nenumărate ori cât de mult seamănă cu mama ei, iar

părinţii ei veniseră des la Londra pentru a se bucura de evenimentele social.

— Poate fi o coincidenţă, răspunse Kelsey. Mă îndoiesc că ne-am mai văzut, totuşi. E prima dată când vin în Londra.

— Trebuie să fii foarte nerăbdătoare, atunci.

— Sunt intimidată, mai precis.

Doamna râse.

— Da, este un oraş mare, nu-i aşa? Şi e foarte uşor să te pierzi în el, până când îl vizitezi de câteva ori. Dar uite… şi caută rapid în geantă o carte de vizită pe care i-o dădu lui Kelsey. Dacă vei avea nevoie de ajutor sau doar simţi că vrei să vorbeşti cu cineva, vino să mă vizitezi. Nu stau foarte departe de locul acesta, chiar în Park Lane, şi voi mai sta acolo încă o săptămână.

— Nu voi uita asta, spuse Kelsey.

Dar fireşte că va uita şi, pentru un scurt moment, o duru sufletul din pricina situaţiei. Tânăra doamnă putea, şi, în mod evident, îşi făcea foarte uşor prieteni. Cu câteva săptămâni înainte, Kelsey ar fi putut şi ea să-şi facă, dar acum nu.

Dădu deoparte regretul, însă. Nu avea rost să se plângă de noua ei soartă. Şi-o asumase în mod conştient. Trebuia doar să înveţe să se obişnuiască cu ea.

Capitolul 23

— Al naibii de atrăgătoare!

Kelsey zâmbise, presupunând că era un fel de compliment. Fusese tot ceea ce spusese Derek când se întorsese s-o ia, şi asta după ce se uitase lung la ea timp de douăzeci de secunde bune fără să scoată o vorbă. O făcuse să se simtă foarte frumoasă, senzaţie pe care nu o mai

avusese decât foarte rar înainte.

Cu toate acestea, în trăsură el păru… într-un fel de dilemă în timp ce continua să se uite lung la ea. Încruntarea pe care o afişa o făcu în cele din urmă să se simtă îndeajuns de stânjenită încât să întrebe:

— S-a întâmplat ceva?

— Îţi dai seama că arăţi ca o domnişoară la debutul în înalta societate cu hainele astea?

Ea se îmbujoră. Aproape că se foi pe banchetă. Îşi dorea ca el să nu fi observat asta. Dar din moment ce o făcuse, ar fi fost prudent să-i ia gândul de la asta.

— Şi cum am arătat în noaptea aceea, cu rochia roşie? întrebă ea.

După cum sperase, el nu mai era aşa încruntat. Ba chiar zâmbi ştrengăreşte, înţelegând ce voise ea să spună, sau cel puţin aşa îşi închipui ea. Dar ca să se asigure…

— Vezi? continuă Kelsey. Hainele sunt cele care îţi lasă impresia asta, nu persoana care le poartă. S-a întâmplat ca aceasta să fie singura rochie disponibilă pentru a fi modificată pentru mine într-un timp atât de scurt. Cred că doamna Westerbury era de părere că orice ar fi fost potrivit, câtă vreme era un veşmânt pentru seară.

— Da, i-am spus ceva despre asta. Ei bine, nu contează. Doar că îmi schimbă puţin planurile.

— Ce fel de planuri?

— Am crezut că o să luăm cina într-un loc liniştit, mai retras, dar nici de-al naibii nu aş vrea să irosesc faptul că arăţi atât de splendid.

Ea roşi din nou. Complimentele lui erau foarte plăcute, făcând-o să simtă o căldură în tot corpul. Dar cu siguranţă nu voia să-l deranjeze. Aşa că spuse, plină de înţelegere:

— Te rog, nu trebuie să-ţi schimbi planurile doar pentru că…

— Nici vorbă, fată dragă, o întrerupse el. Oricum

voiam de ceva vreme să văd cum e noul maestru bucătar de la Albany. Şi apoi mă gândesc la o vizită în Grădinile Vauxhall pentru a încheia seara.

Până şi ea auzise de Grădinile Vauxhall, căci părinţii ei vorbiseră de mai multe ori despre ele în diverse contexte. Pe timpul zilei, era un loc foarte respectabil, cu cărările sale umbrite, cu vânzători ambulanţi şi concerte. Dar noaptea, toate potecile înguste cu bănci erau ideale pentru îndrăgostiţi, şi orice doamnă respectabilă nu ar fi fost văzută nici moartă acolo la ore târzii. Ceea ce, desigur, îl făcea locul perfect în care un domn să-şi ducă amanta, presupuse ea.

Derek mai avusese şi alte planuri. Cum era încă prea devreme pentru cină, vizitară mai multe magazine, trăsura ajungând plină de pachete până când terminaseră. Bonete şi pantofi, umbrele pentru vară, iar el se asigură că nu uită să ia mai multe neglijeuri, ceea ce se dovedi o experienţă extrem de stânjenitoare, pentru că dorise să le aleagă chiar el.

Kelsey era un pic cam obosită când ajunseră la Albany, care se dovedi a fi un hotel din Piccadilly. Salonul pentru luat masa de acolo era însă minunat, şi începu să se relaxeze după primul pahar de vin. Singura problemă era că oamenii îl recunoşteau pe Derek. Dar el era pregătit pentru acea eventualitate, pentru că, atunci când îi făcu cunoştinţă cu doi domni care veniseră la ei, separat, o prezentă drept văduva Langton.

Şi al doilea domn fusese îndeajuns de uimit încât să spună:

— Nu cumva doamna Langton care şi-a împuşcat soţul?

Derek se văzu obligat să explice că venea dintr-o familie total diferită, şi minciuna sună mult mai bine venind de la el decât de la ea. Desigur, faptul că el nu ştia că *era* o minciună îi conferea credibilitate. Pe la mijlocul a ceea ce

se dovedi a fi o cină excelentă, ea întrebă totuşi:

— De ce o văduvă?

— Văduvele tind să facă ce vor, în timp ce tinerele domnişoare, cum pari tu a fi acum, la prima, a doua şi chiar la a treia vedere, au nevoie de un însoţitor respectat. Şi al naibii să fiu dacă sunt calificat pentru sarcina asta. Oricine mă cunoaşte ar fi complet de acord.

El zâmbi fără regrete.

— Asta nu pentru că încerci să mă seduci mai mult decât să mă însoţeşti, nu-i aşa? îl tachină ea.

— Ba întocmai, spuse el, cu ochii scânteindu-i de senzualitate.

Dar apoi fură întrerupţi de o pereche pe care nu o aşteptau.

În timp ce Jeremy Malory şi Percy Alden se aşezară la masa lor, neinvitaţi, Derek întrebă:

— Cum naiba m-aţi găsit?

Percy fu cel care îi răspunse în timp ce aruncă o privire lacomă spre mâncarea din farfuriile lor.

— Tânărul acesta a trebuit să ducă un bilet unchiului tău Anthony de la tatăl său. Fiindcă asta s-a întâmplat nu departe de aici, ar fi fost destul de greu să nu-ţi vedem trăsura din faţă. Că veni vorba, cum e mâncarea? E aşa bună cum se spune?

Derek părea cel puţin nemulţumit.

— Voi doi nu aveţi ceva mai bun de făcut în seara asta?

— Mai bun decât să mâncăm? întrebă uimit Percy.

Jeremy zâmbi.

— Ai face bine să chemi ospătarul, vere. Doar nu vrei cu adevărat să ne privezi de o companie atât de plăcută la cină, când tu o poţi avea doar pentru tine oricând. Fii generos!

— Fusese nerăbdător să o vadă toată săptămâna, adăugă Percy în ceea ce ar fi trebuit să fie şoaptă, dar nu

fusese. Ai face bine să renunţi cu graţie, bătrâne.

Masa se mişcă dintr-odată fiindcă cineva lovi pe altcineva pe sub ea. Când Percy şi Jeremy se uitară încruntaţi unul la celălalt, fu uşor de ghicit cine lovise pe cine. Derek oftă.

— Dacă o să rămâneţi, fiţi cuminţi.

Kelsey trebui să ridice o mână pentru a-şi ascunde zâmbetul. Jeremy era vesel acum că reuşise să obţină ceea ce voia şi se întoarse cu zâmbetul lui uimitor spre ea. Uitase cât de incredibil de chipeş era acest tânăr.

Timp de câteva momente lungi, ea îl privi uluită, până când el o întrebă:

— Deci, cum te tratează idiotul ăsta, draga mea?

Ea roşi, şi nu doar pentru că el reuşise să o farmece, ci şi pentru că subiectul pe care îl deschisese era foarte personal. Dar răspunse la obiect:

— Tocmai ce a cheltuit o sumă incredibil de mare de bani pentru a-mi reînnoi sau, mai bine zis, pentru a-mi lua o garderobă cu totul nouă.

Jeremy puse capăt discuţiei dând din mână.

— Ar fi făcut asta oricum, dar cum se poartă cu tine? Nu e nevoie să te salvăm? întrebă el cu speranţă în glas. Aş fi bucuros să o fac, să ştii.

Masa se mişcă iar. Kelsey nu se mai putu abţine şi de data asta râse zgomotos, pentru că Derek fusese cel care lovise acum. Iar Jeremy nu era la fel de precaut ca Percy. El ţipă, atrăgând multe priviri în direcţia lor. Apoi mormăi, nemulţumit:

— Ei drăcie, un simplu „nu” ar fi fost de ajuns.

Percy râse mânzeşte.

— Doamne, Jeremy, nu ai învăţat că, dacă vrei să-i furi doamna cuiva, nu ar trebui să o faci în prezenţa lui?

Jeremy mârâi.

— Nu i-aş fura-o propriului văr. Ştie că îl tachinam doar. Nu-i aşa, Derek? Văzând chipul lipsit de expresie al lui

Derek, flăcăul strigă: Nu pot să cred! Derek, gelos?! Dar tu nu eşti *niciodată* gelos.

— Ai face bine să-ţi protejezi celălalt genunchi, flăcăule, îl avertiză Percy cu un rânjet.

Jeremy îşi dădu imediat scaunul în lături, aproape răsturnându-l, şi spuse furios:

— Drăcia naibii, am înţeles de prima dată. Vânătaia o să mă ţină o săptămână. Nu trebuie să repeţi figura.

Auzindu-l, Derek clătină din cap, bombănind:

— Puşlama incorigibilă.

Jeremy îl auzi şi rânji.

— Desigur. Să fiu altfel nu e deloc distractiv.

Capitolul 24

Kelsey nu-şi amintea când mai râsese atât de mult sau se distrase atât de bine cum o făcuse în acea seară cu Derek şi prietenii lui. Tachinările şi zeflemeaua continuaseră fără milă. Derek îl făcuse pe Jeremy puşlama incorigibilă pe bună dreptate. Dar în acelaşi timp ea îşi dăduse seama şi cât de drag îi era vărul lui şi cum sentimentul era reciproc.

Legăturile strânse de familie erau bune. La fel era şi în cazul ei, altfel nu s-ar fi aflat în acea situaţie delicată. Sora ei, Jean, era responsabilitatea ei. O iubea nespus. O iubea şi pe mătuşa ei Elizabeth. Unchiul Elliott... ei bine, pierduse respectul ei, dar avea să se abţină să-l mai judece până când el se dovedea responsabil din nou. Şi dacă nu se întâmpla asta, după tot ceea ce sacrificase ea, atunci ar fi putut învăţa ceva de la mamei ei şi să facă rost de un pistol.

Râsetele nu se terminară odată cu cina. Kelsey menţionase din neatenţie că se îndreptau spre Vauxhall

după aceea, iar Jeremy şi Percy jurară de mama focului că exact acolo intenţionau să meargă şi ei. Lucru care era în mod clar neadevărat. Dar Derek renunţă în cele din urmă la ideea de a mai încerca să scape de ei.

Şi cel mai probabil ei regretară hotărârea încăpăţânată de a li se alătura, când îngheţară amândoi de frig – cu toate că era haios să priveşti bufoneriile de care erau în stare pentru a se încălzi. Derek avea cu el o haină lungă, iar Kelsey avea mantoul de catifea, care îi ţinuse destul de cald, împreună cu braţul lui Derek în jurul umerilor ei. Dar Jeremy şi Percy erau îmbrăcaţi pentru deplasarea dintr-o trăsură încălzită în interiorul unei case şi înapoi, nu pentru o călătorie în aer liber într-o seară târzie de iarnă.

Fusese o zi lungă, dar foarte plăcută, de la început până la sfârşit, şi nu se terminase încă. Când Derek o duse acasă, o sărută cu blândeţe în foaier, în timp ce vizitiul îi aducea înăuntru pachetele. Apoi o ţinu de mână pentru a o conduce la etaj. În dormitorul ei, găsiră brânză şi fructe, alături de o sticlă cu vin pe masa de lângă pat, pe care doamna Whipple le lăsase înainte să plece acasă pe timpul nopţii.

— Foarte grijulie, remarcă Derek zărindu-le.

— Da, doamna Whipple este un ajutor de nădejde, recunoscu Kelsey.

Alicia ţinuse şi focul aprins, aşa că în încăpere era cald şi bine.

— O păstrezi atunci?

— O, da. Ai încercat una dintre cinele ei. Şi se întrece pe sine şi la micul dejun, aşa cum am descoperit azi-dimineaţă.

— Voi aştepta să iau o decizie cu privire la asta mâine, spuse el cu vocea îngroşată, privind-o din nou.

Şi vocea ei sună mai răguşit când întrebă:

— Deci… asta înseamnă că stai toată noaptea?

— O, da, rosti el cu înfocare.

Kelsey începea să aibă emoţii, cu toate că nu erau deloc asemănătoare cu cele simţite cu o noapte înainte. De fapt, era nerăbdătoare să facă din nou dragoste cu Derek, pentru a simţi plăcerea pe care i-o promisese.

De când îşi pusese braţul în jurul ei în grădină, începuse să simtă furnicături prin tot corpul. Ce spusese May despre asta? Că va şti dacă o să dorească un bărbat, şi ar trebui să mulţumească stelelor norocoase dacă se întâmpla ca acel bărbat să o păstreze. Oare simţea dorinţă atunci când se simţea moale toată în clipa în care Derek îi arunca o privire, iar buzele lui se arcuiau într-un anumit fel? Sau atunci când pulsul ei creştea nebuneşte doar pentru că el o atingea?

Inima ei bătea să-i spargă pieptul de nerăbdare, dar el nu făcu nicio mişcare pentru a se apropia de ea. Deschise sticla de vin şi turnă un pic în fiecare dintre cele două pahare. Ridică un ciorchine de struguri şi rupse unul cu dinţii, apoi o privi iar în timp ce mesteca încet.

Într-o clipă, ea simţi că se făcuse extrem de cald. Probabil că şi el simţise la fel, pentru că se dezbrăcă de haina lungă şi spuse:

— Hai, lasă-mă să îţi dau jos haina.

Se apropie de el şovăind. Degetele lui erau calde pe gâtul ei în timp ce îi dezlega cordoanele argintii ale mantoului şi îl aruncă împreună cu veşmântul lui pe un scaun din apropiere. Apoi, mâinile lui alunecară spre ceafa ei, nu pentru a o trage mai aproape, ci doar pentru a masa muşchii de acolo. Un adevărat extaz. Geamătul ei îi demonstră asta.

Apoi simţi cum îi este pus în mână paharul şi se uită în jos la vin. Îl dădu pe gât. El zâmbi. Începea să aibă iar emoţii.

— Chiar m-am simţit foarte bine în seara aceasta… întreaga zi, de fapt, spuse ea. Mulţumesc.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti, draga mea, răspunse el. Şi eu m-am simţit bine.

În mod surprinzător, chiar era adevărat. Derek era încă foarte, foarte nerăbdător să facă dragoste cu ea, aşa cum fusese toată ziua, însă cu toate astea se şi bucurase pur şi simplu de compania ei. Ceea ce era neobişnuit pentru el. De obicei, petrecea foarte puţin timp în afara dormitorului cu femeile care nu erau membre ale familiei sale numeroase.

Fusese, de asemenea, surprinzător cât de mult detestase la început intruziunea prietenilor săi la Albany, şi cât de multă dreptate avusese Jeremy când îl acuzase de gelozie. Să o vadă pe Kelsey fermecată de Jeremy îl înfuriase cu adevărat. Dar nu durase mult, iar ea îi adresase zâmbetele ei minunate lui, nu lui Jeremy. Acest lucru mai mult decât orice îl făcuse să nu mai fie gelos.

— Prietenii tăi sunt foarte amuzanţi, remarcă ea.

— Insuportabili, mai degrabă.

Ea zâmbi larg.

— Ai râs şi tu, îi aminti ea.

El ridică din umeri.

— Da, am făcut-o.

Ridică din nou ciorchinele de struguri, rupse o boabă şi se aplecă înspre ea pentru a io oferi cu gura. Ea o luă, roşind în timp ce făcea asta. Era caldă şi dulce, precum vinul.

— Vrei nişte brânză? întrebă el.

— Aş vrea mai degrabă să mă săruţi.

Fierbinţeala din obraji se împrăştie ca un foc mistuitor. Nu-şi putea imagina de unde veniseră acele cuvinte, sau curajul care o împinsese să le spună. Dar el părea încântat, dacă judecai după expresia feţei sale. Puse paharele şi strugurii jos.

— Cam atât a durat să ne bucurăm de clipă, spuse el în timp ce o strângea în braţe. Mă ucidea cu zile, oricum.

Îl ucidea? Dar gândul acesta zbură la prima atingere a buzelor lui pe ale ei. Moliciune, moliciune pură înăuntru. Simţi cum i se înmuiau genunchii, dar nu avea nevoie de picioare pentru a se sprijini, atât de strâns o ţinea. Dar îşi puse oricum braţele în jurul gâtului său, pentru că era un sentiment plăcut să îl ţină şi ea aşa.

Începuse să se obişnuiască să sărute, dar, pe de altă parte, Derek era un profesor excelent. Când se simţi destul de curajoasă pentru a face o intruziune cu limba cum obişnuia el, îl făcu să scoată un geamăt care fu atât de satisfăcător încât o încurajă să fie şi mai îndrăzneaţă.

Patul era în mod convenabil lângă ei. El îngenunche şi o puse jos cu atât de multă grijă, încât ea abia observă. Dar simţi când îi scoase rochia, apoi căldura mâinilor lui în timp ce o mângâia de la gât până la coapse. Degetele ei simţiră muşchii încordaţi ai braţelor lui, şi la fel şi pe cei de pe spate. Pielea lui era atât de catifelată, şi totuşi atât de fermă.

Buzele lui începură să se plimbe pe trupul ei, lăsând o urmă fierbinte de-a lungul obrazului până la gât, iar ea se înfioră de plăcere. Buzele se mişcară în jos, peste umărul ei, pe o parte a sânului ei, sub el, apoi în sus pentru a prinde sfârcul întărit şi pentru a-l soarbe rapid în căldura gurii sale.

Senzaţia coborî în spirală până în abdomenul ei, încă şi mai departe spre părţile ei intime, unde se strângea şi se răsucea într-o tensiune aproape de nesuportat. Ceea ce-i mai rămăsese din inhibiţii tocmai dispăruse. Se arcui înspre trupul lui ca o poruncă tăcută. El o trase mai aproape, lipindu-se de abdomenul ei, dar nu-i părăsi încă sânii. Degetele ei se înfipseră în umerii lui, gemând fără să-şi dea seama.

După ceea ce păru o veşnicie, el dădu drumul unui sfârc pentru a-l prinde pe celălalt, şi în acea clipă mai multă căldură se învârteji cu rapiditate în jos pe acea coardă

invizibilă înspre abdomen şi părţile ei intime. Simţea că ia foc. Şi la fel şi el. Iar apoi mâna lui alunecă între picioarele ei, iar Kelsey strigă.

Era prea mult, prea intens. Dar el o săruta iar, adânc, lacom, apăsându-i trupul cu al lui. Şi apoi partea aceea întărită, înfierbântată a lui se împinse înainte, găsind intrarea cu uşurinţă şi alunecând uşor în adâncurile ei.

Tensiunea dispăru imediat, în timp ce plăcerea o traversă cu totul, ajungând până la degetele de la picioare. Şi se repetă la a doua pătrundere lentă, apoi la a treia, până când o nouă tensiune începea să se formeze, mai puternică, îndreptându-se cu viteză spre un punct culminant care explodă dintr-odată, un extaz pur care o ţinu în strânsoarea lui clipe lungi şi frumoase.

Ea zâmbea când el se uită în jos la ea puţin mai târziu. Părea să nu se poată abţine. Şi el zâmbea larg şi destul de înfumurat.

— A fost mai bine de data asta? întrebă el încet, ştiind deja răspunsul.

— E puţin spus, răspunse ea cu un oftat lung şi languros.

Zâmbetul lui se lărgi şi mai mult.

— Da, trebuie să fiu de acord. Şi partea cea mai plăcută e că abia ce am început.

Ea clipi. Dar el continuă să-i demonstreze adevărul vorbelor sale, spre satisfacţia ei deplină.

Capitolul 25

Mai târziu în acea săptămână, Derek veni pe nepusă masă să o ia pe Kelsey la curse. Plănuise să meargă cu Percy şi cu Jeremy, dar în ultima clipă le dăduse întâlnire acolo.

Motivul nu fusese că lui Kelsey era posibil să-i facă plăcere ieşirea. Deşi probabil că aşa era. Încercase să pună relaţia lor în perspectivă, să o viziteze doar seara, cum se cădea să faci cu amanta. Şi procedând astfel câteva seri la rând, îşi dădu seama că nu-i plăcea să facă lucrurile aşa cum trebuia în ceea ce o privea. Nici pe departe. În timp ce îşi vedea de treabă, sau încerca, de parcă nimic nu s-ar fi schimbat în viaţa lui, trebuia să se forţeze să o părăsească dimineaţa şi să se lupte cu tentaţia de a sta departe până seara.

În ziua cursei, cedase tentaţiei, spunându-şi că nu va fi nicio problemă, doar de data asta. Din câte se părea, problema era că îi plăcea prea mult compania ei. Îl făcea să râdă. Nu vorbea încontinuu fără rost. Era inteligentă. Discutaseră despre literatură într-o seară, la cină, şi fusese uluit să se trezească în mijlocul unei dezbateri filosofice aprinse şi savurase fiecare clipă.

Nu putea spune dacă aceasta avea să fie o problemă serioasă. În adâncul minţii sale exista ideea că amanta servea unui singur scop. Ultima sa amantă îl convinsese să fie şi însoţitorul ei, şi detestase acea intruziune în timpul său. Şi nici nu se bucurase de compania lui Marjorie în afara dormitorului ei. Dar Kelsey era diferită. Ea nu cerea lucruri. De fapt, nu-i ceruse niciodată nimic, în afară de o singură dată când îi ceruse să o sărute.

Aceea era o amintire foarte dragă. Il făcea să zâmbească de câte ori îi venea în minte. De fapt, zâmbea mult prea des în ultima vreme, fără vreun motiv anume. Până şi valetul său remarcase asta. Dar, pe de altă parte, Kelsey nu era niciodată departe de mintea lui. Şi adevărul era că se dovedise a fi o plăcere pentru el din toate punctele de vedere.

Kelsey se îmbrăca repede când trebuia să iasă. Îi plăcea şi asta la ea, faptul că nu petrecea ore în şir făcându-şi toaleta, agitându-se, dichisindu-se şi aşteptând

ca fiecare buclă să fie aşa şi pe dincolo, şi, cu toate acestea, la final, pentru el arăta întotdeauna perfect, o desfătare pentru fiecare simţ al lui, iar ziua de azi nu era o excepţie.

Făcuse o altă vizită la croitoreasă şi de această dată venise acasă cu mai multe compleuri, inclusiv o rochie din catifea de culoarea safirului cu spencer asortat. Era atât de frumoasă, încât el îşi dori să fi fost mai cald afară ca să o poată plimba într-o trăsură descoperită pentru a se lăuda cu ea prin Hyde Park – un gând scandalos care îl îngrozea chiar în timp ce-i trecea prin minte. Să te plimbi prin parc cu o doamnă pe care o curtai serios însemna ceva, dar să faci acelaşi lucru cu amanta ta însemna cu totul altceva. Poate că era un gest pe care unchii lui mai tineri l-ar fi făcut fără să le pese defel, dar pe de altă parte, nici unul din ei nu fusese vreodată deranjat de ceea ce spuneau oamenii, sau de ceea ce se credea despre ei. Nu fuseseră numiţi doi dintre cei mai desfrânaţi crai din Londra fără motiv.

Cursele se ţineau chiar la periferia Londrei. La sosire, reuşiră să-şi strecoare trăsura între un landou şi un faeton chiar lângă pistă, pentru o privelişte ideală, în ciuda numărului mare de oameni care se strânseseră deja. De obicei, pariorii înrăiţi stăteau în picioare chiar pe marginea pistei, aşa că îşi staţionau trăsurile mult mai departe, lăsând cercul din jurul pistei pentru oamenii care preferau să urmărească evenimentele din confortul vehiculelor, cu doamnele lor.

Şi, într-adevăr, mai erau câteva doamne venite fie cu soţul, fie cu familia, cu toate că nu multe se aventurau să iasă din casă iarna. Astfel, Derek nu-şi făcea prea multe griji că va jigni pe cineva prin prezenţa lui Kelsey. Nimeni altcineva în afară de Percy şi Jeremy nu avea să ştie că era acolo, atâta vreme cât rămânea în trăsură, lucru pe care o atenţionase deja să-l facă.

Aveau un coş cu cărbuni în trăsură, dar vremea nu era

rea. Era răcoare, cu siguranţă, dar nu bătea vântul, iar soarele chiar mai ieşea din nori din când în când.

Aveau de unde să cumpere gustări, dar majoritatea lumii venea cu ele de acasă, inclusiv Derek. O pusese pe doamna Hershal să-i pregătească un coş cu diferite gustări şi sendvişuri, suficient pentru a-i hrăni şi pe prietenii săi, şi mai multe sticle de vin. Cursele durau jumătate de zi sau chiar mai mult, căci depindea de câte provocări apăreau după încheierea curselor oficiale.

Percy şi Jeremy li se alăturară curând după prima cursă. Percy era tot numai un zâmbet, ca de obicei. Părea să aibă un al şaselea simţ când venea vorba de curse. Nu numai că găsea de cumpărat cai excepţionali în cele mai bizare locuri, dar se şi înşela rareori când alegea un câştigător, indiferent care erau şansele. Cu toate acestea, nu lua niciodată pariurile în serios. Pentru el, era doar o plăcere prin care îşi dovedea flerul.

— Să înţeleg că ai câştigat deja câteva pariuri? remarcă Derek când Percy spuse doar un simplu „Sal'tare" înainte să înceapă să înfulece din coşul cu bunătăţi.

— Mai e nevoie să întrebi? spuse Jeremy pe un ton amuzant.

Derek rânji.

— Percy nu are întotdeauna dreptate. Îmi amintesc cum am pierdut câteva mii de lire odată când nu a nimerit-o, de aceea nu mai exagerez pe baza alegerilor lui.

Percy făcu o faţă pe care se citea suferinţa.

— Şi nu mă va lăsa să scap de ruşinea asta niciodată, i se plânse lui Jeremy.

Flăcăul chicoti.

— Cred că ţi-a făcut plăcere să câştigi pariul în faţa bătrânului Nick mai mult decât că ai câştigat la prima cursă atunci.

Percy se lumină deodată la faţă.

— Nu-i aşa că am făcut-o? Dar apoi Nicholas reuşeşte

mereu să mă convingă să renunţ la fiecare cal pursânge care îmi iese în cale. Nu ştiu cum de reuşeşte, să mă ia naiba dacă ştiu.

— Nicholas e aici?

Percy încuviinţă.

— A pariat pe armăsarul pe care tocmai l-a cumpărat de la mine. Ar trebui să urmeze în a patra cursă.

— Ar fi trebuit să-l rogi să ni se alăture, spuse Derek.

Jeremy tuşi.

— Nu, de fapt, nu ar fi o bună…

Nu apucă să încheie pentru că în aceeaşi clipă se deschise uşa şi Regina Eden, soţia lui Nicholas şi verişoara lui Derek şi a lui Jeremy, urcă înăuntru. În mod evident, din acest motiv lui Jeremy nu i se păruse o idee bună să-l invite pe Nick la ei, iar Derek era complet de acord. Era, de fapt, tulburat, întrebându-se cum ar fi putut să evite să-i facă cunoştinţă amantei lui cu verişoara sa cea rebelă.

— Mi s-a părut că-ţi recunosc trăsura, Derek, spuse Reggie în timp ce se aplecă înspre el pentru a-l săruta pe obraz, apoi se aşeză imediat pe banchetă lângă el. Şi tu de ce nu mi-ai spus că e aici? zise către Jeremy.

Jeremy îşi afundă mâinile în buzunare şi se făcu mic în faţa lor.

— Nu m-am gândit, zise el cu stângăcie.

— Reggie, ce faci aici? întrebă Derek. Ţie nu-ţi plac cursele.

— Ştiu că nu-mi plac. Ridică din umeri, apoi rânji. Dar cumva am ajuns să pariez cu Nicholas că noul său armăsar nu va câştiga astăzi, aşa că a trebuit să fiu aici ca să văd cu ochii mei. Doar nu-ţi închipui că l-aş crede pe cuvânt, nu-i aşa? Din moment ce urăşte să piardă în faţa mea?

Derek se întorsese într-o parte încercând să o ascundă cumva de privirea verişoarei sale pe Kelsey, care stătea vizavi de el – o sarcină imposibilă, ţinând cont de cât de aprins era albastrul-safir al rochiei sale.

— Ai fi putut să mă întrebi, îi atrase el atenţia într-o manieră rezonabilă, în opinia sa.

Ridică dintr-o sprânceană la el.

— Când te văd atât de rar în ultima vreme? îi reproşă ea. Şi cum să fi ştiut că vei fi aici? Apoi practic îl împinse pe Derek înapoi ca să se poată apleca pe lângă el, spunând:

— E o plăcere să te întâlnesc iar, Kelsey. Habar n-aveam că îl cunoşti pe vărul meu.

Kelsey fusese groaznic de ruşinată din momentul în care o recunoscuse pe Regina Eden. Un lucru era să vorbeşti cu o străină şi să o laşi să creadă ce vrea pentru că nu te aşteptai niciodată să o mai vezi, şi altul să o revezi după puţină vreme…

Se întorsese imediat cu faţa către fereastra de lângă ea, ca şi Derek, sperând că doamna nu o va observa. Fusese o speranţă slabă.

— Derek e vărul dumitale, Lady Eden?

— A, da, am crescut împreună. Şi, te rog, spune-mi simplu Reggie, cum îmi spune toată familia… Făcu o pauză pentru a-i arunca o privire lui Jeremy. Ei bine, aproape toată familia îmi spune aşa.

Derek nu mai era tulburat, era de-a dreptul îngrozit.

— Reggie, de unde o ştii pe Kelsey?

— Ne-am cunoscut la croitoreasă zilele trecute şi ne-am înţeles din priviri, dacă aş putea spune aşa. Dar vai mie, ce face ea aici singură cu tine, Derek? Ştii cât de răutăcioase pot fi bârfele.

— Este… este…

Derek nu putea găsi un răspuns, moment în care Jeremy îi sări în ajutor:

— Verişoara lui Percy.

Percy încuviinţă din ochi.

— Este… — şi un ciupit din partea lui Jeremy îl făcu să spună – verişoara mea. Da, o verişoară îndepărtată din partea mamei, mai exact.

— Ce încântător! spuse Reggie. Am ştiut din instinct când am cunoscut-o că vom fi bune prietene, şi acum ştiu de ce. Dacă e rudă cu Percy, atunci practic face deja parte din familie, având în vedere că şi el face. Trebuie să o aduci la cină diseară, Percy. Şi, desigur, şi voi sunteţi invitaţi, verilor, amândoi.

Toţi trei bărbaţii începuseră să intre în panică de-a binelea.

— Nu ar fi…

— Nu aş putea…

— Am alt…

Dar Reggie se grăbi să-i întrerupă, încruntându-se.

— Doar nu vă gândiţi *cu adevărat* să inventaţi scuze pentru mine, nu-i aşa? Având în vedere că o să mai fiu în oraş doar câteva zile? Tatăl tău şi mătuşa George vin şi ei, Jeremy. La fel şi unchiul Tony şi mătuşa Roslynn, aşa că va fi o mică adunare plăcută în familie. Orice planuri aţi avea, nu sunt la fel de importante ca o reuniune de familie, nu-i aşa?

Jeremy dădu ochii peste cap. Derek se lăsă brusc pe spate, bombănind în sinea lui. Reggie fusese mereu o manipulatoare iscusită. Şi spusese totul într-o manieră atât de nevinovată, mica obrăznicătură.

— Atunci, asta înseamnă că mergem cu toţii? îl întrebă Percy pe Derek.

Derek ar fi putut să-şi ucidă bucuros prietenul chiar atunci. Poate că Jeremy şi Derek nu aveau vreo scăpare, dar Percy ar fi putut să găsească vreo scuză, din moment ce nu făcea cu adevărat parte din familie. Dar avea acel prostănac mintea necesară ca să-şi dea seama de asta? Nu, nu amicul Percy.

Capitolul 26

— Ei bine, a fost destul de ciudat, dacă mă întrebi pe mine, îi spuse Reggie soţului ei în timp ce se pregătea să primească oaspeţii în acea seară. Adică, toţi trei s-au eschivat, de parcă n-ar fi vrut cu adevărat să vină. Şi, Doamne sfinte, e doar o cină, câteva ore din timpul lor. Nu e ca şi cum nu ar putea să-şi vadă de… ei bine, de orice fac ei de obicei, după aceea.

— Verişoara lui Percy, zici? fu răspunsul lui Nicholas, care se încruntă.

Reggie oftă.

— Ai auzit măcar un cuvânt pe care l-am spus după ce am menţionat-o pe verişoara lui?

Nicholas clipi, nedumerit. Devenise îngrijorat din cauza cuvintelor, având în vedere faptul că Percy îi spusese odată că nu mai avea alte rude, îndepărtate sau nu, şi cu toate acestea, pe nepusă masă, apăruse o verişoară. Dar auzise şi celelalte lucruri pe care le spusese ea, vag. Aşa că o asigură:

— Desigur că te-am auzit, dragostea mea. Dar ce te face să crezi că se eschivau? Poate aveau într-adevăr alte planuri.

Ea scoase un pufnet deloc feminin.

— Dacă erau planuri importante, atunci ar fi spus care sunt, nu-i aşa? Dar nu au făcut-o. Şi păreau să nu se simtă deloc în largul lor la ideea de a veni aici.

El zâmbi.

— Percy şi Derek au *locuit* practic aici, au fost aici atât de des încât ştii că asta nu poate fi adevărat. Este posibil să-i fi prins pur şi simplu cu alte lucruri în minte şi ţi-ai închipuit că se eschivează.

— Mi-am închipuit? spuse ea sceptică. Ei bine, o să vedem în curând dacă comportamentul lor e normal sau nu. Şi dacă nu este, vreau ca tu să afli de ce. În mod evident, nu mi se vor confesa mie, dar vor face asta cu tine.

— Reggie, cel mai probabil faci din ţânţar armăsar, aşa că lasă lucrurile cum sunt deocamdată. Dacă există ceva cu adevărat ciudat, sunt sigur că va ieşi la iveală. Şi apropo, mulţumesc pentru că i-ai invitat pe Derek şi pe Percy. Nu mă mai simt aşa de al naibii de depăşit numeric acum.

Se referea desigur la unchii ei, James şi Tony. Nu aşteptase cu plăcere venirea acelei seri de când îl informase că participau şi unchii ei. Ea îi dădu un ghiont în piept şi-l avertiză:

— Fără certuri diseară. Ai promis că o să te porţi frumos.

Îi dădu o îmbrăţişare şi afişă un zâmbet larg şi nevinovat:

— Mă voi purta frumos dacă o vor face şi ei.

Reggie oftă, anticipând dezastrul. Până la urmă, când vreodată se purtaseră frumos unchii ei?

*

Anthony îl trase pe Derek deoparte înainte să păşească înăuntru pentru cină. Se adunaseră în salon, unde Anthony şi fratele său James se comportaseră de fapt cel mai bine, lucru rar când se aflau în aceeaşi încăpere cu Nicholas Eden. Prezenţa copiilor avusese probabil legătură cu asta, căci James o ţinuse în braţe pe micuţa Jack, iar Roslynn pe fiica ei Judith. Era uluitor cum se schimbau unchii mai tineri ai lui Derek când fiicele lor erau prin preajmă.

Dar în acea clipă, Anthony păru destul de serios în timp ce aşteptă ca toţi ceilalţi să intre în sufragerie înainte să-i spună lui Derek:

— Crezi că este o idee bună să te culci cu verişoara lui Alden?

Derek se simţi ca şi cum primise un pumn în stomac.

— Ce te face să crezi…?

Râsul lui Anthony îl opri.

— Haide, băiete dragă, am trecut prin asta. Este al naibii de evident după felul în care o priveşti.

Derek se înroşi. Şi el care credea că acea seară se desfăşura minunat, ţinând cont de situaţie. Din păcate, nu reuşise să găsească o scuză rezonabilă pentru a lipsi şi în acelaşi timp să nu îşi atragă reproşurile lui Reggie tot anul următor, simţindu-se ca ultimul ticălos. Se gândise chiar să invoce un accident sau o boală cruntă, dar o cunoştea îndeajuns de bine pe verişoara lui ca să ştie că va fi suspicioasă şi va insista să trimită un doctor.

Aşa că, după ce se sfătuise cu Percy şi cu Jeremy, şi după ce se asigurase că Percy va putea continua cu minciuna conform căreia Kelsey era verişoara lui, se hotărâse să rişte. Era doar familia lui, până la urmă, şi doar o seară. Şi chiar dacă ceva ar fi mers prost şi secretul s-ar fi aflat, nu ar fi ieşit niciun scandal drept rezultat, ci doar un Jason Malory furios.

Nicholas îşi dăduse seama imediat cine era Kelsey când i-o prezentase, şi îi aruncase săgeţi din priviri lui Derek. Dar apoi se calmase imediat, când văzuse că tânăra se purta cum se cuvine. Nu părea deloc să fie altceva decât ceea ce credea Reggie că este.

Arăta ca o doamnă. Se purta ca o doamnă. Şi faptul că Reggie fusese informată că fata se va întoarce curând înapoi la ţară pusese capăt planurilor verişoarei lui pentru Marea Prietenie.

Şi iată-l pe Derek dând în vileag relaţia dintre ei, din cauza felului în care nu se putea abţine s-o privească. Cu toate acestea, nu voia ca Anthony să-şi facă griji din cauza asta, deşi se părea că îşi făcea. Aşa că se văzu nevoit să recunoască adevărul:

— Kelsey nu e verişoara lui Percy.

— Nu e?

— Nu, nu e deloc înrudită cu el. Reggie o întâlnise înainte şi o confundase cu o aristocrată. Apoi, când a văzut-o pe Kelsey cu mine astăzi... n-am ştiut cum să-i explicăm prezenţa, din moment ce nu avea o însoţitoare potrivită, sau cel puţin nu în opinia lui Reggie. Jeremy a fost cel care a venit cu ideea de a o numi verişoara lui Percy, ceea ce părea logic, din moment ce se afla şi el acolo.

— Atunci, cine e?

— Amanta mea, murmură Derek.

Anthony ridică dintr-o sprânceană neagră.

— Cred că nu te-am auzit bine. Doar nu ai spus...?

Derek încuviinţă, iar Anthony izbucni într-un râz zgomotos.

— Dumnezeule mare, Reggie o să te decapiteze dacă află că ai lăsat-o să devină prietena amantei tale.

Derek tresări.

— Nu are de ce să afle vreodată. Se duce acasă la Silverley în câteva zile. Aşa că nu se vor mai vedea niciodată.

— Speri tu. Dar nu ţi-a trecut prin minte să-i spui pur şi simplu adevărul verişoarei tale? Este o femeie măritată, ştii doar, cu toate că ne-am dori să fi fost un pic mai selectivă în alegerea soţului. Dar cert este că nu ar fi prea şocată.

— Adevărat, cu toate că nu cred că vreunul dintre noi aveam mintea foarte limpede în acel moment. Eu sigur nu. Şi Jeremy a încercat doar să ne scutească pe toţi de un moment stânjenitor inventând-o pe verişoara lui Percy.

Anthony zâmbi larg.

— Doamne, ce alegere, verişoara lui Percy sau o porumbiţă pângărită. Nu pot spune că aş alege vreuna.

— Percy este un prieten bun, unchiule Tony, simţi Derek nevoia să sublinieze. Loial, de încredere...

— Nu mă îndoiesc, băiete dragă, îl întrerupse Anthony. Dar tot rămâne un prostovan.

Asta era greu de contrazis, aşa că Derek renunţă ridicând din umeri. Anthony puse un braţ pe după umerii nepotului său pentru a-l conduce spre sufragerie.

Dar mai avea o ultimă remarcă de făcut asupra subiectului:

— E al dracului de greu de crezut că nu e aristocrată. Eşti sigur că nu-şi bate joc de tine şi de fapt este cu adevărat?

Derek înlemni. Putea să fie? Nu, nu avea cum. Nicio doamnă nu s-ar fi scos la licitaţie cum făcuse Kelsey.

Anthony îl privi cu sprânceana ridicată întrebător, dar Derek dădu din cap şi zâmbi uşor:

— Da, sunt sigur.

— Mă bucur să aud asta, pentru că se întâmplă adesea ca tinerii lorzi să fie prinşi în capcana mariajului de anumite doamne, de obicei cu ajutorul rudelor acestora. Dar tu probabil ştii asta, din moment ce ai evitat cătuşele atâta vreme. Ai grijă doar, puiule. Eu şi James am fi ultimii care să-ţi critice activităţile, dar îl cunoşti pe tatăl tău. De fapt, mai bine ai spera să nu afle despre comedia de astă-seară. Afurisit să fiu, dar n-aş vrea să fiu în pielea ta dacă află.

Nici Derek n-ar fi vrut.

Capitolul 27

— Am primit un mesaj de la Jason azi, spuse Anthony imediat după ce femeile părăsiseră camera, lăsându-i pe bărbaţi să se bucure de coniacul şi trabucurile lor. Îmi cere să vin acasă la Eddie mâine după-amiază, dar nu spune de ce. Ştie vreunul dintre voi de ce vine în oraş?

— Şi eu am primit acelaşi mesaj, răspunse James gândindu-se încruntat. De obicei, Jason nu vine în oraş

decât dacă are treburi de rezolvat sau crede că cineva trebuie mustrat.

Din cauză că se întâmplă ca James să-i arunce o privire lui Jeremy în timp ce spunea toate acestea, fiul său se ridică hotărât în picioare şi se plânse:

— Nu vă uitaţi la mine. M-aţi dojenit deja pentru că am fost dat afară de la şcoală. În plus, şi George a făcut asta. Nu se va mai întâmpla. Mi-am dat cuvântul, nu-i aşa?

— Nu m-ar vrea pe mine acolo dacă ar fi vorba de Jeremy, sublime Anthony.

Derek încă îşi mai făcea griji din cauza plecării lui Kelsey din cameră, însoţită nu de una, ci de trei membre ale familiei sale. Aşa că îi trebui un moment ca să-şi dea seama că ambii unchi se uitau la el.

Ridică din umeri.

— Nu am auzit nimic şi tocmai am fost în Haverston săptămâna trecută. Şi nici nu s-a vorbit nimic la nuntă. Dar nici nu am fost acasă de azi-dimineaţă, aşa că nu ştiu dacă am primit şi eu vreun mesaj. Şi în afară de nebunia… adică… nu am fost implicat în nimic despre care tatăl meu ar putea vrea să vorbească.

— Uiţi de licitaţie, amice, adăugă Percy ca să-l ajute. Ar avea un lucru sau două de spus despre asta dacă ar afla, având în vedere cât a fost de publică.

În timp ce Derek se uita furios la Percy pentru că adusese vorba de asta, James întrebă:

— Ce licitaţie?

Şi Anthony sări.

— Dumnezeule mare, doar nu ai *cumpărat-o,* nu-i aşa?

Înainte ca Derek să poată răspunde, James deduse singur:

— A cumpărat-o pe Kelsey? La naiba, şi eu care credeam că am încercat totul cel puţin o singură dată.

În acel moment, Derek se uită la unchiul Anthony

acuzator, întrebându-l:

— Tu i-ai spus?

Anthony râse înfundat.

— Desigur că nu, tinere, spuse el amuzat. Dacă eu am observat imediat, chiar crezi că el nu ar face asta? Din moment ce James a fost cu certitudine mai afemeiat decât am fost eu vreodată?

James ridică dintr-o sprânceană aurie înspre fratele său.

— Scuză-mă… afemeiat?!

Sprânceana lui Anthony se ridică aproximativ în acelaşi mod.

— Nu erai?

— În fine, e posibil… dar prefer modul în care vede Reggie lucrurile, dacă nu te superi. „Cunoscător al femeilor” sună mult mai plăcut.

— Va trebui să fiu de acord cu asta, răspunse Anthony. Pisicuţa are un fel frumos de a se exprima.

— Cu toate că „afemeiat” se cam referea la mine, remarcă Nicholas zâmbind afectat.

Ochii verzi ai lui James se îndreptară direct înspre nepotul său prin căsătorie, în vreme ce el rosti pe un ton plin de ironie muşcătoare:

— Ai dormit pe canapea în ultima vreme, băiete dragă? Dacă nu, te voi ajuta bucuros în acest sens.

Nicholas se făcu roşu ca para. Era un fapt bine ştiut – cel puţin de James, Anthony şi el însuşi – că Reggie se cam supăra pe soţul ei de câte ori le spunea vorbe de ocară unchilor ei preferaţi. La naiba, ar fi trebuit să-şi ţină gura, iar Anthony îi confirmă.

— Ştii că nu ar fi trebuit să pui paie pe foc. Doar pentru că Reggie nu e acum aici, nu înseamnă că nu va auzi despre asta.

— Eşti un suflet atât de generos, *unchiule,* bombăni Nicholas.

Anthony îşi ridică paharul de coniac pentru a face gestul unui toast şi zâmbi larg.

— Nu-i aşa că sunt?

Dacă Nicholas îşi dorea să fi fost în altă parte în acea clipă, Derek îşi dorea să fi plecat şi să-şi fi rupt vreun picior ca să nu trebuiască să mai fie nici el acolo. Fusese o nebunie să se gândească la faptul că ar fi putut să treacă de această seară fără să se afle despre relaţia lui cu Kelsey.

Dar dacă Percy tot deschisese subiectul, el îi spuse lui James:

— Intenţionam să discutăm despre asta, unchiule James. Am trecut pe la tine de două ori săptămâna asta, dar nu te-am găsit niciodată.

— Da, mi-a spus George. Voiam să te sun eu mâine, dar cum eşti aici…

— Da, ei bine, nu este tocmai un subiect care să ajute la digestie… De fapt, e destul de dezgustător…

— Lasă-mă pe mine să mă îngrijorez cu privire la digestia mea, băiete, spuse James zâmbind.

Derek încuviinţă.

— M-am nimerit la licitaţia asta, dar nu aveam nicio intenţie să mă implic. Nu-mi doream altă amantă, iar fata pentru asta era vândută. Însă apoi am văzut cine licita. Şi continuă să le povestească tot ceea ce ştia despre David Ashford, încheind cu: Aşa încât nu puteam să-l las să o aibă pe Kelsey, ştiind toate astea despre el.

— Fireşte că nu ai fi putut, admise Anthony.

Expresia de pe chipul lui James se înăsprise.

— Şi de ce ai venit la mine cu povestea asta?

Derek oftă.

— Mi se pare de netolerat că acest lord continuă să-şi satisfacă pornirile depravate fără să-l oprească cineva. Speram că ai şti vreo cale prin care să ne ocupăm de individ.

— O, da, spuse James cu un zâmbet sardonic şi

ameninţător, mă pot gândi la câteva căi.

— În afară de aceea care implică să-l ucidem, adică, simţi Derek că era prudent să adauge.

James nu spuse nimic timp de aproape zece secunde, după care rosti:

— Dacă insişti.

Capitolul 28

Femeile se duseseră la etaj pentru a petrece încă puţin timp cu copiii. Judith era istovită şi dormea liniştită într-un leagăn aşezat în colţ, dar Jacqueline îşi vântura voioasă braţele în poala mamei ei, în vreme ce micul Thomas mergea de-a buşilea prin cameră printre femei, arătând cu mândrie fiecăreia una dintre cele mai dragi jucării ale sale.

Femeile din familia Malory o făcuseră pe Kelsey să se simtă atât de confortabil, încât chiar uitase pentru o vreme ceea ce devenise şi putu să se bucure pur şi simplu de compania lor. Şi ea adora copiii, la fel cum păreau şi ele să o facă. Aşteptase dintotdeauna cu nerăbdare ziua când avea să fie mamă, deşi în noua situaţie i se părea un vis imposibil, un alt lucru la care din păcate renunţase.

Conversaţia era amuzantă şi se învârtea în jurul copiilor sau a soţilor, sau a ambelor subiecte, aşa cum se întâmplă când Reggie remarcă zâmbind larg:

— Am auzit că unchiul Tony le căsătorise pe Judith şi pe Jack dinainte să se nască.

— Ei bine, nu am făcut o fată după ce a născut-o Roslynn pe a lor doar ca să-i fac în ciudă, te asigur, răspunse George, apoi adăugă cu un zâmbet conspirativ: Cu toate că este o idee interesantă. S-ar putea să încerc data viitoare, mai ales că ştiu că lui James i-ar plăcea la

nebunie.

— Să-i facă în ciudă lui Tony al meu? interveni Roslynn. O, nu mă îndoiesc că James Malory ar profita de orice şansă ca să facă asta.

— Dar nu sunt fraţi? întrebă Kelsey nedumerită.

— O, ba da, draga mea şi toţi cei patru fraţi pur şi simplu adoră să se contrazică, şi să se certe, şi să-şi spună vorbe de ocară, mai ales Tony şi James, spuse Roslynn. Celor doi mai în vârstă le plac disputele, dar cei doi mai mici se fac praf la nesfârşit – în cuvinte, adică – şi savurează fiecare clipă. Ai crede că sunt cei mai aprigi duşmani, dar în realitate sunt foarte apropiaţi.

— Şi se aliază împotriva tuturor celorlalţi, în special a lui Nicholas al meu, adăugă Reggie oftând. Sper că sângele nu va fi prea greu de curăţat din sufragerie, acum că i-am lăsat singuri împreună.

Kelsey clipi, dar atât Georgina, cât şi Roslynn izbucniră în râs:

— Nu mi-aş face griji pentru asta, Reggie, nu cât timp e şi Derek acolo, spuse Roslynn. Se pare că are o influenţă care-i domoleşte pe James şi pe Tony.

— Am observat şi eu asta, remarcă Georgina. Poate pentru că văd ceva din Jason în el, iar când Jason e prin preajmă, tind să se poarte mai frumos, asta dacă nu se ceartă chiar cu el.

— Păreau să se înţeleagă bine mai devreme, interveni Kelsey, din nou nedumerită. Să înţeleg că nu-l plac cu adevărat pe soţul tău, Reggie?

— Ba fireşte că da, spuseră toate cele trei femei aproape în acelaşi timp.

Reggie chicoti şi explică:

— Unchiul James şi Nicholas au fost un fel de duşmani – se ciondăneau mereu destul de serios. Dar apoi l-am întâlnit pe Nicholas şi ne-am căsătorit în cele din urmă, iar asta a pus capăt duşmăniei lor personale. Unchiul James nu

ar fi putut continua să caute răzbunare împotriva nepotul lui prin căsătorie. Suntem o familie apropiată, până la urmă. În ceea ce-l priveşte pe unchiul Tony, ei bine, el a fost destul de supărat pe Nicholas pentru că mi-a compromis reputaţia. Mai degrabă ar fi vrut să-l împuşte decât să mi-l dea ca soţ. Nu credea că era destul de bun pentru mine, la cât de afemeiat era Nicholas în acea vreme.

— De parcă Anthony nu ar fi fost la fel, spuse Roslynn amuzându-se.

— Iar James cel mai rău dintre ei, adăugă Georgina. Dar asta este atât de tipic pentru bărbaţi. Ceea ce fusese bun pentru ei *nu era* destul de bun pentru nepoata lor favorită.

— Aşa că acum e doar o... o duşmănie prietenoasă, să-i spunem, conchise Reggie. Doar unchii mei îl învinge *mereu* pe bietul Nicholas în timpul altercaţiilor lor verbale.

— Fruntea sus, Reggie, adăugă Roslynn. Uiţi că acum îl au pe Warren să-l frigă pe cărbuni. Sunt sigură că asta va mai lua din presiunea de pe umerii lui Nick.

— Cine e Warren? întrebă Kelsey.

— Fratele meu, răspunse Georgina. S-a căsătorit şi a intrat în clanul Malory săptămâna trecută. Dar a existat un timp când a încercat să îl ducă pe James la spânzurătoare, iar James aproape că l-a omorât cu mâinile goale. Dar asta este o altă poveste. Este suficient să spunem că erau duşmani aprigi şi ei. Faptul că Warren îi devenise cumnat nu l-a oprit pe James să-şi dorească să îl bată măr. Dar acum că fratele meu i-a devenit nepot prin căsătorie au făcut pace, cu toate că încă nu au renunţat la aluziile foarte răutăcioase.

— Totuşi, Amy l-a schimbat pe Warren, sublinie Reggie. Avea cel mai oribil temperament, dar zilele-astea este mult prea fericit pentru a mai ţine seama de hăituiala lor. Sau nu ai observat că atunci când încep să se ia de el, acum doar zâmbeşte şi îi ignoră?

Georgina râse.

— Am observat. Îl scoate din minţi pe James când Warren face asta.

— Nu m-ar mira ca Warren să ştie asta.

— Ah, da, ştie, zâmbi larg Georgina.

Kelsey începea să-şi dea seama cum stăteau lucrurile… oarecum. Întrebase mai devreme de ce James îi spunea fiicei sale Jack. Răspunsul unanim fusese:

— Pentru că ştia că nu le-ar plăcea cumnaţilor săi.

Fapt care, credea ea, spunea multe despre James Malory.

— Ceea ce îmi aminteşte, spuse Reggie, întorcându-se spre Kelsey, că, dacă n-ai pus încă ochii pe Derek, unul dintre fraţii lui George ar fi o partidă excelentă. Are cinci, să ştii, şi ceilalţi patru nu sunt însuraţi.

— Ai grijă, Kelsey, o avertiză Roslynn râzând. Reggie se pricepe de minune să facă pe peţitoarea.

— Deci, eşti interesată de Derek al nostru? o întrebă Georgina pe Kelsey. Mi s-a părut că aşa este, după modul în care vă priveaţi în seara asta.

Kelsey deja se îmbujorase din plin. Ştia că nu ar fi trebuit să se ajungă la asta, chiar dacă Derek spusese că nu aveau ce să facă, după felul în care îi încolţise Reggie la curse. Erau nişte femei atât de plăcute, de prietenoase, dar ar fi fost îngrozite dacă ar fi ştiut că era amanta lui Derek. Şi cum ar fi trebuit să trateze un astfel de subiect?

Ele credeau că se afla în căutarea unui soţ, şi de ce n-ar fi făcut-o? Era, până la urmă, la o vârstă când majoritatea tinerelor îşi căutau soţi. Cu toate acestea, luase o hotărâre definitivă, ea nu avea să se mărite niciodată. Dar era de aşteptat ca verişoara lui Percy să vrea asta. Ea era pură şi dulce şi încă virgină, sau aşa credeau ele.

— Derek e foarte simpatic, începu Kelsey stânjenită, nefiind sigură cum să scape din asta. Dar…

— Şi foarte chipeş, o întrerupse Roslynn.

— Şi cu titlu, dacă ţi se pare important, adăugă Georgina ironică.

Roslynn chicoti.

— Va trebui să o scuzi pe cumnata mea din America, Kelsey. Ea nu prea e de acord cu titlurile, a fost îngrozită când a aflat că a căpătat în mod obligatoriu unul când s-a căsătorit cu James.

— Titlurile sunt bune dacă se întâmplă să-ţi placă. Mie pur şi simplu nu-mi plac, explică Georgina.

— Derek este o partidă bună, continuă Reggie. Dar nu cred că este gata să se căsătorească încă. Şi nu ţi-a cunoscut încă fraţii, mătuşă George. Drew este extrem de fermecător şi…

— Şi ce te face să crezi că fraţii mei sunt gata pentru însurătoare? o întrebă Georgina pe Reggie, afişând un zâmbet larg.

Reggie chicoti.

— De fapt, nu cred că vreun bărbat este complet pregătit, cu toţii au nevoie doar de un mic ghiont în direcţia potrivită. În ceea ce-l priveşte pe Nicholas al meu, a avut întreg clanul Malory pe capul lui, iar unchiul Tony l-a ameninţat că-l castrează dacă nu era de acord să se însoare cu mine.

— Era de aşteptat după ce te-a compromis, draga mea, spuse Roslynn.

Reggie zâmbi larg.

— Dar nu o făcuse. Deşi toată lumea credea asta.

— E acelaşi lucru, după cum bine ştii. Adevărul nu mai contează prea mult când vine vorba de un scandal. Problema e ce crede toată lumea, din păcate.

— Cu siguranţă nu mă plâng, răspunse Reggie. Era singura cale prin care puteam să-l am, până la urmă. Şi nici el nu se plânge că a fost dus cu forţa la altar, nu mai mult decât s-a plâns James vreodată.

— Ah, James s-a plâns, râse Georgina. James nu ar fi

el dacă nu şi-ar arăta tot timpul nemulţumirea.

— Dar nu-mi caut un soţ încă, spuse Kelsey, sperând că va pune capăt subiectului. Am venit în Londra doar pentru o garderobă nouă, cum ţi-a spus şi Percy, nu ca să mă căsătoresc, adăugă ea, urând că trebuia mintă în continuare, dar nu avea ce face... Mă voi întoarce acasă peste câteva zile.

— Şi e *mare* păcat, răspunse Reggie. Va trebui să vorbesc cu Percy ca să îţi prelungească şederea. Nici măcar nu ai participat încă la un bal. Cred că voi sta chiar eu mai mult în oraş ca să pot veni cu tine. Ne-am distra aşa de bine, Kelsey, aşa că gândeşte-te la asta.

Să se gândească la asta? Singurul lucru la care se gândea Kelsey chiar în momentul acela era de ce nu putea minciuna să fie adevăr? Sugestia lui Reggie chiar suna distractiv. Şi Kelsey nu mai fusese la un bal oficial înainte. Se gândise mereu că va merge într-o zi, dar acum... acum trebuia să-şi amintească ce era, şi că astfel de lucruri nu mai erau posibile pentru ea.

Capitolul 29

Jason nu-şi amintea când mai trebuise să facă ceva atât de greu cum era să comunice familiei că el şi Frances divorţau. Faptul că avea să creeze el însuşi un scandal, cu bună ştiinţă, când le ţinuse prelegeri atât de des despre cum să ţină numele familiei departe de bârfe... ei bine, era sigur că nu va putea să uite prea curând de asta, mai ales în ceea ce-i privea pe James şi pe Tony.

Oricât de uluitor era gândul acesta, se aşezaseră amândoi la casa lor şi se purtau cum trebuie, deşi fuseseră întotdeauna nişte puşlamale. Iar el nu se abţinuse niciodată când venise vorba să-i simtă nemulţumirea. Nu se îndoia că

urmau să fie încântaţi de inversarea rolurilor.

Nu ceruse întregii familii să vină la această întâlnire. Îi chemase doar pe fraţii săi şi pe Derek. Puteau să le spună soţiilor şi copiilor mai târziu. Era posibil ca Edward să înţeleagă. James şi Tony aveau să fie cel mai probabil amuzaţi. Derek era cel care îl îngrijora, şi modul în care va primi vestea. Până la urmă, Frances era singura mamă pe care o avusese vreodată fiul său.

Ar fi trebuit să-i spună mai întâi lui Derek, şi între patru ochi. Era o dovadă de laşitate din partea lui că alesese să facă lucrurile în acest mod. Dar spera să aibă parte de puţin sprijin, cel puţin din partea lui Edward. Şi spera că, în prezenţa celorlalţi, Derek nu-i va pune prea multe întrebări cu privire la motive.

Toată lumea sosise, cu excepţia lui James. Anthony îi întrebase deja de două ori despre motivul pentru care se aflau acolo, dar el nu-i dăduse niciun indiciu, indicându-i că imediat ce erau prezenţi cu toţii, va ajunge la asta.

Stătea lângă cămin, aşteptând. Edward şi Anthony începuseră o dispută prietenoasă despre o investiţie minieră. Edward avea să câştige, desigur. În ceea ce privea investiţiile, era un geniu. Derek părea un pic stânjenit, aproape vinovat, dar flăcăul nu mai fusese implicat în nimic necuviincios despre care Jason să ştie. Cu toate că probabil ar fi trebuit să viziteze nişte prieteni înainte să se întoarcă în Haverston, doar pentru a fi la curent cu ultimele bârfe.

James apăru în sfârşit în holul care ducea spre salonul unde erau adunaţi. Anthony se plânse imediat:

— Ai întârziat, frate.

— Am întârziat?

— Nu a vrut să ne spună despre ce e vorba până nu soseai şi tu, aşa că da, ai întârziat al naibii de mult.

James mârâi.

— Las-o baltă, tinerele, nu am întârziat. E evident că tu ai ajuns prea devreme.

— Discuţia asta n-are sens, acum că suntem toţi aici, sublinie Edward calm.

— Stai jos, James, sugeră Jason.

Sprânceana lui James se ridică.

— E nevoie să stau jos? E atât de grav?

— La naiba, James, nu mai am răbdare, aşa că stai jos! spuse Anthony.

Jason oftă în sinea lui. Nu exista o cale uşoară să discuţi un astfel de subiect, aşa că imediat ce James i se alătură lui Anthony pe una dintre canapele, începu:

— V-am cerut să veniţi aici astăzi pentru că am vrut să fiţi primii care află, înainte să înceapă să circule zvonul, că eu şi Frances divorţăm.

Nu spuse mai multe, aşteptând roiul de întrebări, dar fu întâmpinat doar de tăcere şi priviri lipsite de expresie. Nu ar fi trebuit să fie surprins. El avusese timp să se deprindă cu gândul, în ciuda senzaţiei iniţiale, dar ei nu.

Anthony întrebă în sfârşit:

— Nu-ţi baţi joc de noi, Jason?

— Nu.

— Eşti sigur?

— M-ai văzut vreodată glumind în legătură cu ceva atât de serios? răspunse Jason.

— Voiam doar să fiu sigur, zise Anthony înainte să-l pufnească râsul.

Gest care îl făcu pe Edward să se încrunte şi să spună:

— Nu e nimic amuzant în asta, Tony.

— O, ba da, este, rosti Anthony printre hohote.

— Nu reuşesc să văd…

— Sigur că da, Eddie, interveni James, ironic. Poate pentru că nu ai mai fost certat de bătrânul nostru respectabil.

— Asta are vreo semnificaţie aparte, bănuiesc. Nu? întrebă hotărât Edward.

— Fireşte că are. Ceea ce i se pare amuzant lui Tony

este că Jason va produce chiar el un scandal de data asta, ceea ce mi se pare revigorant şi mie şi… foarte întârziat.

— Sigur că ţi se pare, spuse Edward dezgustat.

— Mă refeream la divorţ, nu la scandal. A fost o căsătorie absurdă de la bun început şi ar fi trebuit încheiată acum mult timp. Faptul că Jason şi-a băgat minţile-n cap…

Jason îl întrerupse, explicând:

— Frances e cea care vrea să divorţeze.

— Ea vrea? interveni Edward. Ei bine, asta schimbă lucrurile. Pur şi simplu refuză.

— Am luat deja hotărârea de a nu face asta.

— De ce nu? ceru să ştie Edward.

Jason oftă. Edward era cel de la care aşteptase sprijin, nu opoziţie. Şi crezuse că James va cădea de pe fotoliu de râs, cum făcuse Anthony. Iar James era de acord cu el. Incredibil! În vreme ce Derek nu spusese nimic încă. Era puţin încruntat, dar mai mult din preocupare decât de supărare.

— Doreşte să se mărite cu altcineva, Eddie, explică Jason. Ar fi egoist din partea mea să-i refuz asta din moment ce noi nu am avut o căsnicie normală, după cum bine ştii.

Edward dădu din cap.

— Ştiai de la bun început că nu vei avea o căsnicie normală. Te-am avertizat atunci că vei regreta, că nu vei avea cum să renunţi. Dar nu, ai spus că n-o să conteze, că nu aveai oricum intenţia să te căsătoreşti.

— Da, m-ai avertizat, îl aprobă Jason. Şi nu a contat la acea vreme. Dar trebuie să fiu de vină la nesfârşit pentru o decizie luată în tinereţe, când îmi făceam griji pentru bunăstarea a doi micuţi?

— Nu e dorinţa ta să divorţezi, ci a ei, şi, la naiba, ar trebui să aibă mai multă minte de-atât, insistă Edward.

Anthony stătea acolo, rânjind, bucurându-se să-i privească pe cei mari încontrându-se. James avea braţele

încrucişate, arătând plictisit ca întotdeauna. Edward era roşu la faţă din pricina furiei. Şi probabil singurul lucru care-i putea schimba starea era puţin adevăr.

— Are un amant, Eddie. A recunoscut. Vrea să se mărite cu el.

Anthony clipi.

— Frances are un amant? Doamne, ce nostim, şi începu iar să râdă cu poftă.

— Abţine-te, băiete dragă, îl admonestă James. Nu mai este atât de amuzant.

— Dar Frances…? Frances a lui? Nu pot să-mi imaginez nici în ruptul capului, răspunse Anthony. Este un şoricel aşa de timid. Cine ar fi crezut că ar avea vreodată tupeul să… Şi ţinând cont de temperamentul lui Jason şi toate celelalte, să îşi ia viaţa în mâini şi mai ales să recunoască asta în faţa lui… Nu pot să cred, chiar nu pot.

Din moment ce era destul de greu de crezut, James se uită iar la Jason pentru aprobare şi primi o încuviinţare, precum şi:

— E adevărat. Eu însumi am fost şocat, după cum vă puteţi imagina. Dar după ce m-am obişnuit cu ideea, nu prea am putut să dau vina pe ea, când eu nu am… adică, ea nu a avut niciodată parte de o căsnicie adevărată cu mine.

— Jason, asta nu are nicio relevanţă, spuse Edward, încă încruntat. Se ştie că relaţiile conjugale pot fi ignorate de ambii soţi, dar divorţul nu a fost niciodată soluţia, nu în cercurile noastre.

— *Niciodată* e incorect, răspunse Jason. Există divorţuri în lumea bună, doar că sunt rare.

— Tatăl meu cunoaşte foarte bine stigmatul care urmează după un divorţ, spuse Derek în sfârşit. Cred că e foarte decent din partea lui să-i dea bătrânicii ce vrea.

Jason zâmbi către fiul său, fiind extrem de uşurat. Părerea lui Derek, până la urmă, fusese singura care îl

preocupase cu adevărat.

— Haide, Eddie, băiete, adăugă atunci James. Până şi flăcăul poate vedea că acest cal mort a fost bătut destul. Apoi i se adresă lui Jason: Trebuia să fi clarificat din start că nu cereai un vot aici, că decizia ta fusese deja luată. Problema ta, frate, este că întotdeauna ţii cont prea mult de părerea semenilor tăi, când, din moment ce tu nu ai niciun regret cu privire la acţiunile tale, atunci, la naiba, nu e treaba nimănui altcuiva, nu-i aşa?

— Ăsta este un lux de care nu toţi ne putem bucura, sublinie Jason. Nu când avem de-a face mereu cu semenii noştri. Dar cum spui şi tu, decizia a fost luată şi vom lua măsuri astăzi. Şi îţi mulţumesc, James, pentru că ai fost de partea mea în această privinţă.

— Dumnezeule mare, asta am făcut? exclamă James cu falsă surprindere. Haide, Tony, să o luăm din loc înspre Knighton, unde poţi să mă baţi până îmi revine judecata.

Anthony râmji.

— Cred că pentru el a fost la fel de dificil să-ţi spună asta, cum a fost pentru tine s-o înţelegi, dar sunt complet în favoarea ideii de a te bate ca să-ţi revii, indiferent de motiv.

— Nu mă îndoiesc, mormăi James.

Jason zâmbi cu drag urmărindu-şi fraţii mai mici în timp ce aceştia părăseau camera. Şi apoi văzu privirea dezaprobatoare a lui Edward şi oftă.

— Faci o greşeală, Jason.

— Mi-e cum nu se poate de clar că asta e opinia ta. Dar eu prefer s-o văd ca pe îndreptarea unei greşeli comise cu mult timp în urmă.

Capitolul 30

— Am aflat din ce motiv ne-a cerut tatăl meu să ne

întâlnim, spuse Derek de îndată ce intră în salon.

Kelsey stătea pe un scaun pluşat aşezat lângă fereastră, cosând ceva. Imediat, ascunse obiectul într-un colţ al scaunului, înainte să-şi ridice privirea spre el, cu o expresie tulburată. Vocea, însă, îi sună la fel de calmă ca de obicei.

— Nu ştiam nimic de vreo întâlnire. Ar fi trebuit să ştiu?

— Aşa e, noaptea trecută ai plecat din salon împreună cu femeile, înainte să se aducă vorba despre subiectul ăsta.

— Hai să nu discutăm despre asta din nou, dacă nu te superi, spuse ea încruntându-se pe neaşteptate.

El tresări. Cu o noapte înainte, când o dusese acasă, ea fusese al naibii de furioasă din cauză că o pusese în situaţia de a minţi şi a se preface. Mai ales un lucru îi rămăsese în minte dintre cele reproşate de ea:

— Dacă în mod evident îţi este atât de ruşine cu mine încât trebuie să mă prezinţi ca pe o văduvă sau ca pe verişoara cuiva, atunci nu mă mai duce în locuri unde este necesar să mă prezinţi.

În mod ironic, el îşi dăduse seama că nu îi era deloc ruşine cu ea, şi că, de fapt, era mândru să fie văzut în compania ei. Apoi, după ce se mai gândise, îşi dăduse seama că motivul adevărat, pentru care nu se străduise prea tare să găsească o scuză ca să nu o ducă la Reggie cu o noapte înainte, era că-şi dorise ca familia lui să o cunoască. Şi ideea era atât de al naibii de absurdă, că nici măcar nu merita să te gândeşti la ea. Nu, nu-i era ruşine cu ea, chiar deloc. Relaţia dintre ei era ruşinoasă şi trebuia să fie ascunsă şi, din nefericire, nu exista nicio cale prin care să rezolve asta.

— A fost atât de dificil să ai de-a face cu rudele mele? întrebă el.

— Familia ta este foarte drăguţă – cel puţin femeile sunt. Unchii tăi sunt destul de ciudaţi, pentru că *le place* să

discute în contradictoriu şi să se certe, dar asta nu înseamnă nimic pentru mine. Adevărul este că au fost păcăliţi, şi nu ar fi trebuit să fie. Ştii foarte bine că nu ar fi trebuit să mă duci acolo.

El ştia asta. Însă aşa se întâmplase şi nu mai avea cum să dea timpul înapoi. Şi pentru că tot discutau despre acest subiect, el îi dezvălui:

— Unchii mei ştiu.

— Ce ştiu?

— Că eşti amanta mea.

— Le-ai spus? strigă ea îngrozită.

— Nu, şi-au dat seama şi singuri. Ambii au avut nenumărate amante, înainte să se căsătorească. Oricum ar fi, tot e vina mea, fiindcă se pare că şi-au dat seama din felul în care te priveam noaptea trecută.

— Şi cum mă priveai?

— Cred că… intim.

— De ce ai face asta?

— N-am ştiut că o fac până când nu au observat ei, insistă el.

Ea se îmbujorase deja. Iar el avu reacţia obişnuită, căci trupul lui răspundea inocenţei ei dulci într-o manieră pur primitivă. Făcu un pas spre ea, însă îşi dădu seama şi se opri, trecându-şi degetele prin coama aurie, enervat pe el însuşi.

Deja încălcase una dintre propriile reguli venind la ea când nu era nici măcar ora prânzului. Primise veşti uimitoare în dimineaţa aceea, şi, cu toate că pe ea nu o interesau absolut deloc, dorea să i le împărtăşească. Să facă însă dragoste acum cu ea ieşea din discuţie. *Ea* nu s-ar fi aşteptat la asta.

O amantă era vizitată în orele întunecate şi tainice ale nopţii. Deja se abătuse de la tradiţie venind mai devreme la ea, astfel încât să ia cina împreună în fiecare seară. Dacă avea să continue în ritmul ăsta, putea la fel de bine să se

mute acolo, pentru a-şi petrece tot timpul cu ea.

Ce gând incredibil de tentant! Să se trezească împreună în fiecare dimineaţă. Să ia micul dejun cu ea. Să-i spună gândurile lui pe măsură ce se înfiripau, şi nu să le păstreze până când avea să o vadă din nou. Să facă dragoste cu ea când simţea dorinţa să o facă, nu doar când se cuvenea.

Îşi alungă din minte ideea, deoarece chiar şi numai gândul era mult prea tentant. Ce naiba era în neregulă cu el? El nici măcar nu îşi dorise o amantă de la bun început. Poate că îşi schimbase părerile din cauza lui Kelsey, fiind foarte mulţumit că o avea, şi totuşi…

— Ziceai ceva de o întâlnire? spuse ea pentru a pune capăt tăcerii lungi care se lăsase.

— Tatăl meu divorţează.

— Poftim?

— De asta a avut loc întâlnirea, explică el, roşind uşor fiindcă îi scăpase porumbelul. Ca să poată face anunţul.

Ochii ei de un cenuşiu blând se umplură de compasiune. Se ridică de pe scaun ca să-l îmbrăţişeze.

— Mama ta trebuie să fie devastată.

— De fapt…

— Şi probabil că şi tu la fel.

Încerca să-l consoleze, iar lui îi plăcea al naibii de mult senzaţia, îndeajuns de mult încât să o savureze pentru câteva momente înainte să mărturisească:

— Nu, lucrurile nu stau deloc aşa. Ea e mama mea vitregă, şi chiar dacă o plac cât de cât, nu a fost îndeajuns de prezentă în viaţa mea pentru a se forma un ataşament puternic între noi. Şi, în afară de asta, ea este cea care doreşte să divorţeze.

— Atunci tatăl tău trebuie că…

— Nu, nu, draga mea, nu e nimeni distrus de veste, chiar nu este – ei bine, poate cu excepţia unchiului Edward, adăugă el schiţând o mică grimasă, care a încercat din

răsputeri să-l convingă pe taică-meu să nu facă pasul acesta, însă odată ce Jason Malory se hotărăşte în privinţa a ceva, nimic nu-i schimbă părerea.

— De ce s-a opus unchiul tău?

— Îmi imaginez că din cauză că avea să se lase cu scandal.

— Dar am impresia că ai spus că tatăl tău urăşte scandalurile.

— Aşa e, însă face o excepţie pentru a-i garanta lui Frances libertatea. Nu au avut niciodată parte de o căsătorie normală, înţelegi? Nu s-a căsătorit cu ea decât ca să ne ofere lui Reggie şi mie o mamă. Însă nu a ieşit cum sperase el. După cum am spus, ea rareori era acasă.

— De ce?

— E cam bolnăvicioasă, explică el. Aşa că mergea la Bath, pentru tratament, destul de des, până când în cele din urmă a cumpărat o casă şi pur şi simplu trăieşte acolo cea mai mare parte din an.

Kelsey oftă, lăsându-şi capul pe pieptul lui.

— Oamenii nu ar trebui să se căsătorească decât din dragoste.

— În mod ideal, aşa e, totuşi mulţi o fac din cu totul alte motive.

— Mă bucur că nu eşti foarte supărat din cauza asta.

— Şi dacă aş fi fost?

— Atunci, aş încerca să te ajut să treci peste asta, bineînţeles, replică ea.

— De ce? întrebă el moale.

Ea îl privi, oarecum surprinsă.

— Pentru că asta ar trebui să facă o amantă, nu-i aşa?

Aproape că îl pufni râsul. Asta ar trebui să facă o soţie, cu siguranţă, însă o amantă? O amantă se putea îngrijora dacă protectorul ei era furios sau nu, dar dacă era fericit sau trist nu ar fi trebuit să o intereseze foarte mult, decât dacă avea legătură în mod direct cu ea.

— Ar fi foarte generos din partea ta, draga mea, spuse el luându-i obrajii în palme. Faptul că în ultimele cinci minute se lipise de el îl convinsese. Poate că mi-ar prinde bine, la urma urmei, puţin ajutor din partea ta.

Şi cum o ridică în braţe de îndată ce terminase, şi se îndrepta deja spre uşă, ea îl întrebă:

— Doar nu mergi în dormitor, nu?

— Ba da.

— Dar nu la tipul ăsta de ajutor făceam referire, indică ea în mod rezonabil.

— Ştiu, dar este tipul de ajutor de care am eu nevoie acum, şi nu-mi pasă nici cât negru sub unghie ce oră a zilei este.

El făcuse declaraţia cu un aer războinic, iar ea clipi, nedumerită.

— Nici mie nu-mi pasă, de fapt.

— Nu?

— Nu, de ce ar trebui?

— Nu există niciun motiv, draga mea, spuse el rânjind cu gura până la urechi.

Capitolul 31

Derek avea câteva treburi de rezolvat în acea după-amiază şi decise să o ia pe Kelsey cu el. Simţise un impuls să procedeze astfel, unul pe care ar fi trebuit să-l ignore, dar nu o făcuse. Putea să dea vina pe starea lui extrem de binedispusă, lucru pentru care o putea învinovăţi pe Kelsey.

Se dovedea a fi o amantă splendidă; cel puţin, plăcerea pe care o simţea când făcea dragoste cu ea era cu mult mai intensă decât aceea cu care era obişnuit, fiind la acelaşi nivel cu extazul pur.

Şi, după o oră atât de plăcută cum tocmai petrecuseră

împreună, şovăia s-o părăsească mai mult decât de obicei. Rochia cu care se îmbrăcase pentru ieşire era o surpriză, totuşi. În afară de acea rochie roşie, pe care o purtase la licitaţie, de fiecare dată când o văzuse fusese îmbrăcată… ei bine, mai mult ca o doamnă, iar el presupusese că se obişnuise cu asta.

Astfel că acum fu atât de surprins de catifeaua portocalie strălucitoare cu garnituri verzi-gălbui, încât remarcă în mod nechibzuit:

— De-abia pot să mă uit la tine îmbrăcată astfel, atât de strălucitoare e.

Ceea ce era adevărat. Celelalte haine ale ei aveau nuanţe de bun-gust şi erau subtile, în aşa fel încât frumuseţea ei era primul lucru observabil, iar rochiile nu făceau altceva decât să îi scoată în evidenţă frumuseţea. Însă oricine urma să se uite azi la ea nu avea să vadă decât acel portocaliu atroce, frumuseţea ei fiind ascunsă.

Târziu totuşi, îşi dăduse seama că tocmai o insultase. Cu toate acestea, când o privi, văzu că ea nu părea să se simtă insultată, în timp ce vorbea, părea mai degrabă căzută pe gânduri.

— Şi eu am crezut că e îngrozitoare, însă este una dintre alegerile doamnei Westerbury, executată după instrucţiunile tale.

El roşi imediat. Îi spusese croitoresei că tânăra Kelsey era amanta lui şi, astfel, să o îmbrace în consecinţă. Însă probabil că femeia îşi imaginase că toate amantele erau alese din cartierul cu teatre, unde numeroase actriţe se îmbrăcau intenţionat pentru a atrage atenţia asupra lor.

— Şi decolteul este foarte îndrăzneţ, adăugă ea, iar când privirea lui coborî imediat peste sânii ei, pe care ea îi acoperise deja complet cu jacheta, scutură din cap. Nu, *n-am* să-ţi arăt.

— Foarte îndrăzneţ? rânji el.

— Da, de-a dreptul.

Ea oftă şi se încruntă la el când degetele lui se apropiară de jachetă şi desfăcu nasturii, însă nu încercă să-l oprească. Şi descheind larg veşmântul un moment mai târziu, se răzgândi complet în legătură cu ideea că rochia avea să fie singurul lucru observabil. Nimeni nu ar fi putut să-şi ia ochii de la sânii ei, în ciuda materialului care-ţi lua ochii, şi care de-abia dacă îi acoperea.

Îşi drese uşor vocea şi încheie nasturii la loc. Ea ridică din sprânceană, aşteptând comentariul lui. El doar zâmbi sfios şi o conduse la trăsura ce îi aştepta. Apoi adăugă încă o oprire pe lista lui de sarcini, şi când ieşi de la croitoreasă, după un răgaz în care o lăsase singură în trăsură, o anunţă:

— Tocmai ce-am aranjat câteva schimbări la restul comenzii tale.

Ea nu trebui să întrebe ce. Nici lui nu-i plăcuse selecţia de culori mai mult decât îi plăcuse ei, însă în mod cert îi plăcuse decolteul. Presupuse că se putea împăca repede cu ideea. Atunci când nu era cu el, putea să adauge eşarfe dantelate, pe care le cosea cu uşurinţă ea însăşi. Îşi puse în minte să iasă a doua zi şi să cumpere nişte materiale.

Se aflau la jumătatea distanţei către avocatul lui, unde era necesar să semneze un document, când Kelsey îl văzu lovind brusc în acoperişul trăsurii, semnalându-i vizitiului să oprească. Vehiculul de-abia încetini, că el sări afară. Kelsey rămase în urmă, dar putea să privească de la fereastră, deoarece Derek nu se îndepărtă. Făcuse semn unui cuplu de vârsta a doua, cu care dorea să vorbească.

Auzind strigătul lui Derek, Frances se opri. Însoţitorul ei făcu un pas înapoi, de parcă nu şi-ar fi dorit să fie văzut împreună cu ea, dar Derek de-abia dacă îl băgă în seamă, atât de insignifiant părea.

— Nu ştiam că eşti în oraş, spuse Derek, îmbrăţişând-o.

— A trebuit să mă ocup de nişte afaceri, aşa că am

rămas în Londra după nunta lui Amy, spuse Frances.

Răspunsul îl făcu să se încrunte surprins.

— Unde? Nu te-am văzut la casa din oraş.

— Poate pentru că de-abia dacă ai trecut pe-acolo?

— E adevărat, zâmbi el. Însă în mod cert Hanly mi-ar fi spus ceva.

— De fapt, Derek, de data asta stau la hotel, recunoscu ea.

— De ce?

— Pentru că nu doream să fiu la reşedinţă dacă apărea Jason.

El încuviinţă înţelegător.

— Tatăl meu ne-a spus despre divorţ în dimineaţa aceasta.

— Atunci înseamnă că a fost de acord?

Ochii i se luminară de încântare.

— Nu ştiai?

— Nu, nu i se pare niciodată potrivit să-mi spună ceva, replică ea oftând. Deşi, ca să spun adevărul, nu am mai luat legătura cu el de când i-am spus ce vreau. I-am trimis vorbă unde pot fi găsită, însă... ei bine, presupun că o să ne întâlnim ca să-mi spună hotărârea lui.

Era apropiată de Derek, dar nu se simţise niciodată ca o mamă pentru el. Presupusese că nu era în natura ei să fie maternă. Şi dacă ar fi ştiut că asta era tot ce-şi dorea Jason de la ea, probabil că ar fi putut preveni căsătoria lor dezastruoasă înainte să înceapă. De fapt, nu, nici ea nu ştia la vârsta aceea fragedă că nu avea instincte materne, că nu-i păsa în mod special să aibă grijă de copii. Oricum, nu-şi dorea ca băiatul să fie supărat din cauza terminării aşa-zisei căsătorii cu tatăl lui.

— Sper că nu ai fost foarte necăjit, spuse ea stingherită.

— A fost surprinzător, cel puţin, dar de înţeles, ţinând cont de circumstanţe. Doar unchiul Edward s-a plâns din

cauza presupusului scandal.

— Scandalul nu ar trebui să-ţi afecteze familia foarte mult, deoarece i-am dat lui Jason motive ca să divorţeze de mine, genul de motive care-i vor atrage compasiunea cunoscuţilor. Mă aştept să duc focul luptei în totalitate, dar eu nu am participat niciodată la evenimentele sociale, aşa că nu mă va afecta atât de mult.

Ştia că vorbea despre faptul că recunoscuse că avea un amant, şi doar această menţiune îi atrase atenţia asupra însoţitorului ei. Acesta era un ţâr de bărbat, care în mod sigur nu cântărea mai mult de patruzeci şi cinci de kilograme. Şi nu era decât cu câţiva centimetri mai înalt decât Frances, ceea ce însemna că de-abia ajungea la umărul lui Derek. Însă tânărul ştiu instantaneu, chiar şi numai după expresia prudentă a individului, că el era vinovatul.

Derek îşi simţi instinctele protectoare ieşind la suprafaţă, şi la fel şi furia. Individul acesta îi îndurerase familia, urmând să fie responsabil pentru stânjeneala tatălui său în timpul divorţului. La naiba, cel puţin avea să-l facă să plătească pentru asta.

Derek îşi întinse braţele lungi şi-l apucă pe bărbat de revere, ridicându-l de la sol. Acesta chiţăi şi se prinse de antebraţele tânărului, cu ochii bulbucaţi de spaimă, ceea ce însă nu-i potoli deloc furia acestuia din urmă.

— Ştiai că Lady Frances era o femeie măritată când ţi-ai pus labele pe ea? întrebă Derek. Te-aş putea face praf cu o lovitură, nemernic de doi bani. Dă-mi un singur motiv pentru care să nu fac asta.

— Lasă-l jos, Derek, chiar în clipa asta! strigă Frances, dezvăluindu-şi mânia. Ţi-ai pierdut minţile? I-aş fi fost eu necredincioasă tatălui tău dacă el m-ar fi făcut fericită? Ei bine, nu a făcut-o niciodată! Şi, în plus, el mi-a fost necredincios încă din ziua în care ne-am căsătorit, o căsătorie care nu a fost niciodată consumată, aş putea

adăuga.

— Niciodată? întrebă Derek răsucindu-şi capul spre ea şi privind-o neîncrezător.

— Niciodată, repetă ea cu asprime. Cu toate astea, el în mod cert nu a dormit singur de atunci încoace.

— Asta este o acuzaţie absurdă, doamnă, replică Derek la fel de aspru. Ţinând cont că tatăl meu rareori părăseşte Haverston.

— Nu trebuie să părăsească Haverston când amanta lui locuieşte sub propriul acoperiş!

Derek fu atât de surprins, încât îi dădu drumul individului, lăsându-l să cadă la pământ, şi ceru lămuriri.

— Cine?

Frances simţea deja că-i ardeau obrajii de jenă. Scutură din cap. Îşi ajută însoţitorul să se ridice în picioare. Părea de-a dreptul precaută acum şi foarte supărată, în vreme ce-şi ajuta însoţitorul să se ridice în picioare.

— Cine? ţipă Derek.

— Nu ştiu cine, minţi ea.

— Minţi, doamnă.

— Nu contează cine, insistă ea. Ideea este că, în mod cert, nu eu am fost prima care a călcat strâmb. Este uimitor cum de nu i-am fost necredincioasă chiar de la început, ţinând cont că Jason Malory mi-a dat toate motivele să fiu. Însă ce-i destul e destul. Iar tu nu ai niciun drept să-i faci rău lui Oscar. El nu a făcut nimic altceva decât să mă ajute să întreprind ceea ce trebuia să fac cu ani în urmă, punând capăt unei relaţii intolerabile.

Spunând acestea, se îndepărtă pufnind furioasă şi trăgându-l pe Oscar după ea. Derek făcu ochii mari, uitându-se după ei, încercând să înţeleagă schimbul de replici. După o clipă, se simţi uşor prins de mână şi privi în jos, uimit, văzând-o pe Kelsey stând lângă el.

— Dumnezeule, am uitat că mă aşteptai.

— E în regulă, zâmbi ea. Despre ce a fost vorba?

Îi făcu semn cu capul spre cuplul care se îndepărta.

— Mama mea vitregă… şi amantul ei.

— Deci de aceea părea că aveai de gând să-l ucizi pe individul acela mărunţel.

— Aşa am simţit, la naiba, mormăi el în timp ce o conducea înapoi la trăsură.

— Uimitor, spuse ea căzută pe gânduri.

— Ce anume?

— Ei bine, dacă tatăl tău arată cât de cât ca tine, nu-mi imaginez cum de mama ta vitregă a preferat pe altcineva, şi mai ales pe piticania aia.

El zâmbi auzind complimentul indirect şi o îmbrăţişă înainte să o ridice în trăsură şi să o tragă alături de el pe banchetă.

— Ceea ce e uimitor este că ea pretinde că tatăl meu nu a atins-o nici măcar o dată în toţi anii ăştia, şi că a avut o amantă care locuia chiar sub acoperişul lui.

— Imaginează-ţi asta, spuse ea. De fapt, aş zice că e şocant.

— Mă rog, e un acoperiş destul de mare, spuse el, de parcă asta făcea lucrurile acceptabile.

— Înţeleg că nu ştiai? Şi tot nu ştii cine este? adăugă ea când el clătină din cap. Nu ghiceşti?

— N-am nicio idee, oftă el.

— Oricum, ţinând cont că mariajul ia sfârşit, nu mai contează cu adevărat cine e, nu-i aşa?

— Nu… doar că sunt disperat să aflu adevărul.

— Trebuie s-o faci?

— Ce anume?

— Să afli?

— Absolut.

— Dar, Derek, faptul că nu ştiai înseamnă că tatăl tău a ţinut ca această femeie să fie un secret. Iar asta mă face să fiu convinsă că el îşi doreşte ca lucrurile să rămână la fel, nu crezi?

— Probabil, căzu el de acord.
— Aşadar, ai să renunţi?
— Nicio şansă, rosti el zâmbind larg.

Capitolul 32

Ar fi trebuit să fie câteva simple comisioane care nu necesitau socializare, însă Derek continua să dea de diverşi cunoscuţi. Mai întâi Frances. Apoi, la croitor, apăru vărul lui, Marshall.

Asta nu se dovedi totuşi a fi prea rău, din moment ce Kelsey se afla în trăsură, iar pe Marshall îl lăsă în urmă la croitor – sau cel puţin aşa credea. Însă, din câte se părea, Marshall cunoştea multe bârfe şi îl strigă încă o dată pe Derek, chiar când acesta ajunsese la trăsură, pentru a-i împărtăşi nişte informaţii în plus. Acolo, o zări pe Kelsey, deşi ea se străduise să se ascundă în colţ ca să nu fie observată – ceea ce era imposibil, bineînţeles, ţinând cont că purta afurisita de rochie portocalie.

Marshall era cel mai mare dintre fiii lui Edward, dar cu trei ani mai mic decât Derek, şi nu putea fi împiedicat să o cunoască pe Kelsey. Însă lucrurile se desfăşurară destul de bine. Marshall nu întrebă cine era, şi nici ce căuta singură cu el, iar Derek nu oferi informaţiile din proprie iniţiativă. Apoi însă, doi dintre prietenii lui Marshall se apropiară, iar Sir William, cel mai tranşant dintre ei, după ce o privi galeş pe Kelsey vreo cinci minute, aduse vorba despre un subiect care părea să apară prea frecvent.

— E rudă cu Lord Langton, contele pe care l-a împuşcat soţia? întrebă el curajos.

Un simplu „nu” însă nu fu suficient.

— Atunci cine e? insistă William.

— Sunt o vrăjitoare, Sir William, răspunse Kelsey

înaintea lui Derek. Lord Malory m-a angajat să blestem pe cineva. Derek, despre el este vorba?

Derek clipi surprins, dar William deveni livid şi în groaza lui arăta atât de comic, încât Derek nu se putu abţine să nu izbucnească în hohote de râs. Iar Kelsey continua să aibă un aer inocent.

— Of, dar nu-i deloc amuzant, Derek, declară Marshall.

— Mă rog, e evident că William aici de faţă nu e individul pe care vrea să-l blesteme, sublinie în mod logic prietenul lui William, ţinând cont de amuzamentul lui Derek. Totuşi, cine e nefericitul? adăugă el.

Vărul lui Derek îşi dădu ochii peste cap, căci înţelesese că era o glumă. Însă Derek izbucni din nou în râs auzind întrebarea. Şi era evident că nu intenţiona să răspundă prea curând, aşa că interveni Kelsey, pe un ton calm.

— Sigur vă daţi seama că glumesc, domnilor. Nu sunt vrăjitoare – cel puţin nu din câte ştiu.

— Ea doar farmecă, spuse într-un final Derek, zâmbindu-i tandru lui Kelsey şi primind drept răspuns roşeaţa aşteptată pe care i-o dădeau întotdeauna complimentele lui.

Reuşi totuşi să scape de ei imediat şi plecă înainte să mai fie ridicată problema identităţii lui Kelsey. Făcu o remarcă în legătură cu asta în drum spre următoarea oprire:

— Te-ai descurcat de minune, la naiba, spuse el strângând-o în braţe. O glumă în locul unei minciuni. Mă bucur că te-ai gândit la asta, draga mea.

— Şi ce minciună ai fi spus de data aceasta, că sunt o văduvă sau o verişoară?

El tresări.

— Situaţia asta chiar nu trebuia să se întâmple, Kelsey. Marshall era la croitor, şi nu mă aşteptam la asta,

însă mi-am luat la revedere de la el de trei ori. Continua însă să-şi amintească altceva ce voia să-mi spună şi m-a tot oprit din drum până când, după cum ai văzut, a ajuns până la trăsură.

Ea îi zâmbi, admiţând că nu era vina lui. De data aceasta. Iar ei îi plăcea să-i ţină companie, deşi în jumătate din timpul petrecut în trăsură era singură. Astfel, ca o simplă mustrare, spuse:

— Vom încerca să nu se mai întâmple din nou, nu-i aşa?

— Absolut, o asigură el.

Şi totuşi, la ultima lor oprire, la magazinul de cristaluri, unde el spera să găsească un cadou pentru aniversarea verişoarei lui, Clare, îi ceru lui Kelsey să intre împreună cu el şi să-l ajute să aleagă. Iar aici dădură peste o altă cunoştinţă. Numai că de data aceasta prezentările nu erau necesare. De data aceasta, era cineva pe care amândoi îl cunoşteau, deşi ar fi preferat să n-o facă.

Faptul că David Ashford se afla în acel magazin, la acea oră din zi, şi că ei dădură pur şi simplu peste el era ghinion curat. Tocmai se întorcea ca să plece, fără să observe că cineva intrase în coridorul îngust, şi se izbi fix de Derek, care trebuise să-i dea drumul braţului lui Kelsey pentru a-l împinge pe bărbat înapoi.

Ashford fu luat prin surprindere de ciocnirea dintre ei, apoi însă ochii lui albaştri se îngustară de îndată ce-şi dădu seama cine stătea înaintea lui.

— Măi să fie, dacă nu e chiar filantropul, rânji el. Salvatorul domniţelor în suferinţă. Ţi-a trecut vreodată prin cap, Malory, că unor domniţe le place suferinţa?

Remarca îndrăzneaţă îl făcu pe Derek să se înfurie.

— Dar ţie, Lord Ashford, ţi-a trecut vreodată prin cap că eşti bolnav?

— Sunt sănătos tun.

— Mă refeream la mintea ta.

— Ha! îl luă în derâdere Ashford. Aşa îţi place să crezi, dar sunt chiar sănătos. Şi mai am şi o memorie de elefant. Ai să regreţi că mi-ai furat-o pe drăguţa asta.

— Mă îndoiesc de asta, chiar mă îndoiesc, replică Derek cu aparentă indiferenţă. Oricum, nu ţi-a fost furat nimic, sublinie el apoi cu răceală. A fost o licitaţie. Ai fi putut să continui să licitezi.

— Când toată lumea ştie cât de bogată e familia Malory? Nu fi absurd! Dar va veni o zi în care vei regreta că drumurile noastre s-au intersectat.

— Dacă am vreun regret, Ashford, ridică Derek din umeri nepăsător, acela este că ştiu că eşti în viaţă, când de gunoaie ca tine ar trebui să ne descotorosim încă la naştere.

Bărbatul înţepeni, iar faţa i se coloră brusc. Derek îşi dorise să-l provoace pe individ, dar îl caracterizase corect: nu era decât un laş care se simţea puternic doar atunci când avea de-a face cu cei slabi şi neajutoraţi.

— O să-mi amintesc şi asta, spuse Ashford neputincios. Apoi, privirea lui de gheaţă licări la vederea lui Kelsey, când adăugă: O să se descotorosească de tine, iar eu o să te aştept să plăteşti că m-ai făcut să aştept, drăguţa mea. O, într-adevăr, vei plăti…

În timp ce-i spunea asta, îşi îndreptă degetul către Kelsey şi ar fi împuns-o în piept dacă Derek nu i-ar fi prins mâna. Ashford urlă atunci când degetul îi pocni. Derek însă nu terminase. Putea să ignore cu uşurinţă ameninţări la adresa lui, dar o ameninţare la adresa lui Kelsey îl făcu să o ia razna.

— Mi-ai rupt…! urlă Ashford, însă un pumn rapid îi închise gura.

Derek îl prinse pe bărbat înainte să cadă şi, ţinându-l încă, spuse furios:

— Crezi că n-o să te fac bucăţi aici cu toate cristalurile astea în jur? Eu zic să te mai gândeşti, Ashford, pentru că

nu-mi pasă nici cât negru sub unghie ce distrug dacă te distrug şi pe tine.

Omul păli, însă interveni proprietarul magazinului:

— Aş prefera să nu rămân fără afacere, milord, spuse el cu o voce îngrijorată, din cauza micii altercaţii pe care o aveţi. Aţi putea, vă rog, să vă certaţi în altă parte?

— Nu-l lăsa să te provoace şi să intri într-un scandal, şopti Kelsey.

Probabil că era prea târziu pentru acel avertisment. Totuşi, privind în jur, îşi dădu seama că nu mai erau alţi clienţi în magazin, ci numai proprietarul care îşi frângea mâinile.

Derek încuviinţă brusc şi îl eliberă pe Ashford, însă îl împunse la rândul lui cu degetul.

— Îţi place să vorbeşti despre regrete? Dă-mi voie să-ţi amintesc de unul de care nu va trebui să-ţi faci griji, pentru că nu o să mai ai parte de vreunul dacă te mai apropii vreodată de ea, de nicio amintire sau de vreun pic de aer. Căci vei înceta să mai exişti.

Apoi, apucă un vas de pe un raft din spatele lui, fără ca măcar să-i arunce o privire, şi i-l arătă proprietarului.

— O să cumpăr asta.

— Sigur, milord. Vă rog veniţi pe aici, dacă doriţi, spuse bărbatul şi se grăbi către tejgheaua din spatele magazinului.

Derek o luă pe Kelsey de braţ urmându-l pe proprietar. Niciunul din ei nu-i mai aruncă o altă privire lui Ashford. Acesta plecă imediat şi auziră uşa magazinului deschizându-se şi închizându-se în spatele lor.

Kelsey oftă uşurată. Proprietarul oftă uşurat. Derek era încă prea agitat ca să mai simtă altceva în afară de furie. Ar fi trebuit să-l lase lat pe individ şi să-l dea naibii de scandal. Avea senzaţia că avea să regrete că nu procedase astfel.

Enervat pe el însuşi că nu făcuse mai mult când

avusese ocazia şi când fusese provocat, îi azvârli proprietarului o sumă mare de bani şi îi spuse:

— Păstrează restul şi nu pomeni nimănui de acest incident nefericit.

— Ce incident? replică proprietarul, zâmbind acum că toate mărfurile erau în siguranţă, iar buzunarele lui, căptuşite.

Capitolul 33

Derek Malory avea un aer copilăresc, cu coama lui sălbatică de păr blond şi zâmbetele lui fermecătoare care-l făceau să pară inofensiv. Dar în această zi, Kelsey află că aparenţele nu spuneau chiar întreaga poveste. Îngheţase de frică întâlnindu-l din nou pe Lord Ashford şi amintindu-şi atât de intens de groaza trăită în timpul licitaţiei. Însă Derek se transformase într-un cu totul alt bărbat. Iar ea fu extrem de bucuroasă că el nu era atât de inofensiv cum părea.

Nici pe departe. Chiar îi rupsese degetul bărbatului. În mod intenţionat. Şi nu se îndoia deloc că i-ar fi rupt mai multe dacă ea nu i-ar fi atras atenţia asupra scandalului pe care l-ar fi creat. Kelsey ştiuse că astfel avea să pună punct altercaţiei. Nu era sigură de ce procedase astfel. Poate pentru că nu-şi dorea să fie martoră la violenţa lui. Sau poate pentru că sărmanul proprietar al magazinului era atât de îngrijorat pentru bunurile lui. Sau poate pentru că simţise brusc nevoia să-l apere pe Derek de propria furie, căci nu-şi dorea ca el să facă ceva ce mai târziu ar fi regretat. Iar această nevoie o îngrijora profund.

Hotărâse deja că era mai bine să nu se implice emoţional în povestea asta în care ea juca rolul amantei. Însă, odată cu trecerea timpului, îi devenea imposibil să se

ţină de această hotărâre, îl plăcea pe Derek, îi plăcea să fie cu el, îi plăcea să facă dragoste cu el, îi plăcea orice avea legătură cu el. Şi în afara cazului în care el făcea ceva drastic pentru a strica asta, ea se temea că sentimentele ei aveau să devină mult mai puternice.

Şi acesta era un gând îngrozitor. Nu *voia* să-l iubească pe Derek. Nu voia să agonizeze gândindu-se la ziua în care el îi va spune că nu mai avea nevoie de ea. Iar ziua aceea avea să vină, în cele din urmă. Iar atunci când urma să se întâmple asta, ea îşi dorea să ofteze uşurată, nicidecum să urle de disperare.

Ştia că el mai avusese o amantă înainte, aşa că avea motive să se îngrijoreze. Într-una dintre conversaţiile cu Percy şi Jeremy, fusese menţionat faptul că Derek încheiase relaţia după doar câteva luni.

Suma exorbitantă pe care o cheltuise pentru a o obţine pe Kelsey nu conta foarte mult pentru el, ţinând cont de faptul că familia lui era foarte bogată. Aşa că ea nu se putea baza că asta l-ar fi oprit în vreun fel. Nu, când el va fi pregătit pentru o experienţă nouă, ea va fi cu siguranţă trimisă la plimbare, indiferent de sentimentele ei. Atât de simplu era. Iar ea nu ştia cum avea să facă ziua fatidică mai uşor de suportat, şi nici dacă avea să facă prostia să se îndrăgostească de el. Derek se gândea în linişte la incidentul cu Ashford. Deşi stătea cu braţul aşezat într-o manieră protectoare în jurul ei, mâna lui îi mângâia braţul fără să-şi dea seama. Cum şi Kelsey se gândea la ale ei, fu o călătorie liniştită.

Când ajunseră la următoarea oprire, Kelsey nu voi să se dea jos din trăsură, dar nici Derek nu îi ceru să o facă. Oricum, el nu lipsi mult. Şi când se întoarse, îi întinse un pachet.

— E pentru tine, spus el simplu. Deschide-l.

Ea se uită cu prudenţă la cutia mică din mână, temându-se că ştia de ce îi oferea un cadou, mai ales că

părea să se simtă apăsat de vină. Deschizând-o, descoperi un pandantiv în formă de inimă executat în întregime din diamante şi rubine micuţe, aşezat pe un lanţ scurt şi subţire din aur. Foarte simplu, foarte elegant, foarte scump.

— Nu trebuia să faci asta, spuse ea pe un ton şoptit, continuând să privească pandantivul.

— Ba da, trebuia, replică el. Mă simt atât de vinovat chiar acum, încât dacă nu spui că mă ierţi, probabil că voi izbucni în lacrimi.

Ea făcu ochii mari la gândul că el vorbea serios, însă expresia de pe chipul lui spunea altceva. Chicoti, însă doar puţin. Nu era serios în legătură cu plânsul, dar chiar se simţea vinovat.

El zâmbi cu tristeţe.

— Ziua de azi a fost un dezastru, nu-i aşa?

— Nu în întregime, spuse ea, iar îmbujorarea o dădu de gol.

— Mă rog, nu mă refer la aia, admise el cu un rânjet. În rest însă – îmi pare *extrem* de rău că a trebuit chiar şi numai să fii în aceeaşi cameră cu ticălosul de Ashford, ca să nu mai vorbim de faptul că ai fost nevoită să iei parte la o întâlnire dezgustătoare.

Ea se înfioră în sinea ei.

— E un om nemilos, nu-i aşa? Am văzut-o în ochii lui în noaptea când a licitat pentru mine, şi din nou azi.

— E mai rău decât îţi poţi imagina, spuse Derek, continuând să explice cât de nebun era bărbatul cu adevărat, spunându-i totul, sau cel puţin făcând aluzii plastice, astfel încât ea să-i înţeleagă avertismentul. Dacă îl mai vezi vreodată, Kelsey, când eu nu sunt cu tine, pleacă imediat indiferent unde te afli – dacă este sigur s-o faci.

— Sigur?

Îşi pierduse aproape toată culoarea din obraji şi, de fapt, simţea că i se face rău.

— Atâta timp cât nu e posibil să te urmărească. Nu ţi-

ai dori niciodată să fii singură cu el, Kelsey. Intră în casa unor străini dacă trebuie, ţipă după ajutor, dar indiferent ce faci, nu-l lăsa pe omul acela în preajma ta.

— N-am s-o fac, îl asigură ea. Sper din tot sufletul că nu am să-l mai văd niciodată. Dar dacă o să ne mai întâlnim, şi o să-l văd eu prima, el nu o să mă zărească, îţi promit.

— Bine, acum spune că mă ierţi.

— Te iert, îi zâmbi ea, deşi nu ai făcut nimic pentru care să fii iertat. Acum, du cadoul înapoi şi recuperează-ţi banii. Nu trebuie să-mi cumperi bijuterii.

El zâmbi auzind-o.

— Kelsey, draga mea, ăsta nu-i deloc un lucru pe care l-ar spune o amantă. Şi n-am să-l duc înapoi. Vreau să fie al tău. Se va potrivi de minune cu rochia ta de culoarea lavandei.

Şi cu încă vreo şase în plus care urmau să fie livrate, ar fi putut ea să adauge, însă nu o făcu.

— Atunci, oftă ea, presupun că ar fi nepoliticos din partea mea să nu-ţi mulţumesc.

— Da, foarte nepoliticos.

— Mulţumesc, zâmbi ea larg.

— Cu foarte, foarte multă plăcere, draga mea.

Fusese ultima lor oprire. După aceea, el o duse acasă şi rămase la cină… şi peste noapte.

Nu plănuise să facă asta. De câte ori era Jason în oraş şi rămânea peste noapte, Derek avea obiceiul ca măcar să ia cina cu el la reşedinţa din oraş. Şi nu ştia când se întorcea tatăl său la Haverston, şi nici dacă va mai avea ocazia să-l găsească a doua zi.

Dar oricât de mult şi-ar fi dorit să vorbească cu tatăl lui despre divorţ – şi despre femeia pe care reuşise să o păstreze amanta lui secretă atât de mult timp –, voia mult mai mult să rămână lângă Kelsey.

Ştia că ea fusese tulburată de întâlnire. Însă Derek îşi

făcea şi mai multe griji decât ea.

Era de necrezut, dar Ashford o tratase de parcă i-ar fi aparţinut şi doar îi fusese temporar furată. Remarcile lui indicaseră, de asemenea, că avea de gând să o facă să plătească pentru asta când avea să o obţină din nou şi, în plus, părea încrezător că va fi a lui până la urmă. Şi cine ştie ce planuri putea să ticluiască mintea lui nebună.

Derek nu putea să fie cu ea tot timpul. Ieşea singură la croitoreasă pentru modificările rochiilor, la cumpărături şi pentru câte altele. Şi nici nu putea să-i ceară să nu o facă, când temerile lui se bazau pe simple ameninţări.

Hotărî să-l viziteze din nou pe unchiul James a doua zi, pentru a obţine un sfat. Probabil că-şi făcea griji pentru nimic, dar măcar în acea seară nu avea să o scape pe Kelsey din ochi.

Capitolul 34

Derek îi făcu într-adevăr o vizită unchiului James în dimineaţa următoare, şi asta înainte de a trece pe acasă ca să-şi schimbe hainele. Iar după o scurtă discuţie cu James, se simţi mult mai uşurat. Kelsey nu avea cum să se afle în vreun pericol imediat, pentru că unchiul lui îi pusese deja pe doi dintre oamenii săi să îl urmărească pe Ashford.

Artie şi Henry nu erau în niciun caz doi valeţi obişnuiţi, şi acesta era şi motivul pentru care Derek se simţea liniştit. Fuseseră membri vajnici ai echipajului de piraţi al lui James şi îl serviseră în cea mai mare parte a deceniului petrecut în larg.

Amândoi aleseseră să rămână cu James după ce acesta vânduse *Fecioara Anne,* iar acum erau amândoi valeţi la reşedinţa lui din Londra, meserie care îi încânta, pentru că nu arătau cum se aşteptau ceilalţi să fie. Şi se

distrau de minune pe seama oaspeţilor şocaţi.

Faptul că în permanenţă călcau în străchini prin felul lor neortodox de a fi nu îl deranja în niciun fel pe James, iar mătuşa George renunţase de mult să mai încerce să îi înveţe cum să se comporte cuviincios. Dacă băteai la uşa reşedinţei mai nou – şi dacă nu erai o rudă – puteai fi întâmpinat cu un „Nu-s acasă!” lătrat şi o uşă trântită în nas sau un „Ce naiba vrei?”. Asta dacă nu era vorba de ciocănitul graţios al unei domnişoare. Domnişoarele erau în mod invariabil trase înăuntru, iar uşa trântită după ele, înainte să apuce măcar să scoată două vorbe.

Însă ambii foşti piraţi erau mai mult decât potriviţi pentru misiunea pe care James le-o încredinţase. Şi, după cum îi povestise acesta lui Derek, până acum îl urmăriseră pe Ashford în drumul lui către două locaţii diferite, la reşedinţa din oraş şi la o casă aflată chiar la ieşirea din oraş, care părea cu totul pustie, şi unde nu-şi petrecuse noaptea, ci doar câteva ore într-o seară.

Îl mai urmăriseră şi la o tavernă aflată într-una dintre zonele mai sărace ale oraşului. Derek deveni încordat auzind asta, până când James relată că bărbatul îşi anulase toate planurile pe care le avea şi plecase, pentru că Artie provocase mare hărmălaie acolo, sub pretextul că fusese uşor ameţit, şi îl acostase pe Ashford.

Derek îi trimisese imediat un bilet lui Kelsey ca să nu-şi mai facă griji, dacă era îngrijorată. Se întorsese apoi acasă, iar tatăl lui se mai afla încă acolo. Nu era sigur dacă asta era un lucru bun, din moment ce Jason nu părea deloc mulţumit când îl chemase pe Derek în biroul său. Presupuse imediat că Frances luase legătura cu Jason şi îi spusese de mica lor întâlnire din ajun. Dar nu era aşa. De fapt, mai târziu, Derek şi-ar fi dorit ca acesta să fi fost motivul.

— Chiar ai cumpărat o amantă dintr-un bordel *public* într-o cameră plină de *nobili* ca *tine?*

Derek practic căzuse pe scaunul pe care voia să se

aşeze, simţindu-se cu totul copleşit. De fiecare dată când tatăl său sublinia anumite cuvinte, era clar că abia se ţinea cu firea.

— Cum de ai aflat?

— Cum de ai crezut că nu o să aflu, când ai făcut totul în *public?* întrebă Jason.

În sinea lui, lui Derek îi crăpa obrazul de ruşine.

— Era de aşteptat, având în vedere că domnii de acolo nu obişnuiesc să recunoască faptul că frecventează asemenea locuri.

Jason pufni.

— Întâmplarea face că ieri-seară am trecut pe la club. Iar acolo se afla un prieten de-al meu care a considerat că ar trebui să fiu înştiinţat cu privire la asta. Tot întâmplător, el avea un alt prieten care era prieten cu cineva care a fost acolo în acea noapte. Zvonul a făcut deja ocolul tuturor cluburilor. Şi Dumnezeu ştie câtor soţii i-a fost împărtăşit până în acest moment, care îl răspândesc mai departe în grupurile lor.

Derek roşise deja de furie, dar, în apărarea lui, spuse:

— Ştii foarte bine că nu are cum să fie împărtăşit cu nicio soţie.

— N-are nicio importanţă, la naiba! răspunse Jason, încruntat şi la fel de posomorât. Ce naiba a fost în capul tău să participi la o astfel de licitaţie?

— Mă gândeam că o să o salvez pe fata aia nevinovată de…

— Nevinovată? îl întrerupse Jason. Până la urmă, cine e?

— Kelsey Langton, şi nu, nu e vreo persoană importantă, deci nu trebuie să-ţi faci griji cu privire la asta. Dar, după cum spuneam, am participat la licitaţie pentru ca ea să nu fie nenorocită pe viaţă.

— Poftim?

Derek oftă.

— N-am avut deloc intenţia să mă amestec, tată. Ne-am oprit în acel loc doar pentru câteva jocuri de cărţi, în timp ce Jeremy o vizita pe una dintre amantele lui care lucra acolo. Dar apoi…

— L-ai dus pe Jeremy într-un asemenea loc? Are doar optsprezece ani!

— E foarte probabil ca Jeremy să meargă în locuri de genul ăsta de mai mult timp decât mine, sau ai uitat că a fost crescut într-o tavernă înainte ca unchiul James să-l găsească?

Jason nu făcu decât să se încrunte, aşa că Derek continuă:

— După cum spuneam, nu aveam nici cea mai mică intenţie să mă amestec, dar după asta am observat cine licita pentru fată.

— Cine?

— E un bărbat cu care m-am mai întâlnit întâmplător înainte, un lord, şi am văzut cu ochii mei ce le face prostituatelor pe care le foloseşte. Le biciuieşte până la sânge, atât de tare, că rămân desfigurate pe viaţă. Se spune că e singurul mod prin care se poate simţi satisfăcut sexual.

— Dezgustător.

— Sunt cu totul de acord. De fapt, ca o favoare pentru mine, unchiul James caută o metodă ca să oprească practicile perverse ale bărbatului.

— James? Cum?

— Păi… o… nu m-am deranjat să întreb.

Jason îşi drese vocea.

— Mai bine să nu ştiu cu ce se ocupă în special acest frate al meu. Dar, Derek…

— Tată, chiar nu era altceva mai bun de făcut, îl întrerupse Derek. Nu m-am putut gândi la o soluţie mai bună pentru ca fata să fie în siguranţă, decât să o cumpăr eu însumi. Şi chiar s-a dovedit a fi o fată nevinovată, aşa că

mă bucur al naibii de mult că am ţinut-o departe de mâinile lui Ashford.

— David Ashford? Dumnezeule mare, credeam că l-a castrat vreo femeie cu ani în urmă.

— Ştiai despre el?

— Am auzit zvonuri că, înainte să devină major, obişnuia să le tortureze pe servitoarele lui. Bineînţeles, nu au existat dovezi. Apoi a apărut un alt zvon cum că cineva l-a dat în judecată, dar nu s-a ajuns niciodată la proces, căci femeia în discuţie a refuzat să depună mărturie împotriva lui. Se spune că l-a costat aproape întreaga avere a familiei lui ca să-i închidă gura acelei femei. Din câte îmi aduc aminte, în club s-au auzit urale la aflarea veştii. Cel puţin era o pedeapsă – dacă zvonurile erau adevărate.

Derek încuviinţă.

— Îmi imaginez că erau adevărate, iar el a ajuns la torturi şi mai rele.

— Iar tribunalele nu pot să facă nimic în lipsa unei victime care să-l acuze, oftă Jason.

— Mai nou ştie să-şi ascundă bine urmele, spuse Derek. Am găsit una dintre victime, aceeaşi peste care am dat în vreme ce el o bătea. Am sperat că va ajuta la punerea lui sub acuzare. Însă el nu doar că le plăteşte regeşte, dar le şi avertizează în legătură cu ce intenţionează să facă şi le obţine mai întâi acordul.

— E şi deştept, pe lângă faptul că e îngrozitor de dement. Iar asta este o combinaţie periculoasă. Însă l-ai implicat pe James. Lasă-l pe el să-şi vadă de treabă. Îţi pot garanta că va găsi o modalitate prin care să se asigure că omul acela n-o să mai rănească pe nimeni altcineva.

— Ceea ce am sperat şi eu, mai ales de când s-a întâmplat să dau peste el, iar el a subliniat că i-am furat-o pe Kelsey când am licitat peste suma lui şi că, în cele din urmă, va pune din nou mâna pe ea.

— Zici că încă mai ai fata? ridică Jason dintr-o

sprânceană.

— Ei bine, a fost vândută ca amantă şi am plătit o sumă bună de bani pentru ea.

— Cât *de mulţi* bani?

— Aş prefera să nu…

— Cât de mult?

Derek ura cu adevărat tonul autoritar.

— Douăzeci şi cinci, mormăi el.

— Douăzeci şi cinci de *sute!*

Derek se făcu mai mic în scaun înainte să recunoască:

— De mii de lire.

Jason se înecă, scuipă, îşi deschise gura pentru a spune ceva, dar o închise imediat din nou. Căzu în scaunul din spatele biroului lui. Îşi trecu ambele mâini prin coama aurie. În cele din urmă oftă, apoi îl ţintui pe Derek cu una dintre cele mai întunecate căutături ale lui.

— Sunt convins că nu te-am auzit bine. Nu ai spus că ai plătit douăzeci şi cinci de mii de lire pentru o amantă. Nu… Când Derek dădu să vorbească, ridică o mână în aer. Nu vreau să aud. Uită că am întrebat.

— Tată, nu era nicio altă modalitate prin care să-l împiedic pe Ashford să cumpere fata, îi reaminti Derek.

— Pot să mă gândesc eu la cel puţin şase, printre care se numără şi a o lua pur şi simplu de acolo. Cine te-ar fi oprit, la urma urmei, când licitaţia nici măcar nu era legală.

Derek zâmbi auzind răspunsul tipic familiei Malory.

— Ei bine, proprietarul, Lonny, ar fi avut ceva de spus despre asta, având în vedere profitul pe care i l-aş fi smuls din mână.

— Lonny? Jason se încruntă preţ de o clipă, deschise *London Times* pe biroul său, la pagina a doua, şi arătă cu degetul.

— Lonny ăsta, cumva?

Derek se aplecă în faţă ca să studieze pentru un moment articolul, dar fu atât de surprins, că reveni asupra

lui cu intenţia de a-l citi mai atent. Era o ştire despre Lonny Kilpatrick, care fusese ucis într-o casă cu o reputaţie proastă pe care o condusese pentru ceva mai mult de un an şi jumătate. Erau date adresa şi detaliile morţii sale. Se părea că fusese înjunghiat în piept de mai multe ori. Se pomenea de foarte mult sânge. Şi niciun indiciu despre criminal.

— Să fiu al naibii, spuse Derek rezemându-se de spătar.

— Presupun că e acelaşi Lonny cu care ai avut tu de a face? întrebă Jason.

— Într-adevăr.

— Interesant, deşi mă îndoiesc că există altă legătură între crimă şi licitaţie. Tot sângele ăla de pe corp, din jur, îmi aminteşte totuşi de ceea ce ai spus despre Ashford şi predilecţia lui pentru sânge.

— E un laş smiorcăit, spuse Derek batjocoritor. Nu ar avea curaj să omoare un om.

Jason ridică din umeri.

— Din ceea ce ai spus despre el şi din zvonurile de mai înainte, pe care şi eu le-am auzit, bărbatului îi lipseşte o doagă. Şi făcu semn spre capul lui. Nu ai cum să ştii de ce poate fi capabil un om ca el. Dar tind să fiu de acord cu tine. Pare un laş care preferă să-i tortureze pe cei slabi. În plus, de ce l-ar ucide pe acest Lonny, când, din câte se pare, îi face plăcere să lovească numai pe femei? Nu putem să dăm faptului mai multă importanţă decât i-am da unei simple coincidenţe.

Derek ar fi fost de acord, voia să fie de acord, dar la naiba, mica umbră de îndoială fusese scoasă la iveală. Îşi făcea din nou griji. Şi se duse direct acasă la James de îndată ce se despărţi de tatăl său, ca să îl înştiinţeze pe unchi de felul în care stătea acum situaţia.

Din nefericire, uitase cu totul că voia să-i pună întrebări tatălui său despre amanta pe care acesta o

avusese în toţi acei ani. Şi când se întoarse din nou acasă, găsi un bilet de la Jason în care acesta îi amintea că era aşteptat la Haverston pentru sărbătorile de Crăciun. Tatăl lui era deja în drum spre casă.

Capitolul 35

În ciuda asigurărilor lui Derek că nu mai avea de ce să-i fie teamă de Lord Ashford, acum că acesta era urmărit, Kelsey tot nu ieşi din casă timp de aproape o săptămână. Îşi trimisese valetul la croitor pentru a anula două comenzi – din fericire, tocmai ce îşi angajase în acea săptămână un valet, precum şi pe ceilalţi servitori de care avea nevoie.

De asemenea, se abţinu să se întoarcă la micuţul magazin de materiale textile vândute la metru pe care îl descoperise, şi de unde cumpărase materialul pentru a-i coase lui Derek câteva lucruri pentru Crăciun. O eşarfă cu monogramă şi batiste, nişte cămăşi de mătase, dintre care terminase deja câteva.

În mod ironic, în ziua în care îl întâlniseră pe Lord Ashford, fusese mai puţin temătoare decât în ziua următoare, după ce îşi petrecuse seara cu Derek. Îi simţise frica, deşi nu mai spusese nimic altceva după ce-o avertizase în legătură cu lordul cel ticălos.

Faptul că stătuse închisă în casă avea şi avantaje. După trei zile agonizante de reflecţie profundă, fusese în stare, în cele din urmă, să conceapă o scrisoare către mătuşa Elizabeth, în care îi explica faptul că prietena ei fusese la un doctor nou, ale cărui opinii chiar le dădea unele speranţe, şi că se mutaseră la Londra pentru a fi aproape de acesta.

Cel mai dificil era să-şi mintă în continuare mătuşa, precum şi să treacă pe plic adresa expeditorului, pe care

Elizabeth, în mod normal, o aştepta. În cele din urmă, Kelsey îşi folosi propria adresă, mai ales că nu mai ştia nicio alta în afară de cea a lui Derek, iar s-o folosească pe a acestuia era exclus.

De asemenea, inclusese şi o scrisoare adresată surorii ei, plină cu bârfe despre oraşul lor natal, toate fiind, bineînţeles, invenţii. Ambele scrisori, odată terminate, o făcură să se simtă atât de vrednică de dispreţ, încât în mod cert nu era deloc o companie bună pentru Derek. El observase şi făcuse şi remarci despre asta, dar ea îi tăiase elanul minţind că nu se simţea prea bine şi altele asemenea – iar în ziua următoare primi mai multe buchete de flori care o făcură să vrea să plângă.

Într-un final, se convinse că era stupid să se ascundă în casă. Poate că ajutase şi faptul că era o frumoasă zi de iarnă. În orice caz, se duse direct la croitor pentru acele ultime ajustări, iar acestea fură făcute imediat. Ezitase doar puţin când trebuise să se apropie de uşa magazinului, fiind îngrijorată că ar putea să dea din nou de Lady Eden la plecare.

Însă încăperea unde era expusă marfa de vânzare era chiar goală în acea dimineaţă devreme, majoritatea doamnelor la modă trezindu-se târziu din cauza distracţiilor de peste noapte. Cu toate acestea, exista o excepţie.

Chiar când întinse mâna spre uşa de la stradă, aceasta se deschise şi intră mătuşa Elizabeth împreună cu sora ei, Jean, care venea la un pas în urmă. Jean, bineînţeles, ţipă de încântare la vederea lui Kelsey şi se aruncă în braţele acesteia. Elizabeth fu la fel de surprinsă precum Kelsey, deşi nu într-un mod neplăcut, cum cu siguranţă era Kelsey.

— Ce faci în Londra? întrebară amândouă în acelaşi moment.

— Nu mi-aţi primit scrisoarea? adăugă Kelsey.

— Nu… nu… am… primit-o…

Pauzele dintre cuvinte adăugară o notă stridentă reproşului lui Elizabeth, de parcă Kelsey nu ar fi simţit-o deja din expresia chipului acesteia. Ar fi trebuit să scrie mai devreme. Ştia asta. Elizabeth aşteptase o scrisoare. Însă era atât de dificil să-şi mintă propria familie, încât amânase pe cât posibil momentul. Acum urma să explice din nou:

— Ţi-am scris, mătuşă Elizabeth, pentru a-ţi spune că mă mut la Londra împreună cu Anne. A găsit un doctor nou aici, care îi dă, de fapt, speranţe, aşa că şi-a dorit să fie mai aproape de el.

— Acestea sunt veşti minunate!

— Da, aşa e.

— Asta înseamnă că în curând vei veni acasă, Kel? întrebă Jean plină de speranţă.

— Nu, draga mea, Anne este în continuare foarte bolnavă, spuse Kelsey, îmbrăţişând-o strâns pe Jean.

— Au nevoie de sora ta, Jean, adăugă Elizabeth morocănoasă. Prietenii ei au nevoie de buna ei dispoziţie, iar Kelsey se pricepe la asta, având o aşa inimă bună.

— Dar ce faci în Londra, mătuşă? întrebă Kelsey din nou.

— Croitoreasa noastră de acasă s-a mutat, pufni Elizabeth, şi fără să ne anunţe măcar. Îţi imaginezi asta? Şi nu am de gând să apelez la acea franţuzoaică stricată care îi făcea concurenţă. Astfel am hotărât că, atâta timp cât eu şi Jean nu mergeam să luăm decât câteva rochii noi pentru sărbători, am putea la fel de bine să venim la cea mai bună croitoreasă, iar doamna Westerbury ne-a fost recomandată cu drag de mai mulţi dintre prietenii mei.

— Aşa e, este excelentă, confirmă Kelsey. Şi eu mi-am comandat câteva rochii, pentru că nu mi-am adus prea multe cu mine.

— Ei bine, spune-mi dacă va fi nevoie de tine aici pentru mai mult timp şi o să-ţi trimit cuferele. Trebuie să te ajutăm când eşti în dificultate. În plus, Dumnezeule, te afli

în Londra în plin sezon, îţi dai seama ce moment prielnic este acesta? Iar eu am numeroşi prieteni aici care, sunt sigură, vor fi încântaţi să te ia sub protecţia lor şi să îţi facă debutul în înalta societate. Sunt sigură că prietena ta nu ţi-o va lua în nume de rău dacă-ţi vei petrece câteva ore încercând să-ţi îmbunătăţeşti starea de spirit.

Mătuşa Elizabeth era bine intenţionată, firește, însă ideea de a profita de sezonul londonez în vederea încheierii unei căsătorii era departe de Kelsey acum. Cum nu putea să menţioneze asta, spuse simplu:

— Asta va trebui să mai aştepte, mătuşă Elizabeth. M-aş simţi îngrozitor să ies şi să mă distrez în timp ce Anne nu poate să facă asta.

— Presupun că aşa e, suspină Elizabeth. Dar îţi dai seama că te afli la o vârstă bună de măritat? Şi de îndată ce o să te întorci acasă, o să ne dăm silinţa să-ţi facem un rost în lume. Voi începe imediat să mă ocup de aranjamente. Trebuie să ai parte de un debut frumos, i-o datorez surorii mele.

În sinea ei, lui Kelsey îi crăpa obrazul de ruşine. Ura să se gândească la faptul că mătuşa ei îşi irosea timpul făcând planuri pentru ceva ce nu se va îndeplini niciodată. Însă nu-i putea spune să nu-şi bată capul, nu fără a-i dezvălui adevărul. Şi ce avea să-i spună peste şase luni? Dar peste un an? Că Anne încă zăcea bolnavă? Pe măsură ce treceau lunile, scuza asta avea să fie cusută cu aţă albă. Cel mai bine era să o avertizeze:

— Nu-ţi face încă planuri, mătuşă. Chiar nu pot spune în acest moment cât timp va mai fi nevoie de mine aici.

— Nu, bineînţeles că nu, căzu de acord Elizabeth. Apropo de asta, mi-ar plăcea să-ţi salut prietena cât timp ne aflăm aici, în Londra.

Această propoziţie simplă o făcu pe Kelsey să intre în panică. I se întunecă mintea. Nu-i trecu prin cap nici măcar o scuză. Ba chiar mai rău, îşi dădu seama că Elizabeth va

vrea s-o viziteze în timp ce era în oraş, şi dacă făcea asta, Anne nu avea să fie acolo, în mod evident, deoarece nu exista nicio Anne.

Elizabeth nu-i ştia adresa acum, şi nu avea s-o ştie până ce nu se întorcea acasă şi primea scrisoarea lui Kelsey. De ce îşi trecuse adresa reală în scrisoare? Pentru că presupusese că mătuşa ei nu avea să călătorească la Londra. Ura aglomeraţia. Însă iat-o aici... iar Kelsey nu îndrăznea să-i dea adresa, neştiind la ce oră din zi ar putea să vină în vizită.

De îndată ce-şi dădu seama de asta, din fericire, găsi şi o scuză.

— Anne nu se simte îndeajuns de bine încât să primească vizitatori acum. Călătoria la Londra a pus-o serios la încercare, iar acum trebuie să-şi păstreze puterile doar ca să-şi viziteze doctorul.

— Sărmana fată. Se simte încă atât de rău?

— Ei bine, da, a fost pe moarte înainte să înceapă aceste noi tratamente. Doctorul a spus că va dura mai multe luni până când vom afla dacă o ajută. Însă eu vreau să vă văd pe amândouă cât timp sunteţi aici. La ce hotel staţi?

— Stăm la Albany. Uite, am adresa scrisă aici.

Căută în poşetă până ce o găsi, apoi i-o dădu lui Kelsey.

— Atunci, sigur o să vă caut, promise Kelsey. Mi-a fost dor de amândouă. Însă acum, chiar trebuie să plec. Nu-mi place să o las pe Anne singură prea mult timp.

— Mâine-dimineaţă, Kelsey, spuse Elizabeth pe un ton ce putea fi foarte bine descris drept poruncitor. Te vom aştepta.

Capitolul 36

— Ei bine, era şi timpu’ să iasă din trăsura aia nenorocită, îi spuse Artie prietenului său francez în timp ce strunea înăuntru caii de la trăsura cu care îl urmăriseră pe David Ashford. Începusem să mă gândesc că n-aveam să-l prindem vreodată singur.

— Tu numeşti asta singur, *mon ami?* întrebă Henry pe un ton obişnuit fără a-şi lua privirea de la prada lor. A agăţat deja o fetişcană.

— Ei bine, oftă Artie, a fost mai uşor s-o-nhăţăm pe nepoata lu’ dom’ căpitan din curtea din spate decât pe nababu’ ăsta.

— Aş fi de acord, dar cum s-a dovedit că era nepoata lui, şi nu adversara soţiei lui, aş prefera să nu repet dezastrul de atunci.

— De parcă am fi ştiut, spuse Artie respirând anevoie. Nici căpitanu’ habar n-a avut până în momentu-n care a văzut-o. Şi-n afară d-asta, ce-am putea să ratăm de data asta? Uite ţinta noastră. Trebuie doar să-l îndepărtăm îndeajuns de mult de servitorii lui ca să-l înhăţăm.

— Aşteptăm deja de-o săptămână să facă asta, îi reaminti Henry prietenului său. Dar nu pare dispus să se îndepărteze de trăsură sau de casa lui.

— Eu zic în continuare c-ar fi trebuit să-l săltăm din taverna aia. Am fi putut să-l scoatem repejor p-aleea din spate, iar vizitiu’ lui ar sta şi acum în faţă aşteptându-l.

Henry scutură din cap.

— Căpitanul a spus să nu atragem atenţia. Taverna aia era mult prea aglomerată.

— Şi strada asta nu-i?

Henry privi în susul şi în josul drumului înainte să-şi exprime părerea.

— Nici pe departe la fel de aglomerată. Şi, în afară de asta, oamenii au tendinţa să-şi vadă de treburile lor pe stradă. Cine ar observa dacă l-am escorta rapid la trăsura

noastră, în loc de a lui?

— Eu tot zic c-ar fi trebuit să-l săltăm din casa aia pe care o vizitează în afara oraşului. E aşa de izolată, că nu poa' să mai fie altcineva în ea.

— Am văzut o lumină înăuntru ultima dată când l-am urmărit acolo. Tu adormiseşi.

— Încă mă mai cicăleşti c-am adormit şi eu o singură dată? se plânse Artie.

— De două ori, dar cine stă să num…? Henry se opri şi se încruntă, continuând să-i urmărească cu privirea pe Ashford şi pe femeia care tocmai i se alăturase. Pare speriată.

Artie privi chiorâş cuplul.

— Poate că-l cunoaşte. Dac-aş fi vro târfă şi aş şti cum e individu', şi eu aş fi al naibii de speriată.

— Artie, chiar nu cred că merge cu el de bunăvoie.

— Ce dracu'? Vrei să zici c-o răpeşte în timp ce noi ar trebui să-l răpim pe el?

*

Vizitiul lui Kelsey trebuise să mute trăsura pentru a-i face loc unei căruţe ce distribuia alimente, aşa că acesta nu mai era acolo unde ea îl lăsase, aflându-se mult mai departe în josul străzii şi fluturându-şi mâinile pentru a-i atrage atenţia. Ea porni în direcţia aceea, însă mintea îi era în continuare la întâlnirea neaşteptată cu mătuşa şi cu sora ei.

Aşa că nu-l văzu pe Lord Ashford apropiindu-se de ea. Nu îl observă până în clipa când acesta o apucă de braţ, strângând-o dureros şi începând să meargă împreună cu ea.

— Un sunet numai să scoţi, drăguţa mea, şi-ţi rup braţul, o ameninţă el rânjind.

Îşi dăduse seama că era pe punctul să ţipe cât o ţinea

gura? Se albise deja complet doar văzându-l. Iar el o trăgea după el, îndreptând-o însă, slavă Domnului, spre trăsura ei. Avea să-şi dea seama vizitiul ei că avea nevoie de ajutor? Ori părea că tocmai se întâlnise cu o cunoştinţă?

— Dă-mi drumul, porunci ea, dar vocea ei se auzi doar ca un chirăit timid.

Pe el îl pufni râsul, iar hohotele îi îngheţară sângele în vine. Urma să ţipe, în ciuda avertismentului lui, ştia asta acum. Ce conta un braţ rupt, la urma urmei, prin comparaţie cu ceea ce ştia că era capabil să facă?

Dar el pesemne că simţise că ea era pe cale să-i facă probleme, deoarece, şocând-o şi reducând-o complet la tăcere, îi spuse:

— L-am ucis pe ticălosul ăla, Lonny, pentru că mi-a făcut speranţe promiţându-mi o virgină. Ar fi trebuit să mi te vândă, în loc să te scoată la licitaţie. Însă acum îmi pare rău că am procedat aşa, deoarece fratele lui a preluat afacerea. E un om mult mai corect şi probabil că nu va permite biciuirea curvelor lui. Ei bine, locul acela nu mi-a oferit decât aperitive. Tot trebuia să merg în altă parte ca să mă satisfac pe deplin, aşa cum intenţionez să fac cu tine.

Spuse totul pe un ton atât de banal, de parcă ar fi vorbit despre starea vremii. Până şi regretul moderat pe care îl arăta nu era din cauză că ucisese un om, ci pentru că acesta îi provocase lui o pierdere.

Ea era atât de îngrozită, că nici măcar nu îşi dădu seama că el o scosese de pe alee pe stradă, unde aştepta trăsura lui, până când nu începu să o împingă înăuntru. Atunci ţipă, însă ţipătul fu întrerupt brusc atunci când îi înfundă faţa în perna banchetei.

O ţinu aşa până când ea îşi dădu seama că nu putea respira şi intră în panică în totalitate. Avea s-o ucidă chiar atunci? Când el îi eliberă mâna, ea nu făcu nimic altceva decât să respire greu, trăgând aer în piept. Asta era tot ce

putea să facă. Ceea ce îi permise lui să-i pună un căluş, înainte ca ea să mai încerce să ţipe.

Văzuse oare vizitiul ei ce se întâmplase? încercase măcar să o ajute? Însă era prea târziu acum. De îndată ce intraseră, trăsura lui Ashford se pusese în mişcare imediat.

Căluşul nu era singurul lucru care o restricţiona. În clipa în care fu capabilă să se ridice, se întoarse ca să-l atace, dar de-abia ce-apucă să-l plesnească o dată peste faţă, zgâriindu-l cu unghiile, că el îi prinse mâna şi i-o întoarse la spate, unde i-o legă de cealaltă.

Funiile erau strânse atât de tare, încât degetele îi amorţiră cu repeziciune. Căluşul, legat la ceafă, era la fel de strâns, căci îl simţea tăindu-i colţurile gurii.

Însă toate acestea reprezentau un disconfort minor. Ştia asta acum. Şi-ar fi dorit să nu ştie. Şi-ar fi dorit ca Derek să nu-i fi povestit în detaliu actele de cruzime pe care acest bărbat se bucura să le impună femeilor. Trebuia să scape înainte să ajungă acolo unde o ducea el. Încă îşi putea folosi picioarele. Nu i le legase. Oare uşa se va deschide dacă o va lovi? Ar fi reuşit să sară afară înainte ca el s-o tragă înapoi? Era destul de disperată încât să încerce. Nu trebuia decât să se întoarcă pe partea cealaltă, astfel încât să poată lovi cu piciorul…

— Aş fi aşteptat până s-ar fi săturat şi s-ar fi descotorosit de tine, însă, judecând după felul în care te proteja, ştiam că nu avea să renunţe la tine într-o perioadă rezonabilă. Nu sunt foarte răbdător. Şi, din nefericire pentru tine, drăguţa mea, din cauza lui, nu voi mai putea să te eliberez niciodată. „El”, bineînţeles, era Derek. Însă Ashford îi atrăsese complet atenţia cu acel „nu voi mai putea să te eliberez niciodată”. Îi era frică de Derek atât de mult? Dacă reuşea să scape, fireşte că avea să-i spună lui Derek ce făcuse Ashford, după care Derek avea să vină după el… da, avea motive întemeiate să-i fie frică. Şi s-ar fi putut folosi de asta – dacă el i-ar fi îndepărtat căluşul destul de mult

timp încât să poată vorbi.

— Doar dacă nu-l ucid şi pe el, bineînţeles.

Sângele îi îngheţă din nou în vine când el adăugă asta. Şi nici măcar nu se uita la ea când vorbise, ci doar se holba pe geam. Era de parcă ar fi vorbit cu el însuşi. Oare aşa făceau nebunii?

— O meritä din cauza neplăcerii pe care mi-a provocat-o. Dar nu m-am hotărât încă. Ochii lui o căutară, iar privirea îi era atât de rece, că părea să conţină cioburi de gheaţă. M-ai putea convinge să-l las în viaţă, ce zici?

Încercă să vorbească prin căluş, să-i spună ce putea să facă cu astfel de târguieli. Se auziră doar nişte sunete vagi. Dar ochii ei îi vorbiră, arătându-i furia, şi frica, şi ura pe care le simţea, ceea ce nu făcu decât să-i stârnească râsul.

Nu era proastă. Dacă el hotăra să-l ucidă pe Derek, nimic din ce putea ea să facă nu avea să-i schimbe decizia. Dar Derek nu ar fi fost lipsit de bănuieli în privinţa lui, aşa cum probabil că fusese Lonny. Iar Derek nici nu va fi uşor de ucis, lucru pe care el îl conştientizase deja, pentru că altfel nu i-ar fi fost atât de frică de el. Ah, numai dacă ar fi putut să insiste pe acea frică…

Capitolul 37

Casa veche, mare şi mucegăită nu dădea semne că ar fi fost locuită. Puţinele piese de mobilier ce puteau fi zărite prin uşile deschise erau acoperite de cearşafuri. Draperiile erau trase şi nu lăsau lumina să pătrundă înăuntru, fiind necesară o lampă pentru a distinge calea. În colţuri se adunaseră pânze de păianjen.

Un bătrân le dădu drumul înăuntru, aşa că cineva locuia totuşi acolo. Cercetându-l cu atenţie, îţi dădeai

seama că nu era foarte bătrân, ci doar deformat şi foarte, foarte urât. Un braţ era mai lung decât celălalt, sau poate că doar părea să fie aşa din cauza felului în care îi era răsucit trupul. Iar faţa acestuia era desfigurată într-un mod grotesc: nasul îi fusese retezat de-a dreptul, iar obrajii îi erau umflaţi, aşa că semăna destul de mult cu un porc. Părul cenuşiu îl făcea să arate bătrân, când, de fapt, nu era. Prima dată când se uită atent la el, Kelsey se gândi îngrozită că Ashford fusese cel care îi provocase diformităţile. Apoi începu să fie atentă la ceea ce vorbeau între ei în timp ce era târâtă în josul holului.

Îngrijitorul, pe nume John, părea să-l adore pe Ashford pentru că îi dăduse o slujbă când nimeni altcineva nu se îndurase s-o facă. Se întrebă ce fel de slujbă era aceea. John nu păruse deloc surprins că Ashford adusese o femeie legată şi cu căluş la gură.

— O nouă drăguţă pentru colecţia ’neavoastră, milord? întrebă acesta.

— Într-adevăr, John, şi încă una foarte greu de obţinut.

Ajunseră la nişte scări care coborau spre un întuneric abject. John o luă înainte ca să lumineze calea. Kelsey se gândi că trebuiau s-o târâie în jos pe scări, căci nu avea de gând să coboare de bunăvoie.

„Colecţie?” Dumnezeule, spera că nu era adevărat ce auzise, însă se temea că, de fapt, exact despre asta era vorba. Trecură printr-o pivniţă lungă, apoi ajunseră la un nou rând de scări care coborau chiar şi mai mult sub casă… apoi, putu să audă gemetele.

Era ca o închisoare. *Era* o închisoare, îşi dădu ea seama când trecură de mai multe uşi dotate cu grilaje şi lacăte mari – în plus, din fiecare încăpere pe lângă care treceau emana o duhoare care era îndeajuns de respingătoare încât să-ţi vină să vomiţi. Singura lumină era o torţă aşezată pe perete, la capătul coridorului, lângă

scări. Printre gratii nu se zărea nicio lumină.

La capătul acelui coridor lung se aflau dovezi că urmau să fie construite chiar şi mai multe celule. Numărase patru uşi încuiate. Asta însemna patru camere ocupate? Kelsey fu împinsă pe-a cincea uşă.

Acolo era John. Îşi pusese lampa lângă perete, pe podea. În centrul cămăruţei se afla un pat care avea numai un cearşaf deasupra. Camera era nouă şi curată. Mirosea a lemn tăiat de curând. Lângă un perete se găseau patru găleţi cu apă – pentru a-i spăla sângele mai târziu?

— Foarte frumos, John, remarcă Ashford, privind prin cameră. Şi ai terminat-o chiar la timp.

— Mulţam, domnu' meu, aş fi terminat-o mai devreme dacă m-ar fi ajutat careva, da' înţeleg de ce nimeni în afară de mine n-are voie aci jos.

— Te descurci foarte bine de unul singur aici, John. Să ai un ajutor înseamnă că trebuie să-ţi împărţi câştigul.

— Nu, nu vreau să împart. Voi termina camera următoare până la sfârşitul lunii.

— Excelent.

Kelsey nu-i asculta. Stătea holbându-se înmărmurită de groază la patul îngust din mijlocul camerei. Avea curele din piele cu catarame groase ataşate de cele patru colţuri. Văzând acele curele, fu cuprinsă în întregime de spaimă. Era fără speranţă dacă avea să fie prinsă în curele, şi nu se îndoia că asta era exact ce intenţiona Ashford să facă. Încercase să deschidă uşa trăsurii cu piciorul. Nu reuşise decât să se rănească şi să-l amuze pe Ashford cu încercarea ei. În plus, acum o strângea de braţ la fel de tare ca atunci când o înhăţase prima dată, mult prea puternic pentru a-i putea scăpa. Cu toate astea, trebuia să facă ceva. Iar momentul potrivit se ivi în timp ce ei vorbeau şi nu erau atenţi la ea…

Căzu peste Ashford de parcă s-ar fi împiedicat de el din greşeală. Era singurul lucru la care se putuse gândi că

ar putea să-i slăbească strânsoarea. Pretinzând că leşină, ar fi putut avea acelaşi rezultat, numai că nu ar fi fost capabilă să se ridice înapoi cu uşurinţă având mâinile legate la spate.

Iar el îi dădu drumul la braţ, astfel încât s-o poată împinge departe de el. O făcu atât de rapid, încât era evident că nu-i plăcea atingerea ei, lucru care ei i s-ar fi părut chiar ciudat dacă ar fi avut timp să se gândească la asta.

Însă nu avea. Profită de acele câteva clipe preţioase când nu era reţinută sub nicio formă şi se năpusti afară din cameră. În urma ei, îl auzi pe Ashford scoţând un sunet ce aducea cu un chicotit şi rostind ceva ce ea nu mai înţelese.

Nu putea să creadă că el se distra. Probabil că nu auzise bine, căci nu avea niciun sens. Însă el nu o urmări imediat, şi nici îngrijitorul nu o făcu. Iar ea descoperi motivul de îndată ce ajunse la scări şi, păşind pe prima treaptă, când căzu greoaie pe cele de deasupra.

Fustele ei stupide! Nu le putuse ridica pentru a urca scările... nu cu mâinile legate la spate. De asta se distra ticălosul. Ştia că tivul lung o va împiedica.

Blestemată să fie dacă avea să lase să se întâmple asta. Avea să se caţăre pe scări, chiar dacă nu la fel de rapid pe cât i-ar fi plăcut. Astfel, ridicându-şi picioarele cât putea de mult pentru a păşi, ajunse în pivniţa de deasupra şi, apoi, în capătul celeilalte scări de la primul nivel.

Ajunse atât de departe, încât chiar crezu că va reuşi să scape din casă. Însă descoperi că uşa de la intrare era zăvorâtă. Reuşi să se răsucească, să apuce mânerul şi să-l întoarcă, chiar dacă degetele ei de-abia se puteau mişca de amorţite ce erau, însă nu reuşi să ajungă la zăvor. Era mult prea sus pe uşă.

Dezamăgirea ei fu atât de copleşitoare, încât aproape că se prăbuşi înfrântă. Dar trebuiau să mai fie şi alte uşi care dădeau afară. Nu puteau fi toate încuiate. Numai că ea

nu mai avea timp să găsească una. Iar durerea din mâini, acum că sângele îi circula din nou prin vene, aproape că o imobiliză.

Ar fi trebuit să caute bucătăria, unde ar fi putut găsi un cuţit şi să-şi taie corzile cu care era legată, în timp ce se ascundea… trebuia să se ascundă. Era prea târziu să ajungă în bucătărie, care, fără nicio îndoială, se afla în partea din spate a casei, unde era intrarea în pivniţă – şi de unde avea să apară Ashford în curând.

Întunericul din casă era o binecuvântare. Sau cel puţin Kelsey se ruga să fie. Însă în camerele de la primul etaj erau atât de puţine piese de mobilier, încât se întrebă dacă aveau să-i ofere măcar o ascunzătoare. Nu avea timp să caute.

De-abia reuşi să identifice scările ce duceau la zonele superioare ale casei şi o luă la goană spre ele. Din nou scări, dar avea de ales? Coridoarele din spatele casei, precum şi o altă uşă ce dădea în exterior urmau să fie blocate în orice clipă.

Făcuse alegerea corectă. Îl auzi pe Ashford înainte să ajungă în capătul de sus al scării. Însă, chiar dacă el ar fi privit în sus, probabil că nu ar fi văzut-o. Lampa pe care o căra cu el nu făcea prea multă lumină în jur, aşa ţinută aproape de el, creând la fel de multe umbre noi pe cât de multe dispăreau.

— A sosit vremea pentru pedeapsa ta, drăguţă. Nu ai scăpare. Trebuie să plăteşti pentru păcatele ei, la fel cum fac şi ceilalţi.

„Păcatele *ei?”* Exista cu adevărat un motiv pentru nebunia lui? Cine dracu’ era „ea”?

Toate uşile de sus erau încuiate. Încercă să o deschidă pe prima şi descoperi că mâinile îi amorţiseră din nou. Se ascunse în timp ce acel ţiuit oribil se auzi din nou. În plus, când reuşi să deschidă uşa încăperii nenorocite, nu văzu nici urmă de mobilier.

În a doua cameră la care ajunse şi pe care o deschise era atât de multă dezordine, încât era evident că era folosită. Oare de ticălosul acela de îngrijitor? în schimb, printre draperiile ponosite pătrundea prea multă lumină, ceea ce făcea prea uşoară descoperirea ei dacă s-ar fi ascuns în spatele vreunui obiect. Să se ascundă sub pat nu era deloc o soluţie, căci ar fi fost o capcană sigură, primul loc unde, cel mai probabil, Ashford s-ar fi uitat.

A treia cameră era atât de întunecată, încât se întrebă dacă nu cumva nu avea ferestre. Înaintă rapid pe lângă perete până ce găsi nişte draperii şi le ridică până la nivelul umerilor. Nimic. Această cameră era la fel de goală ca şi prima.

Irosea timpul. Ashford avea să cerceteze mai întâi la parter, gândindu-se că ea nu s-ar fi hazardat să urce mai multe scări. Dar avea să ajungă sus de îndată ce se va uita peste tot pe jos. Kelsey câştigă doar puţin timp.

— Vei fi pedepsită chiar şi mai mult pentru prostia aceasta, îţi promit. Va fi mai bine pentru tine dacă te arăţi acum.

La sfârşitul propoziţiei, vocea lui deveni neclară, indicând faptul că intrase într-una dintre camerele de la parter. Încă mai avea un pic de timp.

Kelsey se grăbi către uşa următoare. O debara goală. Următoarea… mai multe scări! Oare spre un pod de data aceasta? Un pod ar fi fost bun. Într-un pod găseai de obicei multă dezordine şi lucruri aruncate.

Însă ea speră şi se rugă să găsească o altă scară acolo sus, care să coboare în spatele casei. Nu putea să vadă până în capătul holului, nu ştia cu câte uşi mai trebuia să se lupte pentru a le deschide. O ascunzătoare bună, sau scări care să ducă la o uşă exterioară neîncuiată? Dumnezeule, nu se putea hotărî!

Afară era singura opţiune valabilă – să scape complet de casa aceasta. Iar casa era înconjurată de o pădure. Nu

ar găsi-o niciodată în pădure.

Ea continuă. Încă o uşă – şi chiar o cameră fără nicio draperie. Lumina strălucitoare a zilei, chiar dacă pătrundea prin geamurile murdare, aproape că o orbise. Dură o clipă până ce văzu patul stricat, cufărul mare larg deschis, şifonierul căruia îi lipsea una dintre uşi. Cufărul? Nu, prea uşor, aproape ca o capcană.

Însă lumina din cameră îi dezvălui că mai era încă o uşă la capătul holului. Când ajunse la aceasta, descoperi că era încuiată. Dar irosi prea mult timp gândindu-se că putea fi doar blocată şi încercă să întoarcă mânerul încă puţin. Se auzeau deja paşi pe scări…

O luă la goană înapoi către camera luminată de lângă aceasta şi se îmbrânci în uşă închizând-o într-atât încât să nu fie observată lumina în hol, dar să poată totuşi s-o deschidă rapid. Dacă ar fi lăsat-o deschisă, l-ar fi putut conduce pe Ashford direct la ea – în caz că el ştia că uşa aceea era de obicei închisă. Îşi ţinu respiraţia, străduindu-se să audă unde se afla, sperând că avea să vorbească din nou, astfel încât să-şi dea seama mai uşor. Însă el nu o făcu. Ea auzi doar paşii, oprindu-se, pornind din nou, oprindu-se…

Încerca oare şi el să asculte semnele progresului ei? Era posibil. Apoi, identifică o diferenţă marcantă când el ajunse în capătul de sus al scărilor, paşii lui auzindu-se mai tare. Păşea apăsat. Oare intenţionat? Ca să-l audă şi să ştie când se apropia?

Reuşi să identifice momentul când se opri să privească în prima cameră, cea goală, luminând-o cu felinarul. Ea îşi dădu seama că lăsase toate uşile deschise cu excepţia ultimelor două. Tot ce trebuia el să facă era să privească înăuntru. Paşii lui, din nou, apropiindu-se şi mai mult, confirmară asta.

Cu toate acestea, trebuia să mai intre şi în camera folosită. Trebuia să se mai uite sub pat, să deschidă

şifonierul. Ea avea la dispoziţie numai câteva secunde, în timp ce el căuta acolo, ca să treacă de acea cameră şi să coboare înapoi la parter. Jos, ar fi putut să dea peste îngrijitor, însă aici sus, se afla într-un punct mort.

Pierdu puţinul timp pe care îl avusese când încercă să deschidă uşa, iar aceasta se trânti, închizându-se. Trebuind să se chinuiască din nou pentru a o deschide… nu se afla nici măcar la jumătatea distanţei până la camera în care scotocea Ashford, când îl auzi păşind spre uşă.

Se întoarse spre pod şi se rugă ca groaza ce o cuprindea să nu îi întindă o cursă pe acele scări blestemate. Încă mai avea speranţa că podul era destul de mare şi atât de plin de vechituri, încât lui îi va lua foarte mult timp să-l cerceteze în întregime. Iar ea încă ar mai fi avut o şansă să se strecoare pe lângă el şi să coboare scările.

După ce deschise şi închise uşa din partea de sus a scărilor în urma ei, îi dădură lacrimile. Podul era o încăpere extrem de încăpătoare şi foarte lungă, acoperind toată lungimea părţii de sus a casei. Şi era complet gol.

Ar fi trebuit să ştie că va fi gol, gândindu-se numai la puţinele piese de mobilier de jos. Oricine deţinuse casa înainte o golise cu totul. Oricine o deţinea acum, probabil Ashford, adusese câteva obiecte înăuntru – deoarece nu avea nicio intenţie să locuiască în ea. El o folosea, aşa izolată cum era, ca pe un loc unde să-şi practice actele de cruzime, şi unde ţipetele femeilor pe care le tortura nu aveau să fie auzite. Era o închisoare…

În cele din urmă, rămase fără opţiuni. El urca scările din spatele ei. Uşa avea să se deschidă în orice clipă. Şi nu era niciun loc unde să se ascundă în podul acela. Era încolţită, prinsă în capcană, şi încă era legată.

Uşa se deschise. Ea se holbă la el, cu ochii larg deschişi, la numai câţiva paşi distanţă. El zâmbi şi îşi puse felinarul jos, probabil savurând momentul. În pod era destulă lumină de la câteva gemuleţe, astfel că nu avea

nevoie de felinar aici.

Zâmbetul lui o făcu să îngheţe. Ar fi trebuit ca el să fie furios că îl făcuse să o caute prin toată casa. Ar fi trebuit să urle. Însă el nu părea deloc furios, părea foarte mulţumit, ba chiar amuzat.

Kelsey îşi dădu brusc seama că toate acestea făcuseră parte din distracţia lui, faptul că-i permise puţină speranţă că va scăpa de el, pentru ca apoi să i-o distrugă într-o clipă. De asta nu o vânase imediat. Ticălosul voise ca ea să alerge, voise ca ea să creadă că avea o şansă, când de fapt nu avea. Tot ce făcuse ea fusese să amâne inevitabilul.

— Vino, drăguţă. Înaintă spre ea, de parcă se aştepta să se îndrepte spre el. Ai avut mica ta şansă.

Cuvintele lui îi confirmară bănuielile, iar Kelsey văzu roşu în faţa ochilor. Nu putea să se lupte? Pe naiba nu putea!

Fără să se gândească prea mult, se năpusti direct asupra lui, izbindu-l cu întreaga greutate în piept, fără să-i pese dacă avea să cadă pe acele scări împreună cu el, atâta timp cât şi el avea să cadă. Ceea ce se şi întâmplă. Însă ea rămase pe picioare. Reuşise să-l ia complet prin surprindere, iar ea îşi găsi echilibrul înainte să se rostogolească după el.

Uimită, se holbă la imaginea lui răsturnat în partea de jos a scărilor. Nu era mort, însă era în mod cert ameţit. Coborî scările aproape zburând şi, sărind peste picioarele lui, o luă la goană către celelalte trepte.

În sfârşit, avea cu adevărat o speranţă. Îngrijitorul putea fi în continuare la parter, dar, pe de altă parte, ar fi putut fi încă departe, la subsol, aşteptându-şi stăpânul să o aducă înapoi. La urma urmei, Ashford nu îşi dorise să fie găsită rapid. Asta i-ar fi stricat distracţia.

Însă ea se înşela, şi descoperi asta în cel mai urât mod posibil, alergând şi izbindu-se chiar de îngrijitor, pe

când dădea colţul ca să ajungă la scări. Iar impactul nu-l trimise în jos pe scări, aşa cum i se întâmplase lui Ashford în pod. Ci o lăsă pe ea complet fără aer. În schimb, el era puternic ca un taur şi nici măcar nu se clinti.

Capitolul 38

— Nu te agita, englezoiule. Nu vreau să trebuiască să-ţi tai gâtul.

Fusese de-ajuns doar să-i pună cuţitul la gât. Se oprise imediat din înaintarea târâş prin desiş.

— Ce… ce vrei?

— Vreau să ştiu ce cauţi furişându-te prin pădurile astea.

— Nu mă furişam… adică… de fapt, încercam să-mi dau seama ce să fac, încercă bărbatul să explice, cu toate că nu prea îi venea să vorbească din cauza cuţitului.

— Ce să faci în legătură cu ce?

— Urmăream o trăsură, dar am pierdut-o. O blestemată de căruţă mi-a tăiat calea, întârziindu-mă. Însă se îndrepta încoace şi, cum casa aceea de acolo este singura din zonă, căutam să văd dacă pot să zăresc trăsura acolo. Nu eram sigur dacă ar trebui să bat la uşă şi să întreb pur şi simplu, ţinând cont că ceva e putred în legătură cu toate astea.

După ce iniţial slăbise strânsoarea, străinul apropie din nou cuţitul de gâtul bărbatului.

— Ai când secunde să mă faci să înţeleg ceea ce ai spus, englezule.

— Aşteaptă! E vorba de stăpâna mea, domnişoara Langton. Sunt vizitiul trăsurii ei. Am lăsat-o la croitoreasa ei, însă când a ieşit, un domn a luat-o şi a vârât-o în trăsura lui, luându-şi tălpăşiţa cu ea. Dar ea ştia că eu sunt acolo,

aşteptând-o. M-a văzut. Aşa că m-ar fi lămurit înainte să plece cu bărbatul acela – asta doar dacă nu voia să meargă cu el. Şi de asta i-am urmărit. Cred că are necazuri.

Henry îndepărtă cuţitul şi îl ajută pe vizitiu să se ridice.

— Cred că ne aflăm aici pentru acelaşi lucru, *mon ami,* spuse Henry, zâmbindu-i împăciuitor bărbatului.

— Chiar aşa?

— Domnişoara Langton a ta a fost vârâtă în casa aceea. Şi sunt sigur că nu-şi doreşte să fie acolo. Trăsura care a adus-o aici s-a întors în oraş, însă nu am reuşit să-mi dau seama cu câţi servitori vom avea de-a face în casă înainte ca doamna ta să fie salvată. Prietenul meu s-a dus după ajutoare, dar, din păcate, le va conduce la o adresă greşită.

— Să fie salvată? De unde ştiu eu că tu însuţi nu vii din casa aceea? întrebă vizitiul suspicios.

— Dacă veneam de acolo, nu mă îndoiesc că ai fi zăcut jos, pe pământ, cu gâtul tăiat.

— Deci ea chiar e în pericol?

— Am uitat să menţionez asta?

*

Derek sosi la casa unchiului său chiar când James pleca. Derek era deja neliniştit, după ce primise mesajul obscur care nu-i spunea nimic cu adevărat. Iar faţa lui James nu făcu decât să-l tulbure şi mai mult.

— Omul tău mi-a spus că e urgent, spuse Derek în timp ce dădea să coboare din trăsură.

James îi făcu semn să intre înapoi.

— Merg cu tine şi-ţi explic pe drum. Nu m-am gândit că o să soseşti înainte să plec.

Derek îşi adusese trăsura, căci tocmai ce ajunsese acasă cu ea când sosise servitorul lui James. Acesta din

urmă ceruse să-i fie adus calul şi poruncise să fie legat în spatele trăsurii lui Derek.

Artie era încă în birja pe care o închiriase când el şi Henry îl urmăriseră pe Ashford destul de mult încât îşi dăduseră seama că acesta se îndrepta spre casa lui din oraş. Îl lăsase în urmă pe Henry şi se întorsese în Berkeley Square pentru a-l informa pe James de cele întâmplate. James trimisese imediat pe cineva după Derek, precum şi după Anthony.

James îi porunci vizitiului lui Derek să urmărească birja, după care i se alătură acestuia în trăsură.

— Se pare că Tony nu o să ajungă la timp ca să plece cu noi, spuse el.

— Pentru ce anume? Ce s-a întâmplat?

— Ceea ce eram aproape siguri că nu se va întâmpla. Ashford a răpit-o pe Kelsey – sau cel puţin fata pe care a băgat-o cu forţa în trăsura lui se potriveşte descrierii ei. De fapt, Artie nu a mai văzut-o înainte, aşa că nu este sigur. Prostovanul a răpit-o chiar de pe Bond Street în dimineaţa aceasta.

— Azi chiar avea în plan să meargă pe Bond Street la croitoreasa ei, spuse Derek pălind.

— Încă e posibil să nu fie Kelsey, Derek. M-aş opri la reşedinţa ei ca să mă asigur, însă nu cred că avem timp de irosit…

— O, Dumnezeule, îl întrerupse Derek. Va trebui să-l ucid.

— Am alte planuri pentru el, care sunt mult mai potrivite…

— Dacă i-a lăsat chiar şi o singură urmă, e un om mort, îl întrerupse Derek din nou, pe un ton scăzut, plin de furie.

— Cum doreşti, oftă James.

Nu dură mult să ajungă la reşedinţa lui Ashford, mai ales că Derek îi strigase fără oprire vizitiului să se

grăbească. Însă căutarea dură prea mult. Servitorii lui Ashford jurară că stăpânul nu se afla acolo, dar James nu avea încredere în niciunul dintre ei.

Însă apoi apăru Anthony, care aflase de la Georgina încotro se îndreptaseră. Acesta remarcă imediat că, având în vedere personalul atât de numeros al lui Ashford, acesta cu siguranţă nu ar fi îndrăznit să aducă o femeie de care intenţiona să abuzeze în casa lui. Mai ales că, în mod cert, ea avea să ţipe şi să lovească şi, în general, să strige după ajutor, asta doar dacă el nu ar fi împiedicat-o, dar astfel ar fi atras şi mai mult atenţia servitorilor săi.

De fapt, în mod cert servitorii lui Lord Ashford nu-i cunoşteau obiceiurile dezgustătoare, pentru că altfel nu ar mai fi lucrat pentru el – cu excepţia cazului în care aveau şi ei aceleaşi obiceiuri. Şi chiar dacă ar fi existat câţiva în care avea încredere, dar în nici un caz nu puteau fi toţi.

Derek era deja înnebunit de disperare. Cu fiecare minut pe care îl pierdeau, creşteau şansele ca Ashford să o rănească pe Kelsey. Şi deja irosiseră treizeci de minute cercetându-i casa.

Capitolul 39

— Ce dracu’ te-a reţinut atât de mult? mârâi Ashford la îngrijitor în timp ce se ridică încet în picioare, frecându-şi ceafa.

— Intruşii, milord, replică John înaintând agale în lungul holului şi ţinând-o pe Kelsey atât de strâns lângă el, încât avea o expresie de teroare întipărită pe figură. I-am zărit din bucătărie când o căutam pe fetişcană. Se furişau pe la marginea pădurii, aproape de spatele casei. Mult prea aproape ca să-mi fie pe plac.

— Intruşi? Atât de departe de drumul principal? se încruntă Ashford căzând pe gânduri. Nu sunt doar vânători?

— Nu erau vânători pen’ că nu aveau arme. Şi erau

doi. M-am gândit că mai bine îi iau prin surprindere şi vă las să le veniţi de hac.

— Ce pacoste nenorocită, se plânse Ashford. Unde sunt?

— Sunt legaţi în grajd. Cre' că pe unu' l-am lovit cam tare. Nuş' dacă mai respiră. Celălalt n-o să-şi revină prea curând.

Ashford dădu din cap cu indiferenţă, de parcă tipul acesta de situaţie era una cu care avusese de-a face de multe ori înainte.

— Atunci, ei pot să mai aştepte… nu însă şi ea. Excelent. Şi-aşa am avut prea multă răbdare. Ai procedat foarte bine, John, ca de obicei.

Într-un final, privi în jos spre Kelsey şi-i arătă pentru un scurt moment cât de furios fusese din cauza a tot ce-i făcuse. Reuşise să-l rănească atunci când îl lovise şi căzuse pe scări. Probabil că nu era obişnuit ca victimele să lupte cu el, sau, cel puţin, nu era obişnuit să fie rănit de ele.

Apoi însă, el îşi arcui buzele – era zâmbetul care-i îngheţa sângele-n vine. Nu mai era nevoie să audă că el avea să-şi regleze conturile cu ea, şi chiar foarte curând. Ea vedea asta în expresia feţei şi în ochii lui, iar el savura gândul.

Îi făcu semn lui John s-o ia înainte. Kelsey fu târâtă în jos pe scări, apoi pe alte şi alte scări până când acea duhoare oribilă o asaltă din nou. În spatele uneia dintre uşi, cineva începu să plângă sfâşietor, stârnindu-i fiori pe şira spinării.

— Taci din gură acolo! lătră John.

Liniştea se lăsă imediat. John era stăpânul pivniţei, iar cei care trăiau acolo i se supuneau, altfel… Altfel ce? Kelsey presupuse că avea să afle.

De data aceasta, nu se mai opriră să pălăvrăgească. John nu mai aşteptă ordinele lui Ashford, ci o azvârli pe pat de îndată ce intrară în camera proaspăt construită. Ea se

chirci, aterizând pe braţele legate. Trecuse destul de mult timp, aşa că mâinile îi amorţiseră din nou. Cu toate acestea, durerea le străbătu din nou, de îndată ce contactul cu patul o făcu să le simtă.

Aşa că îi luă o clipă să-şi dea seama că o prinsese imediat de un picior şi că i-l lega cu o curea de piele. Ea încercă să-l oprească, lovindu-l tare cu celălalt picior din nou şi din nou. El nu păru să observe. Cureaua continua să-i strângă piciorul tot mai tare.

Ea păli. I se făcuse greaţă. Cureaua însemna sfârşitul oricărei speranţe de care se agăţase până atunci. Însă tot încercă să se rostogolească jos din pat, cuprinsă de panica disperării. Îi prinse celălalt picior şi îl strânse atât de tare, încât ea începu să geamă de durere. Îşi dădu seama că el, la urma urmei, îi simţise loviturile. Într-o clipă, fusese legată şi cealaltă curea.

După aceea, îl observă pe Ashford, stând acolo lângă pat. Îi zâmbea de sus, iar ea aproape că îi putea citi gândurile. Se delecta, căci o vedea neajutorată şi îngrozită, anticipând ce avea să urmeze. Acum? Avea să se întâmple acum?

— Aceleaşi reguli, milord?

Întrebarea îngrijitorului îi distrase privirea lui Ashford de la ea, iar expresia feţei lui deveni din nou aproape indiferentă.

— Da, nu o vei atinge până când nu o voi domoli eu suficient, iar apoi îţi va aparţine, să faci cu ea ce doreşti, exact ca şi cu celelalte.

— Şi blonda care v-a interesat în ultimu’ timp? întrebă John plin de speranţă.

— Da, da, poţi s-o iei înapoi de-acum, spuse Ashford nerăbdător. Fără îndoială, va trece timp până când o s-o vreau din nou, acum că o am pe acesta ca să mă amuz.

— Mulţam, milord. Tre’ să recunosc, blonda era preferata mea, deşi sunt sigur că asta îi va lua curând locul

– de îndată ce terminaţi cu ea. Îmi plac mai mult astea noi, şi-mi place şi să le educ. E suficient să nu le mai dai de mâncare pentru câteva zile, şi sunt bucuroase să-l facă pe bătrânul John fericit, indiferent ce vrea.

Ashford chicoti.

— Şi sunt sigur că sunt multe modalităţi ca să te facă fericit.

— O, da, milord. Mulţumesc cerului pentru ziua când mi-aţi dat slujba asta. Toate fetişcanele-astea drăguţe, care nu l-ar lăsa niciodată pe bătrânul John în apropierea lor, îşi schimbă imediat tonul odată ce-s aici jos. Doriţi s-o pregătesc pe drăguţa asta pentru ’neavoastră acu’?

— De fapt, sunt mai degrabă mort de foame, spuse Ashford. Cred că o să mănânc ceva înainte să o iniţiez. Pe-aceasta am aşteptat-o mult. Nu vreau să-mi fie distrasă plăcerea odată ce încep. Sper că bucătăria este încă bine aprovizionată, da?

— Da, o să găsiţi toate preparatele preferate acolo, exact aşa cum aţi poruncit.

— Bine, bine. Dar termină de strâns legăturile. Nu vreau să am surpriza să n-o mai găsesc aici când mă întorc, în scurt timp.

— Va fi aici. Aveţi cuvântu’ meu c-aşa va fi.

Ashford încuviinţă, zâmbindu-i îngrijitorului.

— Mă bazez pe tine, John, să ştii. O să văd ce-i şi cu celelalte, totuşi. Sunt nerăbdător să mă ocup şi de asta. Ah, şi adu-mi instrumentele, spuse el ca o completare. Nu vreau să mă mai complic să descui celula blondei ca să le iau.

Capitolul 40

Instrumente? Ce instrumente? Asta suna înfricoşător

de tare a instrumente de tortură, având în vedere ce se petrecuse aici. Sau prin instrumente se referise cumva la bicele lui?

Cuvintele lui Derek îi reveniră în minte lui Kelsey, bântuind-o: „Le biciuieşte până sunt pline de sânge. Se pare că nu poate face sex cu ele fără să le vadă sângerând”.

Doamne, de ce trebuise să-i spună? Ar fi preferat să nu ştie ce urmează să i se întâmple până în clipa în care avea să devină inevitabil. Ar fi fost înfricoşător… dar aşa?! Fericiţi cei săraci cu duhul! în cazul ăsta, faptul că ştia era cu adevărat terifiant.

Ashford plecase să ia masa. Un lucru atât de normal în mijlocul coşmarului pe care îl trăia ea. Oare mânca repede? încet? Oare cât timp avea mai exact la dispoziţie până se întorcea el să o *iniţieze?*

Doar trăsese puţin de timp atunci când fugise de el. Dar el dorise ca ea să facă asta. Făcea parte din programul lui general de amuzament. Având în vedere că întârzierea avea loc doar pentru confortul lui, era posibil să se întoarcă în doar câteva minute.

John încă era cu ea. I se spusese să termine de strâns legăturile, şi asta făcea, rostogolind-o pe o parte pentru a-i dezlega mâinile, răsucind-o, de fapt, mai mult decât muşchii ei puteau să suporte. Şi o ţinu în poziţia respectivă până când îi strânse cureaua de piele la una dintre încheieturi pentru că asta îi împiedica mâna cealaltă să intervină, fiind prinsă sub ea şi pe la spate.

Asta nu însemna că astfel l-ar fi putut împiedica să îi lege ultimele curele. Încă o dată, mâinile îi amorţiseră de la legăturile prea strânse, iar braţele o dureau şi ele fiindcă îi fuseseră răsucite la spate pentru atâta timp.

Bărbatul părăsi camera după ce termină, dar nu merse prea departe. Îl auzi descuind una dintre celelalte încăperi şi apoi auzi plânsetele care începură la anticiparea

unei vizite, tânguiri prelungi care nu încetară până când uşa nu fu din nou încuiată.

Kelsey se cutremură. Doamne, câtă teroare era în vocea acelei femei doar pentru că avusese impresia că Ashford sau îngrijitorul lui urmau să o viziteze. Kelsey nu ar fi rezistat acolo, era convinsă de asta. Ar fi înnebunit dacă fiecare zi nu i-ar fi adus altceva decât durere, şi mai multă durere.

John se întoarse în camera ei. Îi aşează pe abdomen trei bice de forme şi lungimi diferite… şi un cuţit. Instrumentele lui Ashford. Cele pe care urma să le folosească asupra ei. Ridicase puţin capul pentru a le putea vedea şi nu îşi mai putea lua privirea de la ele. Simţi că i se face rău. El râse satisfăcut când îi observă privirea.

— Va rămâne destul din tine când Lord Ashford o să se plictisească, fetiţo, destul şi pentru mine, o asigură. Nu-s aşa mofturos.

Ochii ei îi fixară pe ai lui. Văzu că erau albaştri, într-o nuanţă chiar frumoasă. Se observau mai greu din cauza feţei lui hidoase. Uitase că îl auzise pe Ashford spunând că mai târziu îi va rămâne lui John, care putea face orice voia cu ea. Oare avea să-i mai pese de ceva în momentul ăla?

Îngrijitorul nu pierdu mult timp delectându-se cu imaginea ei. Închise uşa în urma lui când plecă, dar nu o încuie. Nu stinse lampa. Poate pentru ca ea să poată privi în continuare la tot ce îi adusese?

Kelsey îşi frecă spatele de pat de cum se închise uşa, pentru a da jos de pe ea bicele şi cuţitul. Dar numai pentru că acum erau pe podea nu însemna că scăpase de ele. Se cutremură din nou, fiindu-i din ce în ce mai greaţă. Şi se întrebă dacă, în caz că nu ar fi avut căluşul la gură, ar fi ţipat şi ea următoarea dată când s-ar fi deschis uşa. Era posibil să ţipe oricum.

Nu reuşea să scape de legături. Se răsuci, se smuci şi se sforţă, dar curelele nu cedau deloc. Nu avea cum să se

elibereze de ele sau să le smulgă din locul unde erau prinse de pat.

Uşa se deschise din nou, mult prea curând, căci i se părea că trecuseră doar câteva minute. Era Ashford. Până la urmă, se grăbise cu mâncarea.

Muşchii lui Kelsey se încordară de frică. El observă „instrumentele” de pe podea şi mârâi. Înaintă şi ridică unul dintre ele de pe jos. Era cuţitul. Kelsey se albi la faţă. Îl apropie de obrazul ei. Urmă o smucitură şi putu să scuipe căluşul tăiat. Nu îi mulţumi. Ştia al naibii de bine că i-l dăduse jos pentru a-i putea auzi ţipetele.

Dar nu va ţipa. Se va folosi de isteţimea ei pentru a scăpa din situaţia asta. Era singura ei şansă. El nu era sănătos – nu complet. Dacă l-ar fi putut provoca îndeajuns pentru a-i distruge mintea în totalitate, poate o va lăsa în pace, poate chiar îi va da drumul. Era o speranţă deşartă, dar singura care îi mai rămăsese.

— Dă-mi drumul acum, Lord Ashford, înainte să fie prea târziu. Nu a fi trebuit să mă răpeşti, dar nu voi dezvălui nimic din ce ai făcut dacă…

— Nu te-am răpit ca să îţi dau drumul, frumoasa mea, spuse el în timp ce se îndreptă către capătul patului.

— Dar de ce m-ai răpit? Ai deja alte fete aici. Le-am auzit…

Reuşi să se abţină să adauge „plângând”.

— Da, mai mult copile fără casă, cărora nu le duce nimeni dorul, şi care nu au prieteni cărora să le pese de ce se întâmplă cu ele. Dar am şi una pe care am cumpărat-o la o licitaţie, la fel ca pe tine.

— De ce le ţii aici?

Dădu din umeri.

— De ce nu?

— Le dai drumul vreodată?

— O, nu, nu pot face asta. Odată ce ajung aici, nu mai pot pleca.

— Dar nu vin de bunăvoie! ţipă ea. Eu cel puţin nu am venit de bunăvoie!

— Şi?

— De ce ai nevoie de atât de multe?

Dădu din nou din umeri.

— Cicatricile au tendinţa să împiedice sângerarea.

Spusese asta pe un ton atât de calm, când el era cel care le pricinuise rănile! Nu prea îl deranja ceea ce făcea aici. Nu simţea niciun fel de vină. Ceea ce auzise nu făcea decât să îi confirme bănuielile.

Îi vârî pe sub fuste cuţitul pe care încă îl avea în mână şi apoi îl trase înspre el, tăind materialul. Ei i se opri respiraţia. El zâmbi.

— Nu-ţi face griji, frumoasa mea. Nu vei mai avea nevoie de hainele astea, spuse el în timp ce sfâşia restul fustelor până la brâu, mutându-se apoi lângă pat pentru a putea examina mâneca spencerului ei. Voi, târfele, oricum vă daţi tot timpul hainele jos, de nenumărate ori pe zi, aşa că aici suntem destul de amabili încât să vă scutim de povara asta.

Râse la propria remarcă, părându-i-se amuzantă.

— Eu nu sunt o târfă.

— Ba cum să nu, aşa cum a fost şi ea.

Iar o menţiona pe acea femeie, pe un ton care insinua că era cea mai mare păcătoasă din întreaga lume.

— Cine e ea?

Îi văzu privirea rece scăpărând chiar înainte să o plesnească.

— Să nu o mai pomeneşti vreodată!

Palma îi întoarse chipul în direcţia opusă. Cuţitul îi alunecase pe sub mânecă şi începuse deja să taie înainte ca ea să se întoarcă şi să îi arunce o privire cruntă.

— Sau ce? O să mă baţi? Nu asta plănuieşti oricum să faci?

— Crezi cumva că nu există feluri în care să te fac să

suferi şi mai tare, aşa cum credea ea? Te asigur, doar târfele astea de aici îţi vor auzi ţipetele.

Doamne, fiecare putea auzi durerea celorlalte. Dar ştia asta, auzise deja sunetele suferinţei lor. Acum vor putea şi ele să le audă pe ale ei.

Era ceva intenţionat oare? Care să mai adauge puţină sare şi piper la teroarea fiecărei femei care era adusă acolo? El părea să acţioneze cu bună ştiinţă, ca şi cum mai jucase acelaşi act pe scenă, de multe ori. În casă era doar un servitor – şi îi era complet devotat lui Ashford. Nu exista şi nici nu avea să existe vreodată cineva care să povestească despre atrocităţile care se întâmplau acolo.

De câţi ani reuşea oare Ashford să scape nepedepsit? De câtă vreme erau oare acele femei acolo? Biciuise femeile de la tavernă atât de tare, încât urmau să aibă cicatrici pe viaţă. La asta fusese martor Derek. Dar ele îşi recăpătaseră libertatea odată ce terminase cu ele. Atunci, ce era cu femeile din pivniţă, cele cărora nu li se dădea niciodată drumul pentru a nu spune nimic nimănui? Oare ele păţeau şi lucruri mai grave?

Trebuia să îl facă să vorbească în continuare. Înceta să îi taie hainele de fiecare dată când vorbea. Însă ezită să aducă iar vorba de „ea”.

— M-ai răpit de la Lord Malory. Nu crezi că îşi va da seama şi va veni după tine?

Se opri. O urmă de îngrijorare îi umbri faţa pentru o clipă, dar îşi reveni repede.

— Nu fi ridicolă, o dojeni el. Târfele fug tot timpul.

— Nu atunci când nu vor, iar el ştie că nu aş face asta. Şi nu e prost. Va şti exact unde să mă caute. Singura ta şansă este să-mi dai drumul.

— Dacă vine, îl omor.

— Când o să vină, o să te omoare el pe tine, insistă ea. Dar ştii deja asta, Lord Ashford. E foarte curajos din partea ta să flirtezi aşa cu moartea.

Păli, dar nici pe departe îndeajuns de mult.

— Nu va face nimic fără dovezi. Şi nu te va găsi niciodată aici. Nimeni nu ştie de locul ăsta, şi nimeni nu va şti vreodată.

Avea răspunsuri la orice. Să-l aducă pe Derek în discuţie nu funcţiona. Îi era frică de el într-adevăr, dar se considera ferit de răzbunarea tânărului.

Se mută la cealaltă mânecă şi i-o tăie până la umăr. Intra în criză de timp. Trebuia să rişte şi să o menţioneze iar pe cealaltă femeie. Era singurul lucru care îl deranja.

— Ai adus-o şi pe ea aici?

— Taci.

Îl lovise unde îl durea, îndeajuns pentru a lăsa cuţitul să alunece, provocându-i o tăietură pe braţ. Tresări de durere, dar nu se lăsă descurajată. Cel puţin nu o plesnise iar.

— De ce o urăşti aşa de tare?

— Taci! Nu te urăsc. Nu te-am urât niciodată. Dar nu trebuia să fugi cu amantul tău atunci când tata a aflat că erai o târfă. M-a bătut pe mine în loc, pentru că tu nu erai acolo. Trebuia să îl laşi să te omoare, aşa cum voia să facă. O meritai. Nu am vrut să fac asta în locul lui atunci când te-am găsit, dar ce puteam să fac? Trebuia să fii pedepsită. Încă mai trebuie să fii pedepsită.

O, Doamne, acum credea că ea era femeia aceea – mama lui. O omorâse şi urma să o omoare din nou când termina de „administrat pedeapsa” pentru păcatele ei. Aşa cum şi el fusese pedepsit pentru aceleaşi păcate. Doar ce-şi semnase singură sentinţa la mult mai multă durere decât ar fi avut parte… dacă nu l-ar fi împins dincolo de graniţele nebuniei lui.

Capitolul 41

Birja închiriată oprise în faţa lor. Trăsura lui Derek trase chiar lângă ea.

— De ce ne-am oprit? strigă James.

După un moment, Artie veni la fereastra birjei să vorbească cu ei.

— Acolo e casa, şefu', aia de care ţi-am zis, pe unde a trecut Ashford de câteva ori. Asta e singurul alt loc pe care îl ştiu unde ar fi putut veni cu fata, dar bănuiesc că nu e aici.

— De ce nu?

— Pen'că nu văd nici picior de Henry. Iar el ar fi aici, dacă ăsta ar fi locu' unde Ashford a adus-o pe fată. Pe lângă asta, arată la fel de părăsit ca-ntotdeauna. Aş zice că nu e nimeni în jur pe o rază de câţiva kilometri.

James coborî din birjă pentru a putea cerceta casa şi împrejurimile. Derek şi Anthony îl urmară.

— Al naibii loc pare bântuit, zise Anthony. Chiar stă cineva aici?

Artie ridică din umeri.

— Nu am văzut pe nimeni când am mai fost pe aici.

— Tot trebuie să căutam prin casă, spuse Derek. Dacă asta e ultima noastră speranţă, nu plec până nu am verificat fiecare centimetru pătrat.

— De acord, răspunse James şi începu să dea ordine. Artie, tu te ocupi de împrejurimi şi de grajd, dacă există vreunul. Tony, ca să nu pierdem timpul, încearcă să găseşti o intrare de serviciu deschisă, sau deschide una dacă nu găseşti. Eu şi Derek vom prefera abordarea obişnuită, încercând intrarea principală.

— De ce tu intri normal, iar eu trebuie să mă furişez? întrebă Anthony.

— Mai tacă-ţi fleanca, băiete, îl repezi James. Nu avem tâmp de ceartă acum.

Anthony îi aruncă o privire lui Derek şi îşi drese glasul,

zicând:

— Într-adevăr.

— Şi să terminăm repede cu asta, adăugă James. Mă îndoiesc că ticălosul ăla este aici, de vreme ce Henry nu este. Dar asta nu este ultima noastră şansă. Henry o să ne anunţe până la urmă unde a dispărut, pe cât de repede poate. Şi ar trebui să fim acolo când va face asta.

Adăugase ultima parte pentru Derek, dar nu ajutase la nimic. „Până la urmă”, după cum ştiau cu toţii, avea să fie prea târziu pentru fată.

— Ei bine, se pare că este totuşi cineva aici, spuse Anthony, privind fix către casă. Sau mă înşală privirea şi nu pâlpâie nicio lumină la mansardă?

Aşa era. Deşi abia vizibilă, se zărea o lumină acolo. Şi asta îi convinse că locul nu era complet părăsit. Se împrăştiară pentru a intra în casă pe căi separate. Derek îşi trimise vizitiul direct spre uşa principală şi sări din trăsură să încerce mânerul. Găsind-o încuiată, fu nevoit să recurgă la forţă.

James îl urmă puţin mai încet. Era îngrijorat pentru nepotul său. Nu îl mai văzuse niciodată atât de plin de neastâmpăr şi de furie. Derek nu putea sta locului. Tremura. Îşi trecea mâinile prin păr. Izbi din nou uşa.

— Henry este un ajutor bun, Derek, încercă James să spună în timp ce aşteptau ca uşa să se deschidă… sau nu. Dacă o poate lua pe Kelsey de lângă Ashford fără să rişte nimic, o va face. Se poate să fi reuşit deja, şi noi să nu ştim.

— Chiar crezi asta?

Era greu să priveşti speranţa care se ivise în ochii lui Derek. La naiba! Un bărbat nu se implica atât de tare emoţional pentru o amantă. Faptul că James plănuise iniţial să o facă amantă pe Georgina, cea care avea să devină soţia sa, era irelevant acum. Dar fata asta Langton nu era bună de măritiş. Nu că ar fi contat pentru James. Chiar nu conta. Întotdeauna făcuse doar ce-şi dorise, şi aşa avea să

facă întotdeauna. Dar moştenitorul marchizului de Haverston nu îşi permitea o asemenea extravaganţă.

Trebuia să aibă o discuţie serioasă cu flăcăul când chestiunea asta se rezolva. Sau, mai degrabă, cu tatăl lui Derek. Da, era mai bine să îl lase pe Jason să îşi facă datoria şi să-i atragă atenţia asupra acestor lucruri neplăcute.

Lui James nu i se oferi şansa de a răspunde. Uşa se deschise şi se trezi faţă în faţă cu o... creatură furioasă?

James văzuse multe lucruri în călătoriile sale, dar chiar şi el rămăsese înmărmurit la vederea diformităţilor creaturii care stătea în uşă. Dar vorbea. Era mai degrabă un bărbat decât o ciudăţenie a naturii.

— Ce e cu tărăboiul ăsta, ei? Nu aveţi ce căuta aici...

— Dă-mi voie să mă îndoiesc, îl întrerupse James. Aşa că fii băiat de treabă şi dă-te la o parte. Trebuie să vorbim cu Lord David Ashford... de îndată.

Numele îl surprinse pe individ.

— Nu e aici, fu tot ce zise.

— Se întâmplă ca eu să ştiu altceva, răspunse James, o cacealma desigur, dar folositoare în acest caz. Aşa că du-ne la el sau vom fi forţaţi să mergem să îl căutăm noi înşine.

— Ei bine, domnilor, nu vă pot lăsa să faceţi asta. Am primit ordine ca nimeni să nu intre aici... vreodată.

— Va trebui să faci o excepţie...

— Nu prea cred, zise omul încrezător, şi mâna pe care o ţinea la spate îşi făcu apariţia ţinând un pistol.

Venise la uşă pregătit să-şi întărească spusele. Şi luând în considerare distanţa atât de mică, se aflau într-adevăr în impas – cel puţin până când James reuşea să ajungă la pistolul din haină, pe care îl adusese cu el. Dar ezita să facă asta cu Derek acolo şi cu arma individului mişcându-se când spre unul, când spre celălalt. Şi-ar fi riscat propria viaţă, dar nu şi pe cea a unui membru al

familiei sale.

— Nu este nevoie de arme, preciză James chibzuit.

— Nu este? Omul rânji şi folosi cuvintele lui James împotriva lui. Daţi-mi voie să mă îndoiesc. Şi având în vedere că aţi ignorat toate semnele postate la intrarea principală pe moşie, care vă avertizau în mod clar să nu intraţi, poate ar trebui să vă împuşc pe amândoi pentru încălcarea proprietăţii.

Dar dintr-odată, din spatele bărbatului se auzi vocea lui Anthony, care vorbi pe un ton calm, dar periculos.

— Tipul ăsta nu vorbeşte serios când te ameninţă că o să te împuşte, nu-i aşa, bătrâne? întrebă Anthony.

Desigur, bărbatul se întoarse pentru a înfrunta noua primejdie care venea din spate. Anthony găsise o altă metodă de a intra în casă şi se strecurase pe hol până în spatele lui.

— Frumoasă sincronizare, amice, spuse James în timp ce îi smulse pistolul din mână bărbatului şi îl apucă bine de cămaşă pentru a-l ţine pe loc.

— Poţi să îmi mulţumeşti mai târziu, răspunse Anthony, rânjind acum că tipul fusese dezarmat.

— Chiar trebuie? continuă James. Însă chiar atunci, aruncând o privire la individul pe care îl ţinea înainte de a lovi cu pumnul său masiv fix în faţa bărbatului, adăugă: La naiba, cum spargi nasul unui om, când nu are aşa ceva?

Apoi îi dădu drumul. Creatura era complet inconştientă, prăbuşită grămadă pe podea.

— Chiar era necesar să faci asta? întrebă Anthony, înaintând. Ne-ar fi putut spune unde e Ashford.

— Nu ar fi făcut-o, răspunse James. Cel puţin nu fără să îl batem până ceda, şi nu avem timp pentru asemenea politeţuri. Derek, tu caută aici la parter. Eu o să caut la etaj. Tony, află dacă nu cumva au o pivniţă.

Anthony ştia la fel de bine ca şi James că erau şanse foarte mici ca Ashford să fie undeva la parter, unde îl

pusese pe Derek să caute. Avea să fie ori într-un dormitor la etaj – locaţia logică pentru scopul său ori ascuns într-o cameră din pivniţă, de unde ţipetele nu ar fi ajuns prea departe. În mod clar, James nu voia ca Derek să îl găsească, pe el sau pe fată, dacă era vreunul din ei acolo.

— Iar trebuie să fac eu treaba murdară? mormăi el nemulţumit în timp ce se întorcea pe unde venise, dar strigă după el: Asigură-te măcar că îmi rămâne şi mie ceva din el, frate.

James era deja la jumătatea scărilor, aşa că nu se deranjă să răspundă. Şi fiindcă majoritatea camerelor erau goale, nu dură mult să cerceteze întreaga casă. James ajunse înapoi la parter chiar când Anthony se întorcea din nou dinspre hol.

— Nimic? întrebă James.

— E o pivniţă lungă sub noi, dar nu se găsesc decât rafturi, cutii goale şi câteva butoaie cu bere. Tu ai găsit ceva?

— Podul e complet gol, cu o lampă aşezată pe podea, ceea ce nu prea are sens.

— Nimic altceva? întrebă Derek în timp ce se îndrepta înspre ei pe hol.

— Era o uşă încuiată acolo sus. La naiba, chiar am crezut că l-am prins când am găsit-o.

— Ai reuşit să intri? întrebă Anthony.

— Fireşte, pufni James. Dar nu era nimeni acolo. Era complet mobilată, nu ca restul, dar arată ca şi cum nu mai locuieşte nimeni acolo de ani întregi, mai exact de zeci de ani dacă te iei după cât de demodate sunt rochiile din garderob. Pereţii erau acoperiţi de portretele aceleiaşi femei, unele cu ea şi copilul său. Arată ca un altar, după părerea mea.

— Ţi-am spus că locul ăsta e bântuit, spuse Anthony.

— Ei bine, nu este bântuit de Ashford. Nici măcar de un alt servitor…

James fu întrerupt când uşa din faţă se deschise brusc şi Artie intră grăbit.

— L-am găsit pe Henry! Era legat în grajd, iar el şi încă un bărbat sunt grav răniţi. Cineva aproape le-a spart capul.

— Dar sunt în viaţă?

— Da, ’Enry şi-a revenit un pic şi a zis că un porc i-a atacat. Celălalt bărbat nu arată prea bine… s-ar putea să nu reziste. Amândoi au nevoie urgent de un doctor.

— Artie, du-i înapoi în oraş şi adu un doctor, îi ordonă James. O să te urmăm şi noi curând.

— Şi mie mi s-a părut că aduce puţin a porc, declară Anthony când Artie plecă.

Se uita în jos la bărbatul inconştient, încă întins pe podea.

— Orice ar fi, se pare că are un obicei nenorocit de a omorî pe oricine pune piciorul pe moşie, zise James revoltat. Am impresia că asta plănuia să ne facă şi mie, şi lui Derek.

— Da, dar la ordinul cui?

— Ashford a fost aici, la dracu’, altfel Henry n-ar fi fost şi el, adăugă Derek.

— Da, dar nu mai este aici acum. Probabil a dus fata în altă parte după ce Henry şi-a făcut apariţia.

Anthony îl înghionti pe îngrijitor cu cizma.

— Pun pariu că el ştie unde.

— Tind să fiu de acord, zise James. Dacă Ashford ar putea avea încredere în vreunul dintre servitori, atunci ăsta ar fi. Să îl trezim?

— O să aduc nişte apă, răspunse Anthony şi dispăru pe hol din nou.

Derek era prea nerăbdător să mai aştepte. Îl ridică pe jumătate de la podea şi începu să îl scuture, trăgându-i palme.

— Uşor, băiete, îl atenţionă James. O să îl facem să

vorbească în câteva minute.

Derek lăsă trupul să cadă înapoi pe podea, dar îl privi sumbru pe James.

— Unchiule James, mă omoară gândul că a avut-o pe Kelsey la el suficient timp ca să… să…

— Nu te gândi la asta. Nu vom şti sigur până nu o găsim, şi îţi promit că o vom găsi.

Anthony se întoarse şi aruncă o găleata de apă pe îngrijitor. Bărbatul se ridică bolborosind şi tuşind, şi se pare că era destul de conştient, căci şovăi precaut când îl observă pe James la picioarele sale.

James îi aruncă un zâmbet foarte periculos.

— Deci ne întâlnim din nou. Acum, fii atent, prietene, pentru că nu-ţi voi explica decât o singură dată. Te voi întreba unde e Lord Ashford şi, dacă nu îmi place răspunsul tău, te voi împuşca în gleznă. Oasele de acolo vor fi distruse, desigur, la cât de delicate sunt, dar ce contează şchiopătatul pentru cineva obişnuit cu diformitatea, aşa cum în mod sigur eşti tu? A, dar apoi, vezi tu, voi pune întrebarea din nou. Şi dacă nu îmi place răspunsul tău, te voi împuşca în genunchi. Şchiopătatul provocat de asta va fi mult mai pronunţat. Şi apoi vom continua cu mâinile şi alte părţi ale corpului, cărora sunt sigur că nu le vei duce lipsa. Am fost suficient de clar? E ceva ce trebuie să îţi explic mai în detaliu?

Bărbatul încuviinţă şi clătină din cap aproape în acelaşi timp. James se lăsă pe vine la picioarele lui şi puse ţeava pistolului din mâna sa fix pe glezna omului.

— Aşa, deci unde e Lord Ashford?

— E jos.

— Aici?

Anthony se minună.

— Fir-aş al naibii, nu credeam că o să mintă, chiar nu credeam.

— Nu mint! izbucni bărbatul.

— Am fost jos. Nu e decât o pivniţă, spuse Anthony. Şi e o singură ieşire de acolo, aceleaşi scări pe unde intri.

— Nu, mai sunt nişte scări, îţi zic eu. Când uşa e deschisă, arată ca nişte scări normale. Când e închisă, vezi doar rafturi pe partea cu pivniţa. Uşa e închisă. Mereu e închisă când e el acolo.

— Arată-ne, spuse James dintr-odată şi îl ridică brusc în picioare ca să îl poată împinge în faţă, pe hol.

Ce urmă se desfăşură cu prea mare rapiditate pentru a putea fi prevenit. Îngrijitorul încercă să fugă înaintea lor pe scări către pivniţă, poate pentru a putea ajunge în spatele uşii să o încuie. Dar stătuse într-o baltă mare la intrare, de la găleata de apă pe care o aruncaseră pe el. Cizmele sale erau încă prea ude pentru a urca scările atât de repede. Astfel că alunecă şi se rostogoli pe ele.

Anthony alergă până în capătul scărilor şi verifică pulsul bărbatului, apoi privi în sus la fratele său.

— Se pare că şi-a rupt gâtul.

— La naiba! înjură James. Acum va trebui să găsim singuri uşa. Împrăştiaţi-vă. Uitaţi-vă după mânere ascunse, crăpături care ies în evidenţă sau stinghii de lemn care ar butea fi folosite pentru a ascunde îmbinările unei uşi. Dacă nu găsim rapid… la dracu', începeţi să dărâmaţi pereţii.

Capitolul 42

Kelsey încercase tot ce îi trecuse prin cap, conştientă de faptul că Ashford pierduse de mult contactul cu realitatea. Preluase rolul mamei lui, dojenindu-l, cerându-şi scuze, inventând scuze plauzibile pentru lucrurile de care o acuza, dar faptul că mama lui era o persoană îngrozitoare era atât de adânc înrădăcinat în mintea lui, că nimic nu funcţiona. Nu voia să accepte că tatăl lui era cel care îi

făcuse rău.

Totuşi, dintre toate lucrurile pe care le spusese, ea dedusese că mama lui îşi părăsise şi soţul, şi fiul, dar era posibil ca doar să fi încercat să îşi salveze viaţa fugind de un soţ răzbunător… cel puţin până când fiul ei nebun a găsit-o, ani mai târziu.

Îşi omorâse propria mamă. O condamnase pentru că tatăl lui o învinuise. O ucisese pentru că asta era ceea ce îşi dorise tatăl lui să facă. Şi, la un moment dat, devenise el însuşi tatăl lui. Vorbea de mama lui ca despre soţia sa. Gândurile lui erau gândurile tatălui său. Iar Kelsey se întreba dacă nu cumva fusese în mintea tatălui său când o omorâse. Pedeapsa, apoi amorul. Ceva ce ar fi făcut tatăl lui. Şi Ashford retrăia momentul cu fiecare femeie pe care o aducea acolo jos, cu fiecare prostituată pentru care plătise pentru a o folosi.

Era un om cu adevărat bolnav. Dar nu reuşea să îi fie milă de el. Menţionase doar două crime, dar era sigură că existau mai multe.

Cauzase suferinţă multor oameni din cauza nebuniei lui, iar ea urma să fie unul dintre ei.

Vorbind cu el ca şi cum ar fi fost mama lui, nu reuşise decât să îşi amâne pedeapsa. Era disperată să mai tragă de timp. Nu că s-ar fi aşteptat la vreun miracol care să o salveze. Ci pur şi simplu încerca să mai întârzie bătaia, la gândul căreia se simţea terorizată. Nu fusese bătută niciodată, în niciun fel. Nu avea idee cât ar fi putut să îndure. Şi după asta, ce avea să urmeze? Moartea, dacă el tot rămânea cu impresia că ea era mama lui? Sau dacă era parţial raţional în momentul acela, ar fi violat-o în timp ce ţipa de la durerea pe care deja i-o cauzase? Sau ambele? Sincer, nu ştia ce ar fi fost de preferat.

În momentul acela, era el însuşi, nu tatăl lui. Dar tot îşi vedea propria mamă când se uita la ea. Iar ea încă încerca disperată să îi provoace vreun sentiment de

remuşcare sau de teamă, ceva care să îl facă să îi dea drumul.

— Tatăl tău nu o să fie încântat dacă mă omori, îi zise ea. Vrea să o facă el însuşi. Probabil o să te bată din nou dacă… atunci *când* o să afle.

Vorbele ei părură să bage frica în el. Întreg trupul lui Kelsey tresăltă, plin de o nouă speranţă.

— Chiar crezi asta? întrebă el, confuz.

— Ştiu sigur că aşa va face. L-ai lipsi de plăcerea de a se răzbuna. O să fie furios pe tine.

Un zgomot de sus îl distrase. Aruncă o privire la ultima bucată de material care mai rămăsese pe Kelsey şi strecură cuţitul sub ea. Resturile hainelor ei decorau podeaua de-o parte şi de alta a patului. Nu mai rămăsese nimic care să o acopere.

— M-ai auzit? întrebă ea înnebunită, căci panica ei crescu rapid.

Nici măcar nu se uită la ea. Lăsă cuţitul să cadă pe podea, căci terminase cu el – pentru moment. Apoi se uită pe jos după biciul lui şi gemu când nu îl putu găsi din prima. Trebui să se aplece şi să ridice materialul rochiei ei ca să găsească unul dintre ele, dar se săltă cu el în mână. Avea un mâner scurt, cu multe fâşii din piele, subţiri şi lungi, atârnând de el. Frecă mânerul de propriul obraz cu afecţiune.

— Răspunde-mi, la naiba!

Se încruntă auzindu-i tonul.

— Să îţi răspund?

— Tatăl tău o să fie furios pe tine. Nu îţi dai seama?

El râse satisfăcut.

— Nu prea cred, frumoasa mea. Boşorogul a murit acum câţiva ani. Inima lui a cedat în timp ce… se satisfăcea singur. Nu e un mod prea neplăcut de a muri.

O, Doamne, îşi revenise, ceea ce însemna că ei îi expirase timpul. Oare l-ar fi înduplecat dacă îi cerea

îndurare? Se îndoia.

El aşează biciul pe picioarele ei goale ca să îşi poată da jos haina. Membrele ei nu se puteau îndoi suficient încât să îl trântească. Şi doar senzaţia acelui material pe pielea ei goală era suficientă pentru a o face să tremure.

Îşi aşează şi haina peste picioarele ei în timp ce începu să îşi descheie cămaşa. Nu îi acoperea decât o mică porţiune din pulpe. Dar nu se aşteptase la asta. Până la urmă, avea de gând să o violeze întâi?

— Ce faci?

— Doar nu crezi că am de gând să distrug un set perfect de haine, nu-i aşa? întrebă el. Este foarte greu să scoţi sângele din bumbacul de calitate.

Kelsey păli brusc. Se aştepta la atât de mult sânge, încât să îl împroaşte? în cazul ăsta, găleţile cu apă erau probabil acolo ca să spele sângele de pe el, nu de pe ea. Nenorocitul ăsta smintit se gândise la toate, nu-i aşa? La urma urmei, făcuse asta de atâtea ori, încât învăţase care era metoda cea mai simplă.

Nu avea cum să îl oprească. Nu mai era nimic de făcut – decât să îi arate furia ei.

— Sper ca atunci când Derek te va găsi să îţi scoată inima… încetişor. Eşti un ticălos molâu, Ashford, la fel de diform ca şi îngrijitorul tău. Nu poţi nici măcar să…

Inspiră brusc. Luase biciul şi o lovise peste coapse. Apărură semne în câteva locuri, dar pielea nu crăpase. Puse biciul înapoi deasupra ei şi termină să se dezbrace.

O lovise ca să o facă să tacă, şi asta o înfurie la culme – nu i se permitea nici măcar să exprime ceea ce simţea. La naiba, o va face oricum.

— Laşule! se răsti ea. Îţi e frică chiar şi să înfrunţi adevărul.

— Taci! Nu ştii nimic despre mine.

— Nu? Ştiu că nu ai avea habar ce să faci cu o femeie dacă nu ar fi legată. Eşti un băieţel bolnav care nu s-a

maturizat niciodată.

El luă din nou biciul. Ea se încordă, aşteptând lovitura. Dar nu veni. În schimb, el se uită către uşă, încruntat. Îi urmări privirea, dar nu ştia ce îi atrăsese atenţia. Ea nu auzise nimic. El, da.

— John, încetează cu zgomotul ăla! strigă el. Credeam că ai învăţat să nu mă deranjezi atunci când… Cum ai ajuns aici? Nu ai voie aici!

Kelsey izbucni în lacrimi când îl văzu pe James Malory apărând dintr-odată la uşă. Se simţea atât de uşurată, încât senzaţia o copleşi cu totul. Tot ce putea face era să plângă în hohote. Poate pentru că nu îi venea să creadă. Dar dacă mintea îi juca feste… însă apoi apăru şi Derek în spatele lui James, făcându-şi loc pe lângă el. Ashford, ei bine, era pur şi simplu indignat că James se afla acolo. Dar Derek… de Derek era îngrozit, deoarece cu el se luptase deja de două ori şi pierduse de fiecare dată.

Derek aruncă o singură privire către Kelsey, apoi către Ashford, care era în spatele ei cu biciul în mână şi se năpusti în cameră. Nici măcar nu ocoli patul ca să ajungă la ţintă, ci se aruncă peste el, trântindu-l pe Ashford la podea, unde Kelsey nu îi putea vedea prea bine, ci doar auzi…

James se apropie încet de pat, dându-şi haina jos pentru a o acoperi.

— Şşşş, draga mea, s-a terminat, zise el cu blândeţe.

— Ş-ş-ştiu! D-dar nu mă pot… abţine! se văită ea.

El îi zâmbi, evitând cu tact să privească spre membrele ei încă expuse. Şi se grăbi să îi desfacă legăturile. Anthony Malory era şi el acolo, observă ea într-un final, stând la capătul patului şi privind cum nepotul lui îl bătea pe Ashford.

— La naiba, nu o să lase nimic şi pentru noi, nu-i aşa? se plânse Anthony fratelui său.

James râse.

— Ai putea să îi întrerupi totuşi, Tony. Nu cred că

nenorocitul ăla mai simte vreuna dintre loviturile pe care le primeşte acum, şi urăsc să văd cum o răsplată bună e aplicată degeaba, mai ales când o merită din plin. În plus, băiatul trebuie să o scoată pe Kelsey de aici.

Ea se ridicase în capul oaselor între timp şi îşi puse repede haina lui James pe ea. Observă şi ea că Ashford era inconştient. Dar asta nu îl oprea pe Derek să îl lovească.

Anthony trebui să-l tragă sus pe Derek. Dură un moment înainte ca furia să dispară din ochii tânărului. Dar în clipa în care îi întâlni privirea lui Kelsey, veni la ea şi o strânse în braţe cu toată puterea… iar ea începu din nou să plângă. James îşi dădu ochii peste cap.

— Femeile astea. Îi făcea zile fripte ticălosului când eram pe hol, iar acum, că este în siguranţă, plânge. Să mă ia naiba, dar nu o să înţeleg asta niciodată.

Anthony râse.

— Aşa sunt femeile, bătrâne. Nu trebuie să le înţelegem noi.

James pufni, dar se uită din nou la nepotul său şi îi făcu semn către Kelsey.

— Derek, scoate-o de aici, du-o înapoi în oraş dacă vrei. Ne vom ocupa eu şi Tony de scursura asta.

Derek ezită, aruncând din nou o privire către Ashford.

— Încă nu a suferit suficient.

— Suficient? Crede-mă, tinere, nici nu a început bine să sufere.

Derek îl privi fix pe unchiul său pentru un moment destul de îndelungat, după care încuviinţă mulţumit. Orice ar fi plănuit James pentru bărbat, nu avea să fie deloc plăcut.

Derek o ridică pe Kelsey cu blândeţe şi o cără afară din cameră şi apoi pe hol. Braţele ei erau strâns încolăcite în jurul gâtului său, într-o strânsoare aproape mortală.

— Nu pot să cred că ai venit… că m-ai găsit, şopti ea. Cum ai făcut?

— Unchiul meu şi-a pus oamenii să îl urmărească.

— Am auzit ceva de nişte intruşi, zise ea în timp ce urcau scările. Îngrijitorul i-a dus în grajd. Unul s-ar putea să fie mort. Erau oamenii unchiului tău?

— Unul dintre ei. Celălalt era vizitiul tău. Dar sunt amândoi în viaţă. Un alt slujitor al lui James a venit să îi spună că ai fost răpită. Şi înainte de asta, îl urmăriseră pe Ashford până aici, aşa că ştiam de unde să începem căutările.

El nu mai menţionă că se temuse că vor ajunge prea târziu. Ea nu îi pomeni nimic de iadul prin care trecuse pentru a-şi amâna „pedeapsa”.

Se agăţă mai strâns de gâtul lui.

— Mai sunt şi alte femei închise acolo jos. Locul ăsta le-a fost închisoare. Trebuie să le eliberăm.

— Le vom elibera.

— Este cu adevărat bolnav, Derek. L-a omorât pe patronul casei ăleia, cel care a organizat licitaţia.

— A mărturisit el asta?

— Da. Şi-a omorât şi propria mamă şi Dumnezeu ştie pe cine altcineva.

Începu din nou să tremure.

— Nu te mai gândi la asta, scumpo. Nu o să-l mai vezi niciodată, îţi promit.

*

De-abia mult mai târziu urcară şi Anthony, şi James. Feţele lor încă mai purtau expresia cumplită a ceea ce văzuseră în închisoarea de sub pivniţă. James sperase să găsească una dintre victimele lui Ashford. Pusese oameni să caute prin tavernele de la docuri şi prin bordeluri. Nu sperase însă să dea peste aşa ceva: patru femei atât de terorizate şi de torturate, încât se îndoia că aveau să îşi mai revină vreodată.

În mod uimitor, erau într-o condiţie mult mai bună decât era de aşteptat – în afară de cicatricile care le fuseseră pricinuite. Rănile deschise fuseseră tratate în mod regulat înainte de a fi redeschise. Fuseseră hrănite. Celulele lor nu erau încălzite, dar nu erau nici excesiv de reci, ceea ce oprise probabil apariţia infecţiilor şi împiedicase dezvoltarea germenilor. Mirosul urât în care trăiau şi cu care erau obişnuite venea probabil de la sângele vechi coagulat şi doar împrăştiat pe sub scândurile din podea, şi de la găleţile pentru nevoi care nu erau golite prea des.

Doar una dintre femei, o blondă tânără şi frumoasă, avea încă răni deschise şi era cea mai înfricoşată. Celelalte erau acoperite de cicatrici de la talie în jos, dar erau complet vindecate şi mai puţin temătoare, deoarece Ashford încetase să le mai viziteze cu mult timp în urmă. Iar ceea ce le făcea îngrijitorul, ei bine, nu era ceva ce nu li se mai întâmplase înainte.

Ar fi putut fi mult, mult mai rău – minţile lor ar fi putut fi la fel de distruse ca şi trupurile, dacă nu ar fi fost deja obişnuite cu brutalitatea bărbaţilor înainte ca Ashford să le găsească, când se vindeau deja pentru a-şi câştiga existenţa. Când erau complet îmbrăcate, nu era nimic care să arate prin ce trecuseră. Dar ele ştiau şi nu aveau să uite vreodată. Iar James le oferea răzbunarea.

Anthony aduse haine pentru ele din camera de la etaj – erau vechi, desigur, dar bune pentru moment. Refuzară să le poarte – deocamdată.

Cea mai în vârstă dintre ele explică:

— El se dezbrăca de fiecare dată înainte de biciuiri. Ca să nu se stropească de sânge.

Un argument excelent, având în vedere că James şi Anthony îl legaseră de acelaşi pat de care fusese legată Kelsey, înainte să îl trezească. Bicele erau acolo. Cuţitul era acolo. Şi le lăsară pe femei cu el.

— E posibil să îl omoare, spuse Anthony în timp ce

închidea uşa pivniţei pentru a estompa urletele care deja se auzeau de dedesubt.

James încuviinţă.

— Dacă o vor face, îl vom îngropa cum se cuvine.

Anthony râse cu poftă.

— Nu crezi că o vor face?

— Eu cred că îi vor plăti cu aceeaşi monedă, iar asta, bătrâne, este ceea ce merită flăcăul. Mă aştept să fie pregătit pentru Bedlam când vor termina ce au de făcut. Dacă nu, va trebui să mă ocup personal de el, pentru a-l opri pe Derek să o facă.

— Păi, sunt de acord. Băiatul e prea tânăr ca să înceapă să ucidă. Nu vrem să zică lumea că seamănă cu unchii lui.

— Mai tacă-ţi gura, maimuţoiule.

Capitolul 43

După chinurile prin care trecuse cu Lord Ashford, Kelsey aproape uitase că mătuşa ei Elizabeth şi sora sa erau în oraş şi se aşteptau să o vadă în dimineaţa următoare. Ea le transmise nişte scuze care să le amâne vizita până mai târziu în săptămâna aceea.

Şi aşa vizita avea să fie o întâlnire plină de emoţii epuizante, în încercarea de a ţine minciunile sub control. Fără îndoială, urma să fie nevoită să inventeze şi unele noi – plus că îi fusese foarte dor de amândouă. Nu putea face faţă unei asemenea încercări după teroarea prin care tocmai trecuse. De altfel, Derek refuza să plece de lângă ea şi i-ar fi fost greu cu el alături să îşi viziteze rudele, despre care el nu ştia că există.

De fapt, îi luă aproape toată săptămâna şi o mulţime de asigurări că se simţea bine pentru a-l face să se relaxeze

şi să se întoarcă la treburile lui. Şi chiar şi atunci, el nu înceta să o răsfeţe şi să o trateze aproape ca pe o invalidă, până nu fu de acord să vorbească despre incident. Probabil, el simţea că, atâta timp cât ea nu putea vorbi deschis despre ce se întâmplase, nu avea să treacă niciodată cu adevărat peste cele întâmplate.

Şi era posibil să aibă dreptate, căci nu îi fusese uşor să-şi înceapă istorisirea, dar devenise mai uşor pe măsură ce povestea. După asta, chiar se simţise mult mai bine. Şi el avea lucruri să îi spună, pe care ea nu le aflase. Nu ştia că îngrijitorul îşi frânsese gâtul. Nu îi văzuse corpul zăcând acolo în pivniţă, întrucât Derek îi ţinuse capul în direcţia opusă când trecuseră pe lângă el. Celălalt bărbat care fusese bătut şi lăsat în grajd cu Henry era vizitiul ei, care avea să se facă bine. Încercase să o ajute, şi pentru asta Derek îi adăugase un bonus mare la salariu. Omul avea să-i fie devotat lui Kelsey pe viaţă.

Cât despre bietele femei care nu fuseseră la fel de norocoase, unchii lui Derek le dăruiseră suficienţi bani încât să nu mai fie nevoie să se întoarcă la vechea lor ocupaţie sau să muncească vreodată, dacă nu îşi doreau neapărat. Fraţii Malory nu fuseseră obligaţi să facă asta. Era un gest foarte frumos din partea lor.

Cât despre Lord Ashford, ei bine, nu fu deloc surprinsă să audă că înnebunise complet, având în vedere cât de aproape de starea aceasta era deja. Dar o surprinse să afle ce îl distrusese de tot.

— A fost internat la Bedlam, de unde nu va mai pleca, acum că mintea lui este complet distrusă, îi spuse Derek câteva zile mai târziu. Unchiul James le-a eliberat pe femeile acelea şi… ei bine, ele au avut grijă să se ocupe de Ashford dându-i ceea ce merita… şi ceva pe deasupra.

Kelsey nu menţionă că ea probabil l-ar fi transformat în eunuc dacă ar fi fost una dintre acele femei, iar Derek nu îi dezvălui că una dintre ele chiar se gândise la asta.

Veni apoi şi dimineaţa când nu mai putea amâna să îşi viziteze mătuşa şi sora. Şi totul decurse la fel de epuizant şi de tulburător precum se aşteptase. Cea mai grea parte, la care nu se aşteptase deloc, fusese să nu îl menţioneze pe Derek. În mod surprinzător, tot îi venea să îi pronunţe numele, şi de fiecare dată trebuia să îşi muşte limba ca să se abţină.

Reuşi să treacă de vizită fără să facă vreo gafă. Cu toate astea, se întoarse acasă destul de agitată din pricina întregii situaţii şi rămase aşa pe tot parcursul zilei. Din păcate, în seara aceea, Derek o ceru de soţie.

Luau cina. Ea doar ce luase o gură de vin roşu. Din fericire, faţa de masă era albastru-închis. Pata nu se vedea aşa de tare.

— Îmi pare rău, rânji Derek timid. Nu am vrut să te surprind aşa.

Să o surprindă? Să o şocheze mai degrabă.

— Nu se fac glume despre aşa ceva, îl admonestă ea, încruntându-se la el.

— Nu aş glumi niciodată cu aşa ceva.

— Dar nu poţi vorbi serios!

— De ce nu?

— Nu fi obtuz, Derek. Ştii de ce. Sunt amanta ta. Un lord cu statutul tău nu se căsătoreşte cu amanta. Pur şi simplu nu se face aşa ceva.

— Se va face dacă vreau eu să se facă.

Era o declaraţie atât de ridicol… *de încăpăţânată,* încât ea aproape că îşi dădu ochii peste cap. Dar era prea tulburată de subiect pentru a găsi ceva amuzant în asta.

Desigur că i-ar fi plăcut să se căsătorească cu el. Nu credea că există ceva care să-i fi făcut mai multă plăcere. Dar ştia la fel de bine ca şi el că era imposibil. Doar faptul că adusese vorba despre asta o înfuria. Cum îndrăznea să o ispitească?

Nu conta că era o pereche chiar potrivită pentru el,

sau cel puţin fusese înainte să se vândă într-o casă de toleranţă, într-o încăpere plină de lorzi londonezi. Faptul că se vânduse o făcuse complet nepotrivită pentru căsătorie, chiar dacă el era cel care o cumpărase.

— Nu mă voi căsători cu tine, Derek, zise ea pe o voce rigidă. Şi nu am de gând să-ţi mulţumesc că m-ai cerut.

— Nu *vrei* să te căsătoreşti cu mine?

— Nu am spus asta. Am spus că *nu o voi face.* Nu voi mai provoca încă un scandal în familia asta.

— Kelsey, lasă-mă pe mine să mă gândesc la fam…

— Răspunsul meu este nu, Derek, şi nu se va schimba. Şi aş aprecia dacă nu ai rămâne aici în noaptea asta. Mi-ar plăcea să fiu singură.

Se holbă după ea, nevenindu-i să creadă. Îi întorsese spatele. Şi era furioasă. Recunoştea semnele. O ascundea foarte bine, dar era al naibii de supărată pe el… pentru că o ceruse în căsătorie. Şi el care crezuse că ideea o va încânta, chiar foarte tare… credea că măcar va accepta.

Derek oftă. Nici măcar el nu se obişnuise cu ideea încă, doar îşi dăduse seama că dorea să o ia de nevastă, iar asta după o săptămână foarte lungă în care fusese chinuit de sentimente foarte ciudate. Ceea ce le declanşase fusese gândul că, odată cu moartea lui Lonny, Kelsey urma să îşi dea seama că nu mai era nimic care să o ţină lângă el în afară de propria onoare. Nu mai avea de ce să se teamă că Lonny se putea folosi de înţelegerea pe care o făcuse cu el. Şi sigur îl cunoştea pe Derek îndeajuns de bine încât să ştie că el nu ar fi folosit acel document împotriva ei. Putea să plece oricând îşi dorea, ca orice altă amantă. Faptul că plătise o grămadă de bani pentru ea nu mai conta.

Şi lucrul ăsta îl făcuse să se sperie. Când îşi dăduse seama că era speriat, încercase să îşi dea seama şi de ce. Iar răspunsul venise destul de uşor. Se îndrăgostise de propria amantă. Asta era un lucru al naibii de stupid. Chiar şi el ştia asta. Dar se întâmplase oricum. Deşi ştia că nu era

nevoie să se însoare cu ea. Puteau să continue fără probleme exact ca până atunci – atâta timp cât era şi ea dispusă să rămână cu el. Dar lui nu îi plăceau implicaţiile acelui „atâta timp”. Voia stabilitate. Voia să o mute în casa lui. Voia ca ea să îi poarte copiii. Nu voia să o mai ascundă.

Dar ea refuzase. Şi insistase că răspunsul ei nu se va schimba. Pe toţi sfinţii, asta avea să se schimbe – totuşi, poate nu chiar în seara aia.

Capitolul 44

Derek păstră distanţa timp de trei zile. În mod înţelept, aşa cum se şi dovedi mai târziu. Atât îi luă lui Kelsey să se calmeze. Hotărî într-un final că cererea lui în căsătorie era un rezultat direct al incidentului cu Ashford, având în vedere cât de îngrijorat fusese pentru ea în tot timpul acela. Cererea în sine fusese probabil un impuls de moment. Dar acum, că avusese mai mult timp să se gândească la asta, probabil îşi dăduse seama cât de prostească era ideea.

Nu menţionă nimic în legătură cu asta când o vizită trei zile mai târziu, aşa că şi Kelsey decise să nu mai deschidă subiectul. De altfel, după ce i se mai estompă furia, luă asta ca pe un semn bun sau cel puţin ca pe un semn că începea să ţină la ea mai mult decât îşi dăduse seama. Când un bărbat nu îţi spune ceea ce simte, e plăcut să găseşti indicii care să vorbească în locul lui, iar o cerere în căsătorie era un indiciu destul de bun.

Se împăcară, cum s-ar spune, deşi nici nu se certaseră, de fapt. Partida de amor din acea seară fu puţin mai intensă decât de obicei, mai explozivă, chiar dură, încât amândoi dormiră până târziu în dimineaţa următoare.

Kelsey se trezi prima. Îmbrăcându-se rapid, coborî să

vadă ce pregătise Alicia la micul dejun, plănuind să-i ducă o tavă sus lui Derek.

Nu avea un majordom, acesta fiind tipul de servitor de care nu simţea că ar fi avut nevoie în mica ei gospodărie, mai ales că nu avea niciodată musafiri. Şi de obicei lacheul ei se ocupa de asta. Dar când el nu era prin preajmă, oricine era la parter şi mai aproape de uşă putea răspunde dacă ciocănea cineva.

În dimineaţa asta, acea persoană fu Kelsey, întrucât cineva bătu la uşă exact când ea cobora. Surpriza de care avu parte când deschise fu destul de neplăcută totuşi, la acea oră a dimineţii.

— Sunt bună de detectiv, nu-i aşa? o întrebă Regina Eden, umflându-se în pene.

Kelsey nu avu nici cea mai mică idee ce să răspundă. Situaţiile de tipul ăsta nu trebuiau să se întâmple. Nu îi promisese Derek că nu va mai avea de-a face cu familia lui? Dar Reggie intră pur şi simplu de parcă nu s-ar fi îndoit nicio clipă de faptul că era bine-venită. Şi chiar nu se îndoia, de fapt. La urma urmei, erau prietene apropiate – cel puţin aşa considera Reggie. Kelsey gemu în sinea ei. Tot ce reuşi să rostească, la un moment dat, fu:

— Cum m-ai găsit?

— Păi am fost întâi pe la Percy, desigur. Nu în dimineaţa aceasta. Asta s-a întâmplat săptămâna trecută.

— De ce?

— Să văd dacă eşti încă în oraş, căci eu eram. Nicholas avea ceva treabă, aşa că am sfârşit prin a rămâne mai mult decât crezusem iniţial. Oricum, am trecut pe la Percy, dar dragul de el nu era acasă. Majordomul mi-a spus totuşi că nu stătea nicio verişoară la el şi că nici nu stătuse vreuna acolo recent. I-am lăsat un mesaj să vină să mă vadă, dar nu a făcut-o. Şi nu sunt o persoană răbdătoare. Aşa că am verificat hotelurile din zonă şi nu mi-e ruşine să recunosc că m-am făcut foarte tare de râs, făcându-mi

apariţia la un hotel unde era cazat cineva pe nume Langton. Nu erai tu desigur, ci doar o doamnă împreună cu nepoata ei. Avea chiar şi o altă nepoată pe nume Kelsey.

— Ca să vezi, murmură Kelsey.

— Asta zic şi eu. Dar nu ştiau cine e Percy, aşa că, desigur, Kelsey a ei nu puteai fi tu. După ce am terminat cu toate hotelurile, am căutat pe la agenţiile de închiriere mai renumite, dar n-am dat de urma ta sau a lui Percy. Dar apoi – şi nu ştiu cum mi-a venit ideea asta, sincer… poate pentru că Derek se ocupa de afacerile lui Percy mai demult – i-am menţionat numele şi, bineînţeles, el doar ce închiriase casa asta. Aşa că iată-mă.

Da, iat-o, într-adevăr, iar Kelsey nu ştia ce naiba să facă. Nu putea să o invite pe Reggie să rămână la ceai, când Derek putea coborî în orice moment. Îl lăsase dormind, dar obişnuia să se trezească destul de repede odată ce ea se ridica din pat, ca şi cum i-ar fi simţit lipsa chiar şi în somn.

Şi, la naiba, chiar atunci se auzi o uşă deschizându-se la etaj şi vocea lui Derek strigând:

— Unde te-ai dus, scumpo? Puteai măcar să mă trezeşti. Kelsey?

Probabil crezuse că era pe undeva prin spate şi nu avea cum să-l audă, deoarece uşa se închise la loc. Kelsey era pe cale să-şi dea duhul chiar acolo. Reggie privi în sus, desigur, auzindu-i vocea, pe care o recunoscuse fără probleme, întrebând:

— Ce caută el aici… şi acolo sus?

Kelsey deja se îmbujorase intens, iar când Reggie îi aruncă o privire şi văzu asta, zicând „Aaa”, roşi ea însăşi. Dar apoi îşi formă o imagine în minte, cel puţin una care reieşea din concluziile trase de ea, deoarece adăugă indignată:

— Ei poftim, ticălosul! Cum îndrăzneşte să profite de tine în felul ăsta?

Kelsey gemu din nou, destul de tare de data asta.

— Nu este ceea ce crezi – adică, este, dar împrejurările nu sunt... Te rog, Reggie, pleacă înainte să coboare. Îţi explic mai târziu.

— Când mai târziu? Asta nu e ceva ce pot ignora pur şi simplu, ştii doar.

Kelsey nu ştia de ce, dar vedea clar că nu avea cum să scape.

— O să trec pe la tine în după-amiaza asta.

— Promiţi?

— Da.

— Foarte bine, acceptă Reggie, deşi încă era puţin supărată. Dar sper din tot sufletul că există o explicaţie bună pentru asta, altfel este de datoria mea să îl informez pe unchiul Jason despre ce se petrece. Derek ştie că nu e frumos să seducă fete inocente şi de familie bună. Nici măcar unchii noştri depravaţi nu depăşesc o anumită limită.

Capitolul 45

O situaţie dificilă – nu, ÎNCĂ O SITUAŢIE DIFICILĂ – pe care Kelsey nu era încântată să o înfrunte. Oribile minciuni! Odată spuse, luau amploare, una conducând la alta, iar ea era atât de încurcată în ele, încât abia mai putea ţine pasul. Iar această situaţie dificilă nu putea fi amânată. Îi promisese o explicaţie Reginei.

Dar ce explicaţie să îi dea? Purul adevăr? Sau adevărul aşa cum îl ştia Derek, care era încă un set de minciuni? Şi era atât de sătulă de ele...

Ajunse la casa de pe Park Lane pe la ora trei în acea după-amiază. Era aşteptată şi fu condusă într-un salon de la etaj. O servitoare le aduse ceai. Reggie apăru imediat după ea.

— Vreau să îmi cer scuze pentru cât de tăios ţi-am vorbit mai devreme, spuse Reggie de la bun început, imediat după plecarea servitoarei. Doar că a fost o surpriză aşa de mare şi… ei bine, sunt sigură că înţelegi. Şi sunt sigură că există o foarte bună explicaţie. Desigur, nu m-ar surprinde nici dacă Derek te-ar fi cerut în căsătorie. Lucrul ăsta ar pune lucrurile într-o cu totul altă lumină de îndată, nu-i aşa? Vreau să spun, eu şi Nicholas… O, Doamne, uite cum dau din gură, fără să îţi dau şansa să zici şi tu ceva. Oricum, nu vom fi deranjate aici… sau ascultate.

Kelsey zâmbi în sfârşit. Chiar avea un motiv să se îngrijoreze că va fi auzită… adică, dacă voia să mărturisească totul. Şi asta era exact ceea ce voia să facă, mai mult decât orice, cel puţin în faţa acestui membru al familiei Malory. Dar nu avea să facă asta fără o garanţie.

Reggie se aşeză în faţa lui Kelsey, acum că rămăsese tăcută, şi turnă ceai pentru amândouă. O aştepta răbdătoare pe Kelsey să îşi înceapă povestirea. Kelsey încă îşi căuta cuvintele potrivite. Dar nu existau – sau cel puţin ele nu făceau să pară mai uşoară mărturisirea.

— De fapt, începu Kelsey, Derek *chiar* m-a cerut în căsătorie.

Reggie radia de fericire.

— Ştiam eu…

— Dar nu voi accepta, şi i-am spus şi lui asta.

Reggie clipi.

— De ce nu?

— Din cauza felului în care m-a obţinut… Tot ce ţi s-a spus despre mine a fost o minciună. Dar el nu ştia ce altceva să îţi spună la momentul ăla. Nu ştia că noi ne cunoscuserăm deja.

— Ce-a fost o minciună?

— Nu sunt verişoara lui Percy, recunoscu Kelsey. Sunt amanta lui Derek.

Reggie îşi dădu ochii peste cap şi spuse ironic:

— De asta mi-am dat şi eu seama.

— Nu, ce vreau să spun este că eram deja amanta lui prima dată când te-am întâlnit. M-a cumpărat la o licitaţie organizată într-o casă de toleranţă, una frecventată de mulţi lorzi pe care el îi cunoaşte. Din acest motiv nu mă voi căsători cu el. Scandalul provocat de o asemenea căsătorie ar fi îngrozitor.

Lui Reggie îi luă un moment să înţeleagă totul, dar apoi zise:

— Scandalul nu este o noutate în familia mea… dar ce naiba căutai într-un loc ca ăla? Şi nu îmi spune că nu eşti o fiică de lord şi că acolo îţi era locul, că te iau de urechi şi te dau afară din casa mea.

Kelsey făcu ochii mari şi izbucni imediat în râs. Se simţea într-adevăr foarte bine şi cu siguranţă nu era ceea ce se aşteptase să facă atunci când se dusese acolo. Încă zâmbea când spuse:

— Nu, nu aş încerca să îţi spun ţie aşa ceva. De fapt, aş vrea să îţi spun adevărul, dar nu pot… decât dacă promiţi că nu va ajunge mai departe. Nici măcar soţul tău nu trebuie să ştie, Reggie. Şi cu siguranţă nu Derek. Dacă ar şti, ar insista să se căsătorească cu mine, iar eu ţin prea mult la el ca să îi provoc un asemenea scandal.

— Dar tu şi Derek sunteţi… ce vreau să spun este că… ei bine, de ce nu ştie nici măcar el?

— Pentru că nu i-am spus, şi nici nu o voi face. De fapt, nu ştie nimic despre mine, în afară de cele câteva minciuni pe care i le-am însăilat. Când am luat decizia să fac ceea ce am făcut, a trebuit să îmi inventez un nou trecut pentru a-mi proteja familia de scandalul care s-ar crea dacă s-ar afla vreodată cine sunt cu adevărat. Derek crede că mama mea a fost guvernantă, că am beneficiat de profesorii privaţi pe care îi aveau angajatorii ei şi de aceea vorbesc atât de rafinat.

— Ce naiv e blegul ală, pufni Reggie. Chiar a crezut

asta?

— De ce nu ar fi făcut-o, având în vedere unde m-a găsit? spuse Kelsey, luându-i apărarea lui Derek.

— Hmmm, să zicem, îngădui Reggie. Atunci, care este adevărul?

— Promiţi deci?

— Nu îi pot spune nici măcar soţului meu? încercă Reggie linguşitoare. L-aş putea pune să jure…

— Nici măcar lui.

Reggie oftă.

— Da, promit.

Kelsey încuviinţă şi luă o gură de ceai, întrebându-se de unde să înceapă. Poate cu părinţii ei…

— Tatăl meu a fost David Phillip Langton, al patrulea conte de Lanscastle din Kettering.

— Dumnezeule, nu e el contele care a fost împuşcat acum ceva vreme… ăăă…

Reggie tuşi şi apoi tăcu, roşind intens. Kelsey se aplecă şi o bătu uşor cu palma pe mână.

— Este în regulă, se pare că oricum ştie toată lumea. Da, mama l-a împuşcat. Totuşi, nu voia să îl omoare. Era doar furioasă pe el din cauza jocurilor lui de noroc. Tocmai pierduse restul moştenirii sale, chiar şi casa noastră, la un joc stupid de cărţi.

— Deci din cauza asta?

— Da. Şi mama mea a fost atât de şocată că îl omorâse în loc să îl rănească drept pedeapsă, aşa cum intenţionase, încât, de groază, s-a dat atât de mult înapoi, că a căzut de la fereastra aflată în spatele ei. Încă mai cred că le-aş fi putut împiedica moartea dacă aş fi urcat la ei mai devreme, când au început ţipetele.

Fu rândul lui Reggie să o bată uşor pe mână.

— Este aproape imposibil să opreşti o ceartă atât de intensă. Cei implicaţi tind să ignore tot ce se întâmplă în jurul lor.

— Ştiu, oftă Kelsey. Părinţii mei nu se certau niciodată de faţă cu servitorii, şi totuşi erau cel puţin şapte în faţa uşii, ascultând cu nesaţ tot ce se întâmpla şi împiedicându-mă să ajung înăuntru, unii dintre ei chiar oprindu-mă, avertizându-mă că nu era momentul potrivit să îi întrerup. Şi apoi s-a auzit împuşcătura…

— Este atât de tragic… vai, draga mea, a fost denumită Tragedia, nu-i aşa?

— Da, spuse Kelsey, înfiorându-se la auzul acelui cuvânt. Şi toată averea părinţilor mei fusese într-adevăr pierdută. Nenorocitul care a câştigat jocul ăla de cărţi a venit să ne dea afară, pe mine şi pe sora mea, la doar câteva zile de la funeralii.

— Nenorocit este cuvântul potrivit, spuse Reggie, furioasă în numele prietenei ei. Cine era? Aş dori să îi fac cunoştinţă cu unchiul James.

Kelsey zâmbi fără vlagă.

— Îmi doresc să fi ştiut. Dar eram prea şocată în momentul acela ca să îmi amintesc numele lui.

— Draga de tine, spuse Reggie plină de compasiune. Nu este de mirare că ai făcut ce ai făcut.

— Nu am făcut-o din cauza asta, Reggie, o corectă Kelsey. Încă aveam o rudă la care să apelăm, sora mamei mele, Elizabeth. Este o femeie drăguţă şi dragă nouă – pe care ai şi întâlnit-o.

— O, cerule, spuse Reggie când îşi dădu seama. Era mătuşa ta doamna de la hotelul acela?

— Da, ea şi sora mea sunt în oraş pentru nişte cumpărături de sărbători – iar ele nu ştiu ce am făcut. A trebuit să le mint şi pe ele. Cred că stau cu o prietenă bolnavă, aici, în Londra.

Reggie se lăsă pe spate, încruntându-se.

— Acum m-ai bulversat complet.

— Îmi pare rău, nu trebuia să mă abat de la subiect. După moartea părinţilor mei, eu şi sora mea Jean ne-am

dus să stăm cu mătuşa noastră, iar ea a fost fericită să ne primească. Totul ar fi fost în regulă… ar fi trebuit să fie, cel puţin, dacă soţul mătuşii mele, Elliott, ar fi avut puţin mai multă tărie de caracter.

— Un om de nimic?

— Nu chiar, doar slab de înger, se pare. Vine dintr-o familie bună, dar nu bogată. Chiar şi casa în care locuiesc aparţine familiei mele. Mama nu a înţeles niciodată de ce Elizabeth s-a căsătorit cu el, dar a făcut-o, şi aş putea să adaug faptul că a dus-o foarte bine cu el în toţi anii ăştia… şi nu ştie ce s-a întâmplat. Am reuşit să ascundem adevărul de ea.

— Încă un jucător?

— Asta am crezut la început când l-am găsit pe Elliott cu o sticlă de tărie în mână, gândindu-se să se omoare. A muncit întotdeauna mult ca să întreţină familia şi a avut o slujbă foarte bună ani buni. Dar a pierdut-o. Şi a fost atât de tulburat din cauza asta, încât nu a mai reuşit să păstreze un alt loc de muncă de atunci. Dacă ar fi trecut peste eşecul ăsta şi ar fi mers mai departe… dar presupun că şi-a pierdut încrederea în sine.

— Caracter slab, exact cum ai zis, pufni Reggie.

— Se pare că da. Totuşi, au continuat cu acelaşi stil de viaţă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ba chiar ne-au luat la ei pe mine şi pe sora mea, chiar dacă nu îşi permiteau asta. Datoriile au continuat să crească. Nu exista niciun venit, niciun ban economisit la care să apeleze şi nimeni de la care să mai împrumute. Făcuseră tot ce puteau face. Şi ajunseseră în punctul în care creditorii aveau să ia casa mătuşii mele dacă Elliott nu îşi plătea urgent datoriile.

Reggie oftă.

— Presupun că l-ai convins să nu se omoare? Nu ştiu dacă eu aş fi făcut-o.

— În condiţiile în care ar fi complicat şi mai mult

lucrurile – pentru mătuşa mea, cel puţin? Ea nu ştia cât de gravă era situaţia şi că era pe cale să îşi piardă casa. Aveam să ajungem pe străzi cu toţii… şi asta în doar trei zile. Dacă Elliott ar fi zis ceva mai din timp, poate aş fi avut suficient timp să îmi găsesc un soţ bogat. Dar trei zile nu erau suficiente.

— Nu, este necesar puţin mai mult de atât, fu de acord Reggie. Doar dacă nu erai curtată. Erai?

— Nu, răspunse Kelsey. Încă eram în doliu şi într-un oraş nou. Nu întâlnisem încă niciun bărbat potrivit. Iar Elliott nu bea cot la cot cu mica nobilime. Nici nu ştia pe cineva la care să apeleze. Nu aveam suficient timp la dispoziţie ca să îmi găsesc un loc de muncă, chiar dacă aş fi putut găsi unul suficient de bine plătit care să ne susţină financiar. Şi trebuia să mă gândesc şi la sora mea. Are doar doisprezece ani şi este responsabilitatea mea.

— Aşa că ţi-a venit ideea să te scoţi la licitaţie? deduse Reggie.

Kelsey râse auzindu-i remarca.

— Mie? Habar nu aveam că se poate face aşa ceva.

Reggie zâmbi larg.

— Nu, nu cred că aveai de unde să ştii. Deci a fost, de fapt, sugestia unchiului tău?

Kelsey clătină din cap.

— Nu chiar. Era atât de beat, încât bătea câmpii. L-a menţionat pe unul dintre prietenii lui, care trecuse prin aceeaşi situaţie, dar a cărui fiică şi-a salvat familia când s-a vândut unui bătrân desfrânat căruia îi plăceau virginele. Apoi a menţionat că unii bărbaţi erau dispuşi să plătească pentru o nouă amantă, dacă era „proaspătă”, în sensul că nu fusese încă descoperită de prietenii lui.

— Nu pot să cred că cineva i-ar putea vorbi despre aşa ceva nepoatei sale inocente, spuse Reggie consternată.

— Sunt sigură că nu ar fi făcut-o dacă era treaz, dar în mod clar nu era. Şi putea fi o soluţie, când eu credeam că

nu există niciuna. Pe de altă parte, eram atât de şocată de întreaga situaţie, încât nu cred că aveam mintea mai clară decât el. L-am întrebat dacă ştia pe cineva care ar plăti pentru o nouă amantă. Nu ştia, dar a zis că ştia un loc pe care lorzii bogaţi îl frecventau, unde puteam fi prezentată pentru a primi o ofertă.

Reggie se încruntă.

— Asta nu îmi sună a licitaţie.

— Nici mie nu îmi suna, recunoscu Kelsey. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce era, sau că „locul" respectiv era o casă de toleranţă. Dar fusesem deja de acord, fusesem deja lăsată acolo... Şi încă părea singura metodă de a-i plăti datoriile lui Elliott într-un timp atât de scurt. Elliott în mod sigur nu ştia nicio altă cale de a face rost de o asemenea sumă. Deja îşi epuizase toate opţiunile. Soluţia lui era să se omoare ca să nu trebuiască să înfrunte momentul în care mătuşa mea afla că erau pe cale să piardă totul. Iar eu trebuia să mă gândesc şi la sora mea. Nu voiam să îşi piardă şansa la o căsătorie decentă într-o zi. Nu era vina ei.

— Nu era nici vina ta.

— Nu, dar eu eram singura care putea face ceva în legătură cu asta. Aşa că am făcut ce trebuia să fac. Dar nu s-a dovedit a fi un lucru aşa rău, Reggie. Sunt foarte fericită cu Derek.

— Îl iubeşti, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci, căsătoreşte-te cu el.

— Nu. Am renunţat la şansa de a mă căsători vreodată când am fost ridicată pe o masă într-o cameră plină cu lorzi şi scoasă la licitaţie.

— Derek nu gândeşte aşa dacă te-a cerut în căsătorie, sublinie Reggie.

— Derek a uitat, în mod convenabil, cum m-a întâlnit. Dar eu nu voi uita niciodată. Şi a avut ceva timp la dispoziţie să se gândească şi să îşi vină în fire. Nu m-a mai

cerut din nou.

— Regulile astea tâmpite ale societăţii, aproape mârâi Reggie. Nu ar trebui să ne conducă vieţile în modul ăsta.

Kelsey zâmbi.

— Uiţi că tu nu ai fi căsătorită cu Nicholas al tău dacă nu ar fi existat aceste reguli?

Reggie tuşi.

— Ai perfectă dreptate.

Capitolul 46

Era o tradiţie pentru clanul Malory să se adune la Haverston în vacanţa de Crăciun. Derek rămânea de obicei o săptămână sau două, ca şi restul familiei, de altfel. Iar în anul acela nu avea vreun alt plan. Dar pentru că avea să fie plecat atât de mult timp, o luă pe Kelsey cu el. Nu la Haverston, desigur, deşi, la naiba, şi-ar fi dorit să o poată face. I-ar fi plăcut să îi arate moşia strămoşească unde crescuse, să o prezinte şi celorlalţi membri ai familiei, să o sărute sub vâscul atârnat deasupra intrării în salon în fiecare Crăciun. Dar nu putea face nimic din toate astea – cel puţin nu înainte să accepte să se mărite cu el, căci el nu renunţase la idee în niciun caz. Era doar răbdător, aşteptând momentul ideal pentru a aduce din nou subiectul în discuţie. Unul în care, spera el, ea nu îşi va ieşi din fire.

Aşa că o cază la un han bun din apropiere, unde se putea strecura să o vadă în fiecare zi. Deşi nu îi plăcea asta. Şi nu era într-o dispoziţie prea bună din pricina situaţiei. Se întrebă dacă acela era motivul pentru care Reggie îl lovise cu piciorul în tibie imediat ce ajunsese. Nu, nu avusese încă timp să observe că era pe gânduri, în plus, era ceva normal să îl lovească fără niciun motiv, obrăznicătura, şi să nu îi spună de ce.

Amy şi Warren îşi făcură şi ei apariţia, de-abia întorşi din luna de miere. Cuplul de proaspăt căsătoriţi radia de fericire. Şi asta doar adâncea suferinţa lui Derek.

Ca să îşi ia gândul de la propriile probleme, Derek încercă să îşi dea seama cine era amanta tatălui său de atâta timp. Dar era o sarcină imposibilă. Moşia era uriaşă, şi exista prea multă lume la Haverston, care se afla acolo de când îşi putea el aduce aminte. Singura modalitate de a afla era să îl întrebe direct pe tatăl său. Dar era greu să îl prindă singur, cu întreaga familie în casă.

Reuşi totuşi în cea de-a treia zi. Jason se trezise devreme, iar Derek tocmai se întorcea de la Kelsey. Se întâlniră pe scări. Obosit – căci timpul petrecut cu Kelsey nu fusese folosit pentru somn –, Derek aproape că îl întrebă direct... dar asta ar fi fost puţin cam lipsit de tact. Îl rugă să îi vorbească în particular, în schimb, şi îl urmă pe tatăl lui în camera de lucru a acestuia.

Era atât de devreme, că draperiile nu fuseseră încă trase. Jason se ocupă de asta, în timp ce Derek se prăbuşi într-unul din scaunele de lângă birou. Până la urmă, tot îl întrebă direct:

— Cine este amanta pe care ai ţinut-o aici în toţi aceşti ani?

Jason făcu o pauză în timp ce se îndrepta spre birou.

— Poftim?

Derek rânji.

— Ai putea să mărturiseşti. Ştiu din surse sigure că amanta ta locuieşte chiar aici la Haverston, cu tine. Cine este?

— Nu este treaba ta, zise Jason rece. Şi care sunt sursele tale?

— Frances.

— La naiba cu femeia aia! izbucni Jason. A jurat că nu îţi va spune.

Derek era prea obosit ca să îşi dea seama de

importanţa replicii tatălui său.

— Nu cred că a vrut, recunoscu el. S-a întâmplat să mă întâlnesc cu ea şi cu amantul ei. Şi eram pe cale să îl strangulez.

Auzindu-l, Jason clipi, apoi izbucni în râs. Totuşi, o clipă mai târziu tuşi, abordând o atitudine diplomată, şi întrebă:

— Şi l-ai lăsat să plece?

— O, da. Nu ar fi fost cinstit să lovesc un om atât de micuţ. De fapt, nici nu mă gândeam la asta. Dar Frances m-a oprit când a început să urle la mine ceva legat de amanta ta. Presupun că a simţit nevoia să îşi apere poziţia cu informaţia asta, plasând pe umerii tăi vina pentru infidelitatea ei. Mi-a zis că nici măcar nu v-aţi consumat căsătoria. Doamne, am fost atât de surprins.

Jason deja roşise.

— Am crezut că am clarificat lucrul ăsta când le-am spus tuturor că divorţez.

— Ai spus că nu a avut niciodată o căsnicie adevărată cu tine, dar nu credeam că fusese chiar atât de neconvenţională. Vreau să zic… în toţi anii aia, nici măcar o dată? Dar Frances a menţionat că tu nu dormeai singur de la bun început. Şi asta este ceea ce mă face să înnebunesc de curiozitate: ai avut o amantă în tot timpul ăsta, una singură, din câte se pare. Este o perioadă incredibil de lungă pentru o relaţie cu o femeie – cel puţin, una care nu îţi este soţie. Cine este?

— Repet, nu este treaba ta.

Derek oftă. Jason avea dreptate, desigur, chiar nu era treaba nimănui. Derek îşi dorea ca tatăl său să simtă acelaşi lucru şi în privinţa vieţii private a fiului său, dar, din nefericire, Jason chiar se preocupa de treburile personale ale lui Derek – cel puţin atunci când Derek nu le ţinea complet private. Şi o demonstră chiar în acel moment.

— Că tot veni vorba de amante, la ce dracu’ te-ai

gândit când ţi-ai dus amanta acasă la verişoara ta pentru cină? vru Jason să ştie.

Derek se ridică brusc de pe scaun, furios. La naiba, nu se aşteptase ca rolurile să se inverseze. Se simţea trădat.

— Cine ţi-a spus? Unchiul James? Unchiul Tony?

— Calmează-te. Ar trebui să ştii că fraţii mei nu îmi spun nimic din ceea ce ar trebui să ştiu. Am vorbit cu James, totuşi. Era îngrijorat că devii prea ataşat de fata asta, dar nu a vrut să-mi spună de ce era îngrijorat. Şi nu a menţionat cina.

— Atunci cum…?

— Am auzit ceva despre asta de la valetul meu, care este îndrăgostit de servitoarea Georginei, care i-a auzit pe James şi pe soţia lui discutând acest subiect. Iar James nici măcar nu i-a spus soţiei sale că luase cina cu amanta ta. Încă nu a aflat, din câte ştiu eu. Doar numele fetei a fost menţionat, nume pe care chiar tu mi l-ai spus, dacă îţi aminteşti. Deci este sau nu este verişoara lui Percival Alden?

Derek se cutremură. În mod evident, tatăl său presupusese deja că era, iar ăsta era motivul pentru mai mult de jumătate din furia sa.

— Nu este, îl asigură Derek. Jeremy a venit cu ideea asta, atunci când Reggie ne-a găsit împreună cu Kelsey la curse. Se pare că Reggie o întâlnise deja şi se decisese că vor deveni prietene apropiate. Jeremy încerca doar să o salveze pe Reggie – pe noi toţi, de fapt – de o complicaţie nedorită.

— De ce dracu’ ar vrea Reggie să fie prietenă cu genul ăsta de femeie?

Derek se simţi imediat jignit.

— Poate pentru că ea nu este aşa.

Jason oftă şi se aşeză la biroul său.

— La naiba, nu te mai înfoia aşa, ştii la ce mă refer, mormăi el.

Derek oftă şi el. Ştia, într-adevăr. Dar devenea puţin cam prea sensibil când venea vorba de Kelsey. Iubirea şi sentimentele provocate de ea erau noi pentru el. Până acum, senzaţia nu-i păruse deloc plăcută. Şi-ar fi dorit să-şi poată împărtăşi gândurile cu tatăl său. Dar nu voia să îl neliniştească pe Jason mai mult decât o făcuse deja, spunându-i că o găsise pe femeia cu care voia să se căsătorească. Vestea nu ar fi fost primită prea bine în acel moment. Aşa că încercă să explice:

— Kelsey arată ca o doamnă, se comportă ca o doamnă, ba chiar vorbeşte ca o doamnă. În majoritatea timpului este greu să îţi aminteşti că nu este de viţă nobilă.

— Eşti sigur că nu este?

Nu era prima dată când era întrebat asta. Şi rămase pe gânduri la fel ca înainte. Ce ştia până la urmă despre Kelsey, în afară de ce îi spusese chiar ea? Dar nu l-ar fi minţit, nu-i aşa? Nu, nu ar fi făcut-o. Era sigur – ei bine, aproape sigur – de asta. Dar acel mic grăunte de îndoială îl făcu să recunoască:

— Ştiu doar ceea ce mi-a spus ea, ceea ce nu înseamnă foarte mult, dar nu are niciun motiv să mă mintă. Şi având în vedere cum am achiziţionat-o…

— Într-adevăr, presupun că ai dreptate. Dar încă nu mi-ai explicat de ce ai luat-o cu tine la verişoara ta, la cină. Aici ai depăşit limita, băiete.

— Ştiu, dar Reggie a insistat, la naiba, şi… ei bine, atâta timp cât o considera pe Kelsey verişoara lui Percy, nu credeam că e ceva aşa rău. Şi am anunţat-o pe Reggie de întoarcerea lui Kelsey la ţară, ca să nu încerce să continue prietenia. Asta ar fi trebuit să pună punct lucrurilor, fără să fie nimeni rănit. Şi, de fapt, chiar aşa s-a întâmplat. Reggie nu a mai văzut-o şi nici nu o va mai vedea vreodată. „Cel puţin nu înainte să mă căsătoresc cu ea.”

Dar nu adăugă şi asta. Iar tatăl său nu se calmase complet. Nu trebui să aştepte mult pentru a afla de ce.

— Devii cumva prea ataşat de fata asta?

Derek aproape izbucni în râs.

— Mă întrebi asta când tu ai aceeaşi amantă… de cât timp? Mai mult de douăzeci de ani?

Jason roşi intens.

— Ai dreptate. Dar asigură-te că nu faci nimic prostesc în ceea ce o priveşte.

Nimic prostesc? Cum ar fi să se îndrăgostească de ea şi să vrea să o ia de soţie? Prea târziu.

Capitolul 47

Era ajunul Crăciunului când Derek o ceru din nou pe Kelsey în căsătorie. Plecă mai devreme de la petrecerea familiei pentru a se întâlni cu ea. O servi cu vin. Îi îndulci dispoziţia cu zeci de mici cadouri, lucruşoare amuzante care o făceau să râdă – cum ar fi un degetar supradimensionat, o pălărie cu pene de un metru, clopoţei pentru degetele de la picioare. Inelul de logodnă era ultimul.

Ocazia nu putea fi mai bună. Iar întrebarea „Kelsey, vrei, te rog, să te căsătoreşti cu mine?” nu o înfurie peste măsură. Se întoarse spre el şi îl îmbrăţişă. Îl sărută pasional. Însă apoi îi cuprinse capul în palme şi îi spuse:

— Nu.

În condiţiile date, chiar nu se aştepta la un asemenea răspuns şi de această dată, aşa cum nici prima dată nu îl bănuise. Aşa că nu pregătise contraargumente. De fapt, tot ce reuşi să spună fu:

— De ce? Şi dacă iar îmi zici că din cauza unui eventual scandal, e foarte posibil să te strâng de gât.

Ea îi zâmbi.

— Dar ştii că va fi unul. Unul foarte mare.

— Nu ţi-a dat prin cap că nu îmi pasă nici cât negru sub unghie de aşa ceva?

— Spui asta acum, Derek, dar ce-o să faci mai târziu, când vei fi pus în faţa faptului împlinit? Şi ce vor face membrii familiei tale, care vor fi atât de afectaţi de situaţie? Vor avea câte ceva de zis despre situaţia asta care îi va implica în scandal, sunt sigură.

Ceea ce îi dădu ideea să îşi anunţe familia din timp. Tatăl său doar ce făcuse anunţul monumental cum că urma să divorţeze. Putea şi Derek să facă unul despre planurile lui de căsătorie – şi să vadă clar cum stăteau lucrurile.

Hotărî că masa de Crăciun era momentul perfect pentru a-şi face cunoscute planurile, căci toată lumea urma să fie adunată în aceeaşi cameră. Atmosfera era festivă. Se auzeau multe râsete, însă Derek nu reuşi să facă ce-şi propusese, nu când asta le-ar fi stricat ziua cel puţin câtorva dintre ei.

Însă în ziua următoare nu mai ezită. Se aflau la cină, ca în seara precedentă. Şi nu era chiar toată lumea prezentă de data asta. Diana şi Clare se întorseseră acasă în dimineaţa aceea, împreună cu soţii lor. Fratele lor, Marshall, plecase pentru o zi în vizită la un prieten care locuia în comitatul vecin şi încă nu se întorsese. Iar mătuşa Roslynn era la etaj, având grijă de Judith, care răcise şi era foarte agitată. Dar era bine şi aşa. Nu conta prea mult că lipseau câteva persoane.

Restul familiei era la masă şi dispoziţia generală era din nou excelentă. Femeile discutau despre reţete pentru sărbători, copii şi modă. James făcu nişte aluzii răutăcioase la adresa lui Warren, dar cumnatul lui doar râse la ele, iar James nu păru excesiv de enervat. Nicholas şi Jeremy se aflau într-o dezbatere amicală legată de armăsarul lui Nick, care pierduse în ziua aceea la curse.

Edward şi Jason discutau despre una dintre noile investiţii ale lui Edward. Se părea că rezolvaseră problema

cu divorţul – lucru interpretat de Derek drept un semn bun. Ce era frumos la familia lui era faptul că nu purtau pică, cel puţin nu cuiva din familie. Fusese o singură excepţie, atunci când James fusese dezmoştenit pentru mai bine de zece ani, dar chiar şi asta se rezolvase amiabil.

Aşa că, atunci când se servi desertul, Derek se ridică şi spuse:

— Dacă mi-aţi putea acorda atenţia voastră pentru câteva minute, am nişte veşti bune să vă împărtăşesc – cel puţin eu le consider veşti bune. Unii dintre voi s-ar putea să nu fie de acord, dar – dădu din umeri şi privi în jos către capătul mesei, la tatăl său, când adăugă – am decis să mă căsătoresc cu Kelsey Langton.

Jason doar făcu ochii mari, prea uluit ca să poată vorbi. Anthony tuşi. James îşi dădu ochii peste cap. Jeremy şi-i acoperi pe ai lui cu mâna. În tăcerea care urmă acestei declaraţii, Georgina spuse:

— Asta e minunat, Derek. Pare o fată foarte drăguţă.

Iar mătuşa Charlotte întrebă:

— Când o vom putea cunoaşte, Derek?

Edward, aşezat la câteva locuri distanţă de Derek, se aplecă spre el ca să îl poată bate pe spate.

— Fenomenal, băiete. Să ştii că Jason chiar scrâşnea din dinţi că nu te mai aşezi la casa ta odată.

Amy, radiind de fericire pentru el de partea cealaltă a mesei, spuse:

— De ce nu te-ai decis puţin mai devreme? Am fi putut face o nuntă dublă.

Jeremy râdea şi clătina din cap în acelaşi timp.

— N-aş vrea să fiu în locul tău în momentul ăsta, vere.

Nicholas încuviinţa în semn de consens deplin.

— Ştie cum să-şi sape singur groapa, nu-i aşa?

Reggie îl înghionti pe soţul ei şi îi spuse printre dinţi:

— Aş fi vrut să fii şi tu la fel de romantic când ne-am întâlnit.

Nicholas se încruntă la ea, iar apoi înţelese brusc.

— Dumnezeule mare, tu cum ai aflat? întrebă el, atrăgând priviri curioase asupra lor.

— Nu contează, şopti Reggie. Dar cred că e foarte curajos din partea lui să ignore convenţiile şi să-şi lase inima să-l conducă în situaţia asta.

— Cred şi eu.

Nicholas îi zâmbi soţiei lui. Derek nu auzi nimic din toate astea, şi nici nu mai adaugă nimic. Încă se holba la tatăl lui, pregătit pentru prevăzuta izbucnire. Care nu avu loc. Jason arăta furios, fără îndoială, dar tonul lui era destul de calm când spuse simplu:

— Îţi interzic.

Iar asta declanşă o zarvă de nedescris.

— Dumnezeule, Jason, de ce ai face asta? întrebă Charlotte.

— Pare să ştie cine e fătuca, nu-i aşa? îi spuse James lui Anthony.

— Aşa aş zice, răspunse Anthony.

Însă Edward îi auzi şi repetă:

— Cine? Păi, cine e?

— Kelsey este verişoara lui Percival Alden, interveni Georgina vrând să ajute.

— De fapt, George, nu există nicio legătură de rudenie între ea şi Percy, îi spuse James soţiei lui.

— Îmi spune şi mie cineva ce se petrece aici? întrebă Travis confuz.

— Asta aş vrea să ştiu şi eu, spuse tatăl lui pe un ton aspru, privind către Jason de data asta.

— Tinere, ar fi cuvenit să adaugi câteva detalii anunţului tău, îi spuse Anthony lui Derek. Dacă tot ai mers aşa departe, măcar spune toată povestea.

Derek încuviinţă scurt din cap.

— Este adevărat, Kelsey nu e verişoara lui Percy, aşa cum credeaţi câţiva dintre voi. Este amanta mea.

— O, Doamne, spuse Charlotte şi luă o mică înghiţitură de vin.

— La naiba, te-ai lovit la cap, vere? întrebă Travis, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Iar Amy îi spuse fratelui ei:

— Există cazuri de bărbaţi care s-au însurat cu amantele lor, mai ales dacă domnişoara era, din restul punctelor de vedere, potrivită pentru căsătorie.

— Dar nu e cazul aici, îi spuse Jeremy verişoarei lui.

La răspunsul ăsta, Amy reiteră reacţia mamei sale:

— O, Doamne.

— Nu văd de ce ar conta asta, interveni Georgina. Dacă vrea să facă din ea o femeie cinstită, bravo lui.

Auzind-o, James îşi dădu ochii peste cap.

— Iar gândeşti ca o americancă, George.

— Şi face foarte bine, zise Warren, luându-i apărarea surorii lui şi făcându-i apoi cu ochiul.

— Poate că lucrurile astea nu sunt supărătoare de unde veniţi voi, yankeule, comentă Anthony. Dar aici sunt pur şi simplu inacceptabile.

Warren dădu din umeri.

— Atunci, să se însoare cu ea şi să se mute în America, unde sunt acceptabile. E posibil chiar să-i facă plăcere să se elibereze din strânsoarea convenţiilor.

— E şi asta o idee, admise Derek, zâmbind.

Nu că ar fi luat-o în considerare, dar…

— Îţi interzic şi asta, interveni Jason.

— Păi asta clar rezolvă situaţia, nu-i aşa? îi spuse James ironic, pentru că, de fapt, nu rezolva nimic.

Edward clarifică situaţia pentru toată lumea, în caz că cineva nu prinsese sarcasmul:

— E destul de mare, Jason, încât să mai poţi să îi interzici pur şi simplu, oricât de mult ţi-ai dori asta. De ce nu încerci mai bine să îi bagi minţile în cap?

Fără să scoată o vorbă, Jason dădu din cap scurt, se

ridică şi părăsi încăperea. Derek oftă. Asta era partea pe care nu o aşteptase cu prea mult drag.

Capitolul 48

Jason merse direct în camera lui de lucru. Derek intră după el şi închise uşa, anticipând corect că urmau să aibă o discuţie mai răsunătoare decât de obicei. Într-adevăr, Jason părea să tune şi să fulgere din spatele biroului, cu mâinile proptite de el. Se abţinuse la masă. Dar nu avea s-o facă şi acolo.

Derek încercă să amâne criticile.

— Nimic din ce mi-ai putea spune nu mă va face să mă răzgândesc. Dacă va accepta, o voi lua de soţie pe Kelsey.

Auzindu-l, expresia de pe faţa lui Jason se schimbă puţin.

— Dacă? întrebă el cu speranţă în glas.

La rândul lui, Derek se întristă când admise:

— M-a refuzat.

— Păi slavă cerului pentru micile bucurii! Măcar unul din voi are ceva minte.

— Spui că nu am minte pentru că o iubesc? întrebă Derek aspru.

Jason clătină din cap.

— E în regulă dacă îţi iubeşti amanta. Şi eu o iubesc pe a mea. Poţi şi să împărţi viaţa cu ea, dacă reuşeşti să faci asta cu precauţie…

— Aşa ca tine?

— Da, spuse Jason, iar apoi accentuă, dar nu este în regulă să te însori cu ea când ai responsabilitatea de a te căsători cu cineva din propria clasă socială – iar tu chiar ai responsabilitatea asta, Derek, ca viitor marchiz de

Haverston.

— Îmi cunosc foarte bine responsabilităţile. De asemenea, ştiu şi că această cale pe care o aleg nu va fi uşoară. Dar un scandal nu e sfârşitul lumii, tată. Eu însumi sunt un scandal, am fost de când m-am născut. Am supravieţuit atunci, voi supravieţui şi acum.

Jason oftă.

— De ce nu mi-ai spus de prostia asta când am vorbit ultima dată?

— Pentru că ştiam care va fi reacţia ta. Dar îmi voi urma inima. Trebuie s-o fac. O iubesc prea tare ca să ignor ce simt. Aşa că o voi cere din nou şi din nou până acceptă.

Jason clătină din cap.

— Nu gândeşti limpede, Derek, dar măcar ea o face. Şi tot ce pot să sper e că va continua să…

— Jason! Molly dădu buzna în cameră, foarte agitată. Am auzit că Derek vrea să se însoare cu… Tăcu, roşind intens când observă că era şi Derek acolo. A, mă scuzaţi, credeam că eşti singur.

Îmbujorarea îi dădu de gol, pentru că şi Jason avea acum aceeaşi culoare.

— Dumnezeule mare, ea e amanta ta? ghici Derek.

Răspunseră amândoi deodată „Nu!”, dar cu prea multă emfază. Derek râse, fără să fie deloc convins.

— La naiba! Nu m-aş fi gândit niciodată că tu erai, Molly. Privi apoi către tatăl lui, rânjind. Ar fi trebuit să o iei de nevastă. Nu m-ar fi deranjat să îi spun lui Molly mamă chiar deloc. De fapt, ea mi-a fost o mamă mai bună decât a reuşit să fie Frances vreodată.

Auzindu-l, Molly izbucni în lacrimi şi fugi din cameră, trântind uşa după ea. Derek clipi confuz. Spusese ceva rău?

— La naiba, mormăi el ca pentru sine. Nu am vrut s-o fac să plângă.

Şi se uită la Jason în semn că aştepta o explicaţie.

— E… ea… devine foarte emotivă de sărbători. Aşa

face în fiecare an.

— Îmi pare rău. Dar asigur-o că nu sunt şocat… de fapt, sunt şocat. Nu aş fi bănuit niciodată că e vorba de Molly. Dar chiar ţin la băbuţă. Îmi va lua doar ceva timp să mă obişnuiesc cu ideea… bănuiesc.

— Ce-ar fi să nu te obişnuieşti cu ideea? sugeră Jason în mod rezonabil, după cum credea el. În locul tău, aş uita complet de asta.

Derek zâmbi larg, clătinând din cap.

— Nu pot face asta, pentru că te pune în aceeaşi situaţie cu noi, restul muritorilor imperfecţi, care pur şi simplu nu putem rezista sexului frumos. Prefer lucrurile aşa.

— La naiba.

*

Discuţia nu se terminase la masă, după plecarea lui Derek şi a lui Jason. Ba chiar devenise mai aprinsă după ce Jeremy lăsase să-i scape că Derek o cumpărase pe Kelsey la o licitaţie şi explicase unde se ţinuse aceasta.

Reggie de-abia reuşise să-şi ţină promisiunea faţă de Kelsey, dar şi-o ţinuse. Cu toate astea, având în vedere că ştia adevărul, sprijinea întru totul decizia lui Derek şi nu se sfia să o arate. Unchiul ei Edward era cel mai vehement în părerea lui contra căsătoriei, dar asta nu era deloc surprinzător, la cât de conservator era.

Dar o enerva foarte tare că şi cei doi unchi mai tineri erau împotrivă. Ştia foarte bine că, dacă ar fi fost în locul lui Derek, ar fi făcut exact acelaşi lucru, în ciuda opiniei publice.

— Şi dacă ar fi cea mai drăguţă şi mai agreabilă fată de pe lumea asta, tot nu ar merge, spuse Edward. Ar fi cu totul altceva dacă nimeni din afara familiei nu ar şti treburile astea, dar nu e cazul.

— Era chiar inocentă înainte să pună Derek mâna pe ea, preciză Reggie, poate puţin prea tăios. Bănuiesc că nici asta nu contează, nu-i aşa?

Edward se făcu roşu ca racul. James râse. Jeremy se ridică, clipind şocat.

— La naiba, verişoară, spuse tânărul, sunt prezenţi şi oameni în vârstă la masă.

Reggie deja roşise, dar Anthony o dojeni şi el:

— Eşti prea romantică, drăguţo. Ştii că Eddie are dreptate. Toţi bărbaţii ăia care au fost de faţă când Derek a cumpărat-o nu au fost cu ei şi mai târziu, ca să afle dacă fata era sau nu inocentă, şi nici nu le-ar fi păsat. Dar sigur n-o vor uita. Iar dacă Derek se însoară cu ea până la urmă, crezi că povestea nu se va răspândi şi mai mult?

— Prea mult spus, băiete, zise James. Totul poate fi rezumat prin simplu fapt că fătuca nu va fi niciodată acceptată în lumea noastră.

Reggie pufni.

— Familia asta a trecut prin multe scandaluri, iar majoritatea dintre ele au fost provocate de doar doi dintre membrii ei. Se uită înspre Anthony şi James, înainte să adauge: Chiar nu cred că unul în plus ne va distruge.

— Nici măcar nu ne va afecta, Regan, încuviinţă James, şi pentru prima dată fraţii lui nu îi săriră în cap pentru că i se adresase Reginei cu porecla pe care o avea pentru ea. Kelsey este cea care nu va putea să treacă peste scandal, şi nici Derek. Vor fi excluşi din societate. În ceea ce mă priveşte – şi pe Tony, de fapt –, deşi am trecut prin asta, nu conta dacă eram acceptat sau nu. Dar lui Derek nu-i va fi la fel de uşor. Este o persoană sociabilă, a fost dintotdeauna. Iar dacă lui Kelsey îi pasă măcar puţin de el, nu îl va priva de toate astea.

— Prea mult spus, frate, râse Anthony, la care James doar ridică din umeri.

Însă Reggie oftă. Derek nu menţionase refuzul lui

Kelsey, aşa că nu putea dezvălui nici faptul ăsta. Şi întreaga ceartă oricum nu avea sens, pentru că fata nu avea de gând să se mărite cu el. Aşa că destinse atmosfera, menţionând:

— Derek a spus că vrea să o ia de soţie pe Kelsey, nu că ea a şi acceptat. Ar putea foarte bine să refuze, şi asta ar pune capăt oricărei discuţii.

— Să-l refuze pe Derek, o partidă atât de bună? pufni Edward. Nu cred să se întâmple aşa ceva.

— Ba se poate, unchiule Edward, răspunse Reggie. Tu nu o cunoşti, dar mie mi-a părut o fată foarte raţională, deloc materialistă. Pun pariu că mai degrabă l-ar părăsi pe Derek decât să-i facă vreun rău. Şi ea ar considera decăderea lui socială un lucru dăunător.

Capitolul 49

Când Kelsey deschise uşa camerei ei de la han, se aştepta să dea de Derek, nu de tatăl lui. Şi era în mod clar tatăl lui. Jason Malory se prezentă imediat, pentru a nu lăsa nici urmă de îndoială în legătură cu identitatea sa, nu că ar fi existat vreuna. Intră direct în cameră, fără să aştepte vreo invitaţie, însă o intimidă atât de tare pe Kelsey cu statura lui impresionantă şi cu expresia aspră de pe chip, încât tânăra se abţinu să îi atragă atenţia asupra acelui fapt.

Îl anunţă repede că Derek nu era acolo, sperând că asta îl va face să plece. Dar nu funcţionă. Şi era atât de agitată, încât îşi dădu seama doar prea târziu că nu ar fi trebuit să îi ofere acea informaţie. Dar el ştia deja, în mod evident.

— Da, l-am lăsat la Haverston, spuse el. Mi-am închipuit că vei fi pe aproape, la cât de amorezat e, şi ăsta

e cel mai apropiat han..

Deja începea să roşească atunci când întrebă:

— Deci pe mine aţi dorit să mă vedeţi?

— Aşa e, spuse el. Vreau să ştiu ce părere ai tu despre toată prostia asta.

— Şi despre ce prostie e vorba?

— Aceea cum că Derek vrea să se însoare cu tine.

Lui Kelsey i se tăie răsuflarea.

— V-a spus asta?

— A spus asta întregii familii.

Kelsey luă scaunul care era cel mai la îndemână şi se chinui să se aşeze. Putea oare muri pe loc de ruşine? în mod sigur, i se părea ceva posibil.

— Nu trebuia să facă asta, spuse ea, aproape şoptit.

— Sunt de acord… dar tu de ce crezi asta?

— Pentru că, aşa cum aţi zis şi dumneavoastră, e o prostie. Nu intenţionez să mă mărit cu el. I-am spus-o.

— Da, mi-a menţionat ceva. Ce mă îngrijorează este: cât de serios a fost refuzul tău? Pentru că el nu va renunţa la idee.

— Dacă asta e tot ce vă îngrijorează, Lord Malory, nu ar trebui să vă faceţi griji. Sunt perfect conştientă de scandalul pe care căsătoria noastră l-ar provoca, şi nu doresc să îl protejez doar pe Derek de asta, ci şi familia mea.

— Familia ta? se încruntă el. Nu ştiam că mai ai familie. Cine sunt?

— Nu contează asta, îi spuse Kelsey. E de-ajuns să ştiţi că familia mea înseamnă totul pentru mine. Mă aflu în situaţia asta pentru că – de fapt, nici asta nu este important, dar ştiam atunci când am făcut ce am făcut că nu mă voi mai putea căsători niciodată. Tot ce vă pot spune este că un scandal de o asemenea anvergură ar face la fel de mult rău familiei mele, cât şi familiei dumneavoastră, şi nu voi permite să se întâmple asta.

Expresia de pe chipul lui Jason se relaxă considerabil. Arăta chiar puţin ruşinat.

— Încep să înţeleg, spuse el morocănos. Îmi pare rău că nu există nicio soluţie în această situaţie. Simt că ai fi fost o soţie excelentă pentru Derek dacă i-ar fi fost permis să se căsătorească cu tine.

— Vă mulţumesc. Dar mă voi strădui să îl fac fericit… fără căsătorie.

Jason oftă.

— Nu mi-aş fi dorit niciodată ca fiul meu să treacă prin ce trec şi eu… dar mă bucur că te are.

Era cel mai frumos compliment pe care l-ar fi putut primi de la el. Apoi bărbatul puse capăt situaţiei stânjenitoare. De fapt, plecă în grabă chiar, probabil nedorind să se întâlnească din întâmplare cu Derek. Dar ea bănuia că Derek deja ştia, că probabil îl văzuse pe tatăl lui în hol, căci auzi un alt ciocănit la uşă la doar câteva minute după plecarea lui Jason.

Însă nici acum nu era tânărul, şi nici Jason nu se întorsese din drum. De data asta, venise mama lui Derek. Dar Kelsey nu îşi dădu seama de asta la început, nu înainte să observe câteva trăsături ale feţei ei identice cu ale lui Derek, că ei doi aveau acelaşi zâmbet, şi cât de îngrijorată părea femeia.

— Îmi pare foarte rău că vă deranjez la ora asta, domnişoară Langton, începu femeia.

— Vă cunosc?

— Nu, nu aţi avea de unde. Femeia zâmbi. Sunt Molly Fletcher, menajera de la Haverston. Doar ce am aflat despre dumneavoastră, iar Derek doar ce a aflat despre mine şi tatăl lui… şi, ei bine, trebuie să vorbesc cu el.

Kelsey roşi din nou, intens, afurisitul de anunţ al lui Derek ajunsese până la servitori deja, dar…

— Dumneavoastră şi tatăl lui? Răspunsul îi veni înainte să termine întrebarea. A, îmi pare rău. Nu trebuie

să-mi explicaţi nimic. Dar Derek nu este aici.

— Nu este? L-am văzut plecând de la Haverston. M-am gândit că sigur vine încoace.

— Şi aţi dedus că sunt prin apropiere.

— Păi da… asta am făcut.

Kelsey clătină din cap uimită. Oare toţi bărbaţii îşi luau amantele cu ei? Sau ăsta era un obicei comun doar pentru familia Malory?

— Ei bine, dacă nu este la Haverston, atunci habar nu am unde ar putea fi.

— Înseamnă că s-a dus undeva unde să poată fi singur, spuse Molly, frângându-şi mâinile. Mi-era teamă de asta. Aşa făcea întotdeauna când era mic şi îl supăra ceva. Pleca singur undeva unde să se poată gândi în linişte.

— Dar de ce să fie supărat? întrebă Kelsey. Era foarte curios să afle cine sunteţi, adică cine e… Aş crede că se simte uşurat că a aflat în sfârşit.

— Nu trebuia să afle, domnişoară Langton. Nu trebuia să afle niciodată. Dar acum că ştie, nu vreau să aibă o părere proastă despre mine.

Kelsey se încruntă, pentru că nu înţelegea exact ce o îngrijora atât de tare pe femeie.

— Ar fi cam ipocrit să gândească aşa, nu credeţi?

— Nu neapărat, răspunse Molly. Există şi alte cauze… dar nu contează. Voi aştepta şi voi vorbi cu el în altă zi.

Apoi plecă şi ea. Când mai auzi un ciocănit, Kelsey nu mai presupuse că era Derek. Cu toate astea, era chiar el, şi avea o mână ascunsă la spate. Scoase la iveală un buchet de trandafiri superbi. Ea zâmbi încântată.

— Dumnezeule, unde i-ai găsit în perioada asta a anului?

— Am dat iama prin sera tatălui meu.

— O, Derek, nu trebuia.

Zâmbi larg şi o trase către el pentru a o îmbrăţişa strâns.

— N-o să le simtă lipsa, are sute de feluri. Dar eu cu siguranţă ţi-am simţit lipsa azi.

Kelsey încremeni, aducându-şi aminte de vizitele de mai devreme.

— Sunt uimită că ai mai avut timp şi de asta, după o zi atât de aglomerată.

Privi precaut în jos la ea.

— De unde ştii că a fost aşa aglomerată?

— A trecut tatăl tău pe aici.

Îi dădu drumul pentru a-şi trece o mână prin păr.

— La naiba. Nu te-a supărat, nu?

— Nu, de ce m-ar supăra faptul că ai spus întregii tale familii despre noi? Cât despre tatăl tău, voia doar să se asigure că nu mă voi mărita cu tine.

— La naiba! izbucni Derek din nou, părând scos din fire.

Şi înainte ca el să se gândească prea bine la ce aflase, Kelsey adăugă:

— A fost şi mama ta aici.

— Mama mea?!

— Da, era îngrijorată că te supărase ceea ce ai aflat azi.

— Am aflat? A, vorbeşti despre Molly? Dar ea nu e… mama… Nu! Nu poate fi! El mi-a spus că mama e moartă!

Kelsey păli auzindu-l.

— O, Derek, îmi pare foarte rău. Am presupus că ştii cine este mama ta, doar că nu ştiai că a rămas amanta tatălui tău. Dar, te rog… eu doar am presupus… şi, evident, am greşit. Nu a zis că e mama ta.

— Nu, nu ar spune asta. Se pare că nu trebuia să aflu. Dar văd lucrurile limpede acum. E mama mea, fără îndoială. Şi să-i ia naiba pe amândoi pentru că mi-au ascuns asta!

Capitolul 50

Derek era foarte furios. Mama lui era în viaţă. Şi nu doar atât, ci locuise de atâta vreme chiar acolo la Haverston. Iar ei nu consideraseră de cuviinţă să îi spună şi lui. Îl lăsaseră să creadă că Molly nu era cu nimic mai bună decât o servitoare. Îl lăsaseră să creadă că mama lui era moartă.

Iar asta nu le-o putea ierta. Jason i-ar fi putut spune orice altceva, că fugise, că îi era prea ruşine să îşi dezvăluie identitatea, că nu voia să aibă nimic de-a face cu fiul ei. Orice altceva ar fi fost mai uşor de suportat decât faptul că ea se aflase acolo în tot timpul ăla, iar el nu ştiuse nimic.

Merse să îl caute pe tatăl lui. Ar fi trebuit să îşi acorde puţin timp să se calmeze mai întâi. Kelsey îi sugerase asta, încercând să îl oprească din drumul spre Haverston în noaptea aia.

Dar era prea mânios ca să asculte de argumente raţionale. Şi cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai furios. Nu avea cum să se calmeze, cel puţin nu până căpăta nişte răspunsuri.

Nu îl găsi în cameră pe tatăl lui, şi nici în partea principală a casei. Ori nu era acolo… ori era la Molly. Derek paria pe ultima variantă şi merse în aripa servitorilor ca să se asigure. Nu trebuia să întrebe care cameră era a ei. Fusese de multe ori acolo pe când era copil, pe când luase obiceiul de a-şi vărsa ofurile la ea. Şi cât de firesc o făcuse, acum că se gândea la asta.

Avusese dreptate. Auzi voci în cameră înainte să bată la uşă. Apoi se făcu tăcere, ceea ce era şi mai suspect. Molly răspunse la uşă, cu o expresie uimită pe chip.

— Derek! Ţi-a spus Kelsey că voiam să vorbesc cu

tine?

Păşi în cameră. Nu era nici urmă de Jason şi nici vreun loc unde să se poată ascunde un om de statura lui. Şi totuşi, auzise vocea tatălui său. Nu îşi imaginase. Se uită la Molly.

— Nu, trebuia să îmi spună asta?

— Păi… nu, spuse ea observând în sfârşit atitudinea lui care se păstra cu greu calmă, şi faptul că ceva era în mod sigur în neregulă. Adăugă cu precauţie: Şi… atunci ce cauţi aici la ora asta târzie, Derek?

Nu îi răspunse. În loc de asta strigă tare către întreaga cameră:

— Ai putea să ieşi afară, tată. Ştiu că eşti aici.

Lui Molly i se tăie răsuflarea. Trecură câteva momente îndelungate, timp în care Jason se gândea dacă să se arate sau nu.

Apoi o secţiune a peretelui se deschise, aducându-i aminte lui Derek de uşa ascunsă din casa groazei a lui Ashford.

— Ce convenabil, zâmbi Derek ironic. Bănuiesc că duce direct în camera ta, nu-i aşa? îl întrebă pe tatăl său şi primi drept răspuns un mic semn de încuviinţare din cap. Asta explică în mod clar cum ai reuşit să ţii relaţia asta secretă atâta timp.

— Bănuiesc că eşti furios pentru că am fost să vorbesc cu fătuca ta…

— Nu. Aş fi preferat să nu o deranjezi, dar nu m-a surprins că ai simţit nevoia să o faci.

— Atunci, eşti nervos pentru că te-am căutat acolo? întrebă şi Molly.

— Deloc.

— Derek, e al dracului de evident că eşti furios, sublinie Jason.

— Furios sunt, desigur, răspunse Derek pe un ton rece şi foarte controlat. Nu îmi aduc aminte să fi fost vreodată

mai furios, de fapt. Dar la urma urmei nu afli în fiecare zi că mama de care ţi s-a spus că e moartă… nu e deloc moartă.

Jason oftă cu un sunet care aducea a tristeţe şi înfrângere. Molly se făcu palidă ca moartea.

— Cum ai aflat? întrebă ea în şoaptă.

— Kelsey a observat o asemănare când ai fost la ea în seara asta, şi nu avea de unde să ştie de presupunerea că mama mea e moartă. Bănuiesc că cineva din afară, care nu ne ştie pe niciunul din noi dinainte, poate zări asemănări pe care cei care ne cunosc de mulţi ani nu le văd. Apoi se încruntă la tatăl lui. De ce nu mi-ai spus niciodată?

Molly răspunse în locul lui:

— Nu l-am lăsat eu.

— Nu te amăgi singură, Molly… sau ar trebui să-ţi spun mamă? Nimeni nu îl poate opri pe Jason Malory să facă ceea ce el consideră că trebuie făcut.

— Gândeşti în generalităţi, Derek, deşi sunt multe variabile la mijloc. Tatăl tău a vrut să îţi spună adevărul, crede-mă. Chiar şi de curând, când Frances a ameninţat că-ţi va dezvălui totul dacă nu i se acordă divorţul, tatăl tău a vrut să îţi spună.

— Frances ştia?

— Se pare că da, deşi numai Dumnezeu ştie când sau cum şi-a dat seama. Dar l-am convins că era prea târziu să mai schimbe povestea acum.

— De-asta i-ai dat voie să divorţeze? îl întrebă Derek pe tatăl lui. Pentru că Frances te şantaja? Şi eu care credeam că i-ai redat libertatea bietei femei din generozitate.

Jason se cutremură simţind batjocura din tonul lui Derek. Molly, în schimb, îşi pierdu cumpătul.

— Cum îndrăzneşti să-i vorbeşti aşa tatălui tău? Nu ai nici cea mai vagă idee prin ce chinuri l-am făcut să treacă doar ca să-mi păstreze identitatea secretă. Nu ai idee ce suferinţe am îndurat eu când am hotărât că ăsta era cel

mai bun lucru… pentru tine.

— Cel mai bun?! exclamă Derek, nevenindu-i să creadă. Mi-ai refuzat dreptul la o mamă. Cum naiba vezi tu asta ca fiind cel mai bun lucru pentru mine?!

— Chiar crezi că am vrut să renunţ să fiu mama ta? Ai fost totul pentru mine. Te-am iubit din primul moment în care am aflat că ai fost conceput.

— Atunci de ce?

— Derek, asta a fost acum 25 de ani. Eram tânără şi analfabetă. Vorbeam ca un coşar din Londra. Habar nu aveam că pot să progresez. Eram atât de ignorantă, că nici nu ştiam că e posibil să fiu altfel. Şi din ziua în care tatăl tău a decis să te facă moştenitorul lui oficial, am fost îngrozită la gândul că viitorul marchiz de Haverston va fi ruşinat dacă ar şti, dacă ar şti toată lumea de fapt, că mama lui nu era decât o cameristă care nu ştia nici măcar să scrie şi să citească. Fiul meu urma să devină lord, un membru al nobilimii. Nu voiam să-i fie ruşine cu mine, şi cu siguranţă ţi-ar fi fost.

— Aşa că ai preluat responsabilitatea de a-mi prevedea şi sentimentele? spuse Derek, clătinând din cap şi apoi aruncându-i tatălui său o privire acuzatoare. Iar tu ai lăsat-o să te influenţeze cu presupuneri de-astea?

Molly vorbi înainte ca Jason să poată răspunde.

— Pot fi foarte convingătoare, şi am rămas fermă în hotărârea mea ca tu să nu afli nimic. Dar, mai ales, tatăl tău a cedat insistenţelor mele pentru că mă iubeşte. Şi, Derek, tu te confruntai deja cu problema legitimităţii. Ştiam că nu-ţi va fi uşor, şi nu ţi-a fost. Dar măcar s-a presupus că ai sânge nobil de la ambii părinţi. Ar fi fost mult mai rău dacă lumea ar fi ştiut cine e mama ta cu adevărat.

— Tot ai fi putut să-mi spui. Ai fi putut să ascunzi asta de restul lumii dacă simţeai nevoia, dar ai fi putut să-mi spui mie. Aveam dreptul să ştiu. Şi adevărul e, Molly, că nu mă simt deloc ruşinat acum că ştiu că tu eşti mama mea.

Presupunerea ta a fost doar atât, o presupunere. Ceea ce simt, totuşi, este furie că nu mi-ai fost niciodată mamă, că te-ai ocupat de mine în toţi anii ăştia ştiind că eram fiul tău, dar nu mi-ai împărtăşit şi mie informaţia asta. M-ai lăsat să cred că nu reprezentai ceva important pentru mine. M-ai lăsat să cred că mama mea e moartă!

Nu mai putu să continue. Era prea copleşit de emoţii, mai ales când văzu că ochii femeii se umezeau. Ieşi din cameră înainte să dea şi el frâu liber lacrimilor.

Jason o luă pe Molly în braţe, auzind-o cum se tânguie „O, Doamne, ce-am făcut?”, în timp ce începu să plângă în hohote. Se întreba şi el acelaşi lucru, dar nu putu să spună decât:

— Toată lumea face greşeli la tinereţe, Molly. Asta a fost una dintre ale noastre. Dă-i timp să accepte adevărul. Odată ce va apuca să se gândească la asta, îşi va da seama că i-ai fost întotdeauna mamă, că ai fost alături de el şi i-ai alinat durerea şi suferinţa de-a lungul anilor, că l-ai ajutat să devină bărbatul bun care e astăzi.

Capitolul 51

— Aş vrea să fi fost acolo să-l aud, îi spuse Roslynn soţului ei când i-o întinse pe Judith, după care adăugă: Ia-o, e rândul tău să o plimbi.

— Bună, scumpo, i se adresă Tony fiicei lui pupând-o zgomotos pe obraz. Nu ne simţim prea bine, aşa-i? Apoi către soţia lui: Să fii fericită că nu ai fost acolo. A fost al naibii de stânjenitor.

— Stânjenitor? În sânul familiei?

Ea pufni, iar el îşi arcui una din sprâncenele lui negre.

— Şi ce anume ai mai fi putut adăuga?

Deja îi relatase întreaga discuţie, dar încă îi venea greu să creadă că tânăra Kelsey Langton nu era o lady aşa cum părea să fie.

— I-aş fi spus fratelui tău cât de demodată este atitudinea lui.

Anthony rânji.

— Nu-mi place să menţionez acest lucru, Ros, dar Jason chiar e un tip de modă veche.

— Atunci nu-l menţiona, îi replică ea. Dar ce este mai important, dragostea sau opinia publică?

— E o întrebare capcană?

— Nu este deloc amuzant, Tony, îl dojeni ea. Dragostea este mai importantă, şi tu ştii bine asta. Sau vrei să-mi spui că nu te-ai fi căsătorit cu mine dacă nu aş fi avut câţiva conţi şi moşieri în arborele genealogic?

— Chiar trebuie să răspund?

— Bărbate, o să-ţi trag una de nu te vezi dacă nu poţi fi serios, îi spuse ea, trecând la accentul ei scoţian.

El chicoti.

— Nu câtă vreme o am în braţe pe Judith… hei, hei… adăugă repede când ea se năpusti spre el. Apoi, mormăi, îmbufnat: Of, foarte bine, da, m-aş fi căsătorit cu tine oricum, dar, din fericire, nu a trebuit să-mi fac griji cu privire la statutul tău. Şi, în plus, uiţi că fata a fost cumpărată la o licitaţie organizată într-un bordel. *Asta,* draga mea, implică puţin mai mult decât opinia publică.

— Doar câţiva oameni ştiu povestea, sublinie ea.

— Sigur glumeşti, răspunse el. O picanterie ca asta? Cu siguranţă a ajuns deja la urechile tuturor până acum.

*

La câteva camere distanţă, James şi soţia lui discutau

acelaşi subiect în timp ce stăteau îmbrăţişaţi în pat. Cel puţin Georgina încerca să discute. James se gândea la alte lucruri în momentul acela, iar mâinile lui exploratoare erau foarte elocvente din punctul acesta de vedere.

— Nu înţeleg ce importanţă are faptul că provine dintr-o clasă inferioară. Tu te-ai căsătorit cu mine, nu-i aşa? îi aminti Georgina. Şi eu cu siguranţă nu am un titlu idiot care să-mi însoţească numele, sau cel puţin nu aveam înainte de a mă căsători cu tine.

— Eşti americancă, George. Este o diferenţă al naibii de mare dacă provii din altă ţară, lucru care nu e valabil în cazul ei. Vorbeşte ca o ducesă, trădându-şi cetăţenia cu fiecare cuvânt care iese din gura ei. În plus, nu eu sunt cel care trebuie să producă următoarea generaţie de marchizi. Asta, scumpa mea, atârnă pe umerii lui Derek. Nu era nevoie ca eu să mă căsătoresc vreodată, lucru pe care, după cum ştii, nu aveam nicio intenţie să îl fac… până când te-ai strecurat în patul meu.

— Nu am făcut aşa ceva! îi replică ea. Din câte îmi amintesc, tu m-ai *tras* în patul tău.

El chicoti, frecându-şi nasul de urechea ei.

— Asta am făcut? Cât de inteligent am fost, într-adevăr!

— Hmmm, da… Hei, încetează cu asta! încerc să port o discuţie serioasă aici.

El oftă.

— Da, am observat, mai mare păcatul.

— Păi, vreau să faci ceva în privinţa acestui lucru, insistă ea.

— O idee excelentă, George, spuse el şi o trase astfel încât să o poată săruta cu nesaţ.

Ea se ridică bombănind:

— Nu la asta mă refeream, cel puţin nu încă, se corectă ea. Vorbesc despre atitudinea lui Jason. N-ar strica să vorbeşti cu el, să-i arăţi cât de nerezonabil este.

— Eu? Să îi dau sfaturi unuia dintre bătrânii familiei? întrebă el şi începu să râdă.

— Nu e amuzant.

— Ba da, este. Chiar este. Bătrânii sunt de neclintit. Ei nu primesc sfaturi, ci le dau. Şi Jason ştie că are dreptul să o facă în acest caz. De altfel, la fel şi fata. Nu vrea să se mărite cu tânărul, George, aşa că toată discuţia asta este inutilă.

— Şi dacă ea refuză din cauză că ştie ce părere are tatăl lui despre asta?

— Atunci, e suficient de inteligentă ca să ştie că nu ar avea o căsnicie fericită dacă ar realiza ceva împotriva voinţei lui Jason. Oricum ar fi, nu există nicio soluţie pentru ei. Aşa că las-o baltă. Nu putem face absolut nimic pentru cei doi, poate doar dacă i-am da fetei o nouă identitate, şi nici măcar asta nu se poate face. Licitaţia a avut loc în văzul lumii, la naiba. Dacă ar fi fost altă situaţie, s-ar fi putut face ceva, dar nu este cazul.

Georgina mormăi ceva în şoaptă. James rânji.

— Nu poţi rezolva problemele tuturor, draga mea. Unele sunt pur şi simplu de nerezolvat.

— Dar de ce nu te străduieşti tu să mă faci să uit de asta?

Sugeră ea.

— Ei bine, asta pot face, îi spuse el şi se întoarse la sărutul mult dorit.

*

În cealaltă parte a casei, Nicholas Eden îi spunea soţiei sale:

— Ştii mai multe despre acest subiect decât spui, nu-i aşa?

— Nu prea multe, recunoscu Reggie.

— Şi nu o să mă luminezi şi pe mine, nu?

Ea clătină din cap.

— Nu pot. A trebuit să promit că nu o voi face.

— Îţi dai seama că este o problemă foarte serioasă, Reggie, nu-i aşa? se plânse el.

Ea dădu din cap fiind pe deplin de acord.

— Este mai mult decât serioasă, e tragică. Ar trebui să li se permită să se căsătorească. Se iubesc. Şi o să înnebunesc dacă nu se poate face nimic cu privire la acest lucru.

Îşi puse braţele în jurul ei.

— Nu e problema ta, draga mea.

— Derek este mai mult un frate pentru mine decât un văr. Am crescut împreună, Nicholas.

— Ştiu, dar chiar nu poţi face nimic ca să-i ajuţi.

— Doar nu crezi că asta mă va împiedica să încerc, nu?

Capitolul 52

A doua zi, cea mai mare parte a familiei se adună în salon pentru ceaiul de după-amiază. Tinerii căsătoriţi erau singurii atât de fascinaţi unul de celălalt, încât de-abia sesizară atmosfera tensionată din cameră. Pentru ceilalţi, conversaţia era lipsită de naturaleţe în cel mai bun caz, toată lumea străduindu-se din răsputeri să nu aducă în discuţie situaţia disperată în care se aflau Kelsey şi Derek.

Derek şi tatăl lui, după cum era foarte evident, nu vorbeau unul cu altul. Se presupunea că din cauza părerii lui Jason despre căsătoria fiului său. Nimeni nu întrebase cum se desfăşurase discuţia lor după ce plecaseră de la cină împreună, cu o noapte înainte, dar era chiar evident că încă nu ajunseseră la un acord. De fapt, Derek părea chiar şi mai furios decât fusese atunci.

Şi apoi majordomul îşi făcu apariţia la uşă, cu un vizitator care nu aşteptă să fie anunţat, trecând de fapt pe lângă el. Femeia avea patruzeci şi ceva de ani şi era foarte frumoasă pentru vârsta ei, ceea ce însemna că trebuia să fi fost o adevărată frumuseţe în tinereţe. Şi deşi nu era foarte înaltă, avea o construcţie destul de robustă, iar în acel moment, expresia ei, de fapt întreaga ei atitudine o făceau să pară de-a dreptul formidabilă. Te făcea să te gândeşti la un dragon, unul care scuipă foc.

— Îl caut pe Derek Malory.

Derek se ridică şi făcu o uşoară plecăciune în faţa femeii, deşi, având în vedere tonul ei aspru, fu puţin precaut în a admite:

— Acela aş fi eu, doamnă.

Ea se întoarse către el şi întrebă:

— Unde ai ascuns-o pe nepoata mea? Şi să nu mă minţi. Ştiu că e la tine. Soţul meu – ticălosul meu soţ – mi-a făcut o mărturisire completă. Ţi-a aflat numele de la canalia aia care ţi-a vândut-o atunci când ţi-a luat afurisiţii de bani.

Nu se mai auzi niciun cuvânt după această declaraţie. Se lăsă o tăcere absolută. Apoi, interveni Reggie:

— Dar, vă rog, luaţi un loc, scumpă doamnă. Sunt sigură că Derek nu o ascunde pe nepoata dumneavoastră. De fapt, aş băga mâna în foc că nu e prea departe de aici.

Elizabeth îşi miji un ochi la Regina.

— Te cunosc de undeva, domnişoară…

— Da, ne-am întâlnit recent la hotelul unde sunteţi cazată. Eu o căutam pe Kelsey şi, deşi aţi spus că aveţi o nepoată cu acest nume, eu m-am gândit că acea Kelsey pe care o ştiam eu nu avea cum să fie înrudită cu dumneavoastră. După care, Reggie zâmbi, încântată de faptul că mătuşa lui Kelsey aflase în cele din urmă adevărul, ceea ce ar fi putut reprezenta o diferenţă imensă. Se pare că m-am înşelat, nu-i aşa?

— Într-adevăr, pufni Elizabeth.

Într-un final, vorbi şi Derek, încruntându-se, nedumerit.

— Doar un minut. Să înţeleg că sunteţi mătuşa lui Kelsey Langton?

— Fireşte, răspunse Elizabeth, încruntându-se din nou la el.

— Dar nu ştiam că mai are rude în viaţă.

— Nu are multe, dar este irelevant dacă ştiai asta sau nu, domnule.

— Aproape toţi cei de aici v-au întâlnit nepoata, doamnă. Şi, la fel ca Derek, nu ştiam că mai are vreun membru al familiei despre care să vorbească. Am putea lămuri puţin lucrurile dacă v-aţi prezenta, spuse Jason.

— Şi, mă rog, cine eşti dumneata, domnule? îl întrebă cu asprime Elizabeth.

— Eu sunt tatăl lui Derek, Jason Malory.

— Ah, bine. Te poţi asigura că fiul dumitale cooperează în această chestiune. Iar eu sunt Elizabeth Perry. Asta nu înseamnă nimic pentru voi, desigur, din moment ce m-am căsătorit cu cineva dintr-o clasă inferioară, ceea ce înseamnă chiar şi mai puţin pentru mine în acest moment. Cu toate acestea, bunicul meu a fost ducele de Wrighton, un titlu care a rămas nerevendicat şi va continua să fie nerevendicat până când Kelsey va avea un fiu.

— Dumnezeule! se auzi Anthony.

— Mie mi-a spus că mama ei a fost guvernantă! spuse Derek neîncrezător.

— Puţin probabil, aproape că pufni Elizabeth. Mama ei, singura mea soră, a murit la începutul acestui an din cauza unui nefericit accident… după ce şi-a împuşcat soţul. Poate aţi auzit despre incident. Tatăl lui Kelsey a fost David Langton, cel de-al patrulea conte de Lanscastle.

James începu să râdă.

— Aşa se explică de ce arăta, se comporta şi vorbea

ca o doamnă, nu-i aşa?

Soţia lui răspunse:

— Dar este minunat. Acum e potrivită pentru…

— Nu chiar, George, o întrerupse James.

Roslynn adăugă:

— Dar mult mai aproape…

— *Nici* pe departe, dragă, interveni Anthony.

Ambele soţii se încruntară la soţii lor, dar tăcură. Urmau, desigur, să-şi încheie socotelile cu ei mai târziu, când aveau să fie singuri. Reggie se gândi puţin.

— Mă întreb de ce Kelsey nu l-a menţionat pe acest duce străbunic de-al ei atunci când mi-a povestit toate lucrurile acestea… în fine, mare parte din ele.

— Vrei să spui că tu ştiai că e fiica *acelui* Langton? Derek se încruntă la verişoara lui. Şi nu te-ai deranjat să-mi spui şi mie?

Regina se foi, stingherită, dar încercă să explice:

— M-a pus să-i promit, Derek. Doar nu crezi că mi-a făcut plăcere să ţin un secret atât de mare, nu? Aproape că mă scotea din minţi să ştiu adevărul şi să nu ţi-l pot spune în… discuţia pe care am avut-o aseară.

Elizabeth se uită la Regina cu o expresie uşor mai amabilă. Dacă nepoata ei i se confesase, în condiţiile în care nu-i spusese iubitului ei adevărul, atunci însemna că o plăcea cu adevărat pe fată. Aşa că îi explică:

— Kelsey nu ştie cine a fost străbunicul ei, aşa că nu ar fi avut cum să îţi povestească despre el. A murit cu mult înainte de a naşterea ei, iar eu şi sora mea am decis să nu o împovărăm cu această informaţie. Sarcina de a produce următorul moştenitor Wrighton a pus o povară enormă pe umerii mamei noastre, care a avut doar fiice, şi apoi pe sora mea şi pe mine, când ne-a venit rândul. Dar acum a sosit vremea lui Kelsey, pentru că eu nu am avut copii, iar sora mea a avut doar două fete înainte de a muri.

— Nu v-a trecut prin minte, Lady Elizabeth, că ceea ce

a făcut nepoata dumitale i-a afectat şansele la o căsătorie bună? o întrebă Jason cu prudenţă.

— Cu siguranţă că aşa s-a întâmplat, răspunse Elizabeth. De aceea l-aş fi împuşcat pe idiotul care mi-e soţ dacă aş fi avut o armă la îndemână atunci când mi-a mărturisit ce făcuse.

— El ce amestec are în toate astea?

— Kelsey şi sora ei mai mică, Jean, au venit să locuiască împreună cu mine şi cu soţul meu după înmormântare, iar idiotul a convins-o că urma să rămânem săraci lipiţi, fiindcă creditorii urmau să ne ia casa, iar singura modalitate de a nu sfârşi pe străzi era ca ea să devină amanta vreunui lord care să-i plătească datoriile lui Elliott.

— Şi vreţi să spuneţi că nu a fost cazul?

— Desigur că nu, deşi soţul meu a crezut cu tărie asta şi intrase în datorii enorme fără să-mi spună. Dar când m-am căsătorit cu el – împotriva dorinţei părinţilor mei, aş putea adăuga –, mama mi-a pus deoparte o sumă destul de mare, cu sfatul ca Elliott să nu ştie despre asta, şi până în ziua de azi nu a aflat. Şi că veni vorba despre bani… Scoase un teanc gros de bani din săculeţ, apropiindu-se de Derek. Cred că aceasta este suma pe care ai…

Derek o întrerupse:

— Nu vreau banii dumneavoastră.

— Dar îi vei lua! Şi îi aruncă banii pe canapeaua din spatele lui. Obligaţiile lui Kelsey faţă de tine iau sfârşit acum. Ea o să vină acasă cu mine.

— Nu.

— Pardon?

Derek îşi drese glasul, zicând:

— Poate că am fost un pic prea dur.

— Un pic? chicoti Anthony.

— Te rog, stai departe de asta, bătrâne, şi lasă-l pe băiat să se descurce singur, sugeră James. Devine din ce în

ce mai interesant.

Elizabeth se uitase la ambii bărbaţi când vorbiseră. Jason mormăi ceva în barbă înainte de a o lumina, arătând spre James şi Anthony.

— Fraţii mei mai tineri, care nu iau mai nimic în serios.

— Îndrăznesc să te contrazic, Jason, răspunse James. Dacă vrei o părere serioasă…

— Nu vreau, îl întrerupse Jason.

— Şi eu trebuie să te contrazic, Jason. Dumnezeule, asta înseamnă că sunt de acord cu James? întrebă Anthony, simulând dezgustul. Ros, repede, pune-mi mâna pe frunte. Sigur am febră.

James pufni. Jason începu să mârâie. Edward, care fusese tăcut până acum, intră şi el în discuţie:

— Serios, Tony, chiar ai fost deplasat.

— Minunat! V-aţi găsit într-un moment ca acesta să vă luaţi la ceartă?! exclamă şi Reggie.

— Chiar deloc, pisoiaş, îi răspunse Anthony, aruncându-i unul dintre zâmbetele lui viclene. Doar îi dăm tinerelului timp să se târască afară din gaura pe care şi-o sapă singur.

— O, bine, în acest caz, vă rog, continuaţi.

— Mulţumesc, unchiule Tony, dar nu este necesar. Derek se uită la femeia din faţa lui. Lady Elizabeth, nu pot să spun că îmi pare rău că nu aţi fost informată despre dificultăţile soţului dumneavoastră mai devreme, pentru că în acest caz nu aş mai fi întâlnit-o pe nepoata dumneavoastră. Dar…

— Ce egoist din partea ta, tinere, îl întrerupse ea, neînduplecată.

— Aşa este, dar să ştiţi că o iubesc. Şi vreau să mă căsătoresc cu ea.

Elizabeth clipi. Nu se aşteptase la aşa ceva. Dar nu se aşteptase nici ca Derek Malory să fie un tânăr atât de

chipeş. Se năpustise înăuntru cu o falcă în cer şi cu una în pământ, pregătită să facă orice era nevoie să o scoată pe Kelsey din această situaţie îngrozitoare. Nu se gândise că poate nepoata ei nu voia să renunţe.

— Kelsey ştie că vrei să te căsătoreşti cu ea? îl întrebă pe Derek.

— Da.

— Şi ce părere are despre asta?

— Refuză să se căsătorească cu mine.

— De ce?

— Din cauza scandalului.

— Ah, da, scandalul care nu poate fi evitat. V-am spus că titlul care va ajunge prin ea către fiul ei vine cu o avere fabuloasă şi diverse proprietăţi? În ciuda oricărui scandal stârnit în viaţa ei, nu îi va fi prea greu să-şi găsească un soţ.

— Această familie a trecut deja prin prea multe scandaluri, adăugă Edward cu năduf. Şi cu siguranţă nu mai avem nevoie de vreo avere.

— Deci aşa stau lucrurile aici? întrebă Elizabeth cu un pufnet indignat.

— Nu, chiar nu, răspunse Derek categoric, încruntându-se la unchiul său.

— Fiul meu are dreptate. Va avea tot sprijinul meu dacă se căsătoreşte cu fata.

Fiecare ochi din sală se întoarse către Jason, cei mai mulţi fiind mari de neîncredere. Şi se lăsă din nou linişte. Georgina sparse prima tăcerea.

— Dumnezeule, James, nu ştiam că eşti *atât de* convingător.

James pufni.

— Nu te uita la mine, George. Schimbarea deciziei lui nu are de-a face cu mine.

Şi Anthony adăugă:

— James convingător? Numai cu pumnii, draga mea,

şi dacă te uiţi bine, bătrânul nu are niciun semn.

Edward se plânse cu voce tare:

— Dar e absurd, Jason. Te laşi influenţat de faptul că acum ştii că provine dintr-o familie bună? Nu ţi-a trecut nicio clipă prin minte că, de fapt, astfel scandalul va fi şi mai mare?

— Probabil că va fi, admise Jason. Dar îmi schimbasem deja părerea şi nu mi-o voi mai schimba încă o dată doar pentru că s-a dovedit că este o doamnă. Am hotărât că-i datorez lui Derek sprijinul meu în această chestiune, astfel încât să nu facă şi el una dintre greşelile pe care le-am făcut eu însumi.

— Ce greşeală? întrebă Edward.

— Asta rămâne între mine şi Derek. Dacă fata va accepta, atunci va avea binecuvântarea mea.

Derek nu îi mulţumi tatălui său pentru sprijinul său surprinzător. Dar atitudinea lui reduse puţin din furia pe care o nutrea încă. Şi iar îşi făcu apariţia nodul acela nesuferit din gât, care aproape că îl sufoca. Trebui să-şi dreagă glasul, de mai multe ori, înainte de a-i putea spune lui Elizabeth:

— Dacă binevoiţi să mergeţi cu mine, o să vă duc la Kelsey. Poate reuşiţi să o faceţi să se răzgândească şi să se căsătorească totuşi cu mine.

Elizabeth pufni.

— Asta dacă sunt de acord că ar trebui să o facă. Dar după ce ţi-am ascultat familia, care este atât de împărţită, tinere, nu sunt deloc sigură că este cazul.

Capitolul 53

Kelsey stătea într-o postură rigidă pe canapeaua din camera ei. Se afla şi Derek acolo, măsurând camera cu

pasul, cu o expresie de nepătruns. Şi Elizabeth era acolo, stând lângă Kelsey. Acesta era motivul pentru care Kelsey era roşie ca focul. Amândoi ştiau adevărul acum, totul. Şi era atât de ruşinată, că aproape o luase la goană din cameră… de mai multe ori.

— Ar fi trebuit să vii să-mi spui, Kelsey, îi reproşă Elizabeth. Aveam mai mult decât suficienţi bani să acopăr datoriile lui Elliott. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Nu a părut o opţiune la momentul respectiv, îi răspunse Kelsey. Nici Elliott, nici eu nu ştiam nimic despre banii tăi.

Elizabeth oftă.

— Ştiu. Şi îmi dau seama de sacrificiul pe care l-ai făcut ca să ne protejezi pe toţi. Mă înfurie la culme că s-a întâmplat totuşi aşa ceva. Jur, chiar l-aş fi împuşcat pe Elliott dacă aş fi avut un pistol la îndemână.

— Nu mă aşteptam să-ţi mărturisească.

— Cred că vina îl măcina pe dinăuntru. Ştia că a împins lucrurile dincolo de limitele decenţei. Şi ţi-a vârât în mod deliberat ideea în cap, draga mea. A recunoscut şi asta. Faptul că era disperat nu este absolut deloc o scuză pentru tot ce a făcut.

— Şi acum unde este?

— Nu ştiu şi nici nu mă interesează, spuse Elizabeth cu asprime. L-am dat afară din casa mea. Şi nici nu o să-l pot ierta vreodată pentru o asemenea atrocitate.

— Până la urmă, a fost alegerea mea, mătuşă Elizabeth. Nu m-a forţat să mă vând.

— Nu-l apăra…

— Atunci daţi-mi mie voie, interveni Derek. Sunt al naibii de bucuros că a făcut asta, indiferent de motiv.

— Derek! exclamă Kelsey.

— Chiar sunt, insistă el. Îmi pare rău pentru groaza prin care ai trecut, dar nu îmi pare rău că te-am întâlnit,

Kelsey, şi în alte condiţii nici nu aş fi avut cum s-o fac.

Expresia lui nu mai era deloc de nepătruns acum, ci era plină de pasiune. Era serios. Şi, de fapt, o încânta această pasiune… şi începu să se îmbujoreze din nou.

— Egoist, mormăi Elizabeth. Şi pe lângă subiect. Kelsey vine acasă cu mine. După un an sau doi, când toată porcăria asta va fi dată uitării, îi vom organiza ieşirea în societate aşa cum se cuvine.

— Nu, spuse Derek ferm. Dacă doriţi să încep să îi fac curte cum se cuvine, sunt de acord cu asta. Dar nu sunt de acord să aştept un an sau doi…

— Tinere, îl întrerupse Elizabeth cu asprime, aceasta *nu* este decizia dumitale, şi nu cred că am spus vreodată că nepoata mea se va căsători cu *dumneata.*

Kelsey simţi că rămâne fără aer când el se încruntă la mătuşa ei.

— Doamnă, ştiţi foarte bine că, din cauza relaţiei mele cu Kelsey, am compromis-o. De ce naiba nu *insistaţi* să mă însor cu ea?

— Pentru că nu voi insista ca ea să se mărite cu oricine. Ea trebuie să aleagă cu cine se căsătoreşte şi când, şi încă nu am auzit că ar vrea să se mărite cu tine.

Kelsey trebui să-şi acopere gura ca să-şi ascundă zâmbetul. Să-i vadă pe aceşti doi încăpăţânaţi era cel puţin… surprinzător. Şi îşi cunoştea mătuşa. Elizabeth adoptase acea atitudine doar pentru a-i face zile negre lui Derek. Probabil că el îi părea partida ideală pentru Kelsey. Dar pur şi simplu nu voia să recunoască asta. Şi apoi oftă, pentru că Derek se uita la ea, aşteptând un răspuns, iar răspunsul ei era acelaşi.

— Nu s-a schimbat nimic cu asta, Derek. Nu sunt la fel de încrezătoare ca mătuşa mea că această chestiune va fi dată uitării. Oamenii ştiu că ai fost acolo în acea noapte, ţi s-a pronunţat numele şi se ştie că am devenit amanta ta. Ar fi îngroziţi dacă te-ai căsători cu mine. Şi nici nu ar păstra

tăcerea cu privire la acest lucru.

— De câte ori trebuie să-ţi spun, Kelsey? Nu dau doi bani nenorociţi pe scandalul pe care l-am putea stârni.

— Nu este adevărat şi tu ştii asta, îi răspunse. Ai fost dintotdeauna extrem de atent să nu işti vreun scandal, pentru că tatăl tău le urăşte din toată inima.

— Tatăl meu este în favoarea căsătoriei noastre acum, spuse el serios.

Ea clipi.

— Şi-a schimbat părerea pentru că sunt, de fapt, o aristocrată?

— Nu, datorită mamei mele. Cred că a vrut să se însoare cu ea cu mult timp în urmă, dar s-a lăsat condus de tradiţiile nobilimii, iar acum regretă.

— Dar sprijinul tatălui tău nu va opri…

Un ciocănit la uşă o întrerupse, iar Regina Eden nu aşteptă să fie invitată, ci îşi vârî capul înăuntru cu un zâmbet luminos.

— O, ce bine, nu întrerup nimic, spuse ea şi intră în cameră.

— Reggie, avem o discuţie privată aici, îi spuse Derek.

— Da? Ea se prefăcu surprinsă. Vai, Doamne! Ei bine, nu va dura mult timp. M-am gândit că ar trebui să cunoaşteţi scandalul care se va declanşa mâine.

— Alt scandal? El oftă. De data asta ce mai e?

— Ei bine, am aflat din surse foarte credibile că se va porni un zvon care va face înconjurul Londrei mâine: cum că logodnica de mult timp a lui Derek Malory… Se opri şi îi aruncă o privire scurtă lui Kelsey. Ştiaţi că au fost logodiţi încă de la naşterea ei? Ei bine, oricum, această tânără era atât de îngrijorată că el nu era foarte dornic să se căsătorească cu ea, încât s-a hotărât să-i forţeze mâna, ca să zicem aşa, pentru a-i pune la încercare sentimentele.

— Reggie, ce tot vorbeşti acolo? întrebă Derek neîncrezător. N-am fost niciodată logodit!

— Desigur că ai fost, vărule, şi lasă-mă să termin. Bârfa asta e din ce în ce mai bună.

— Şi-a pierdut minţile, o asigură Derek pe Kelsey. Îţi jur că nu am logodnică…

— Of, mai taci, vărule, acum ai, îl întrerupse Reggie cu un rânjet. Deci, după cum spuneam, această tânără este o mică zgâtie şi îi place să facă glume – ca şi mine când eram mai tânără –, şi a decis că singura modalitate prin care să se lămurească dacă Lord Malory simte ceva pentru ea era să-l oblige să o cumpere. Şi nici mai mult, nici mai puţin decât la o licitaţie. Imaginaţi-vă aşa ceva! Scandalos, ştiu, dar biata fată era atât de îndrăgostită de el, că nu gândea clar în această privinţă. Iar el a plătit să o scoată de la licitaţia aceea idioată, ba chiar o sumă exorbitantă, aş putea adăuga. Ce romantic, nu credeţi? Desigur, el a dus-o imediat înapoi la mătuşa ei şi a modificat data nunţii ca să se asigure că nu va mai face o prostie ca asta.

Derek rămase uluit.

— Dumnezeule, Reggie, ai găsit soluţia perfectă. Minunat!

Ea se uită radiind la el, zâmbind larg.

— Nu-i aşa? Şi apropo, până şi unchiul Edward este de acord că acest scandal este atât de nevinovat, încât va provoca doar câteva chicoteli în lumea bună, cel puţin printre domni. Doamnele o să-l găsească chiar romantic, la fel ca mine.

— Ar putea, încuviinţă Elizabeth. Povestea cu tânărul forţat să o salveze pe doamnă de la nebunia ei este cât se poate de interesantă.

— Kelsey? întrebă Derek. Acest scandal nu este nimic în comparaţie cu adevărul, de care nimeni nu va afla niciodată.

Ştia ce o întreba. Şi nu îi răspunse imediat. Avu nevoie de câteva momente ca să-şi dea seama că dispăruse motivul pe care îl invocase pentru refuzul de a se

căsători cu el. Şi motivul pe care nu i-l dăduse era acum singurul ei obstacol în calea fericirii.

— Te aştepţi să mă căsătoresc cu un bărbat care nu mi-a spus nici măcar o dată că mă iubeşte? izbucni ea.

Derek o privi neîncrezător. Regina îşi dădu ochii peste cap. Elizabeth chicoti, spunând:

— Bărbaţii sunt atât de neglijenţi când vine vorba despre asta. Recunosc în dreapta şi în stânga, numai celei care are nevoie să o audă nu îi spun.

— Aşa sunt şi femeile, sublinie Derek, ridicând o sprânceană la Kelsey. Sau am auzit aşa ceva de la tine?

Ea se îmbujoră.

— Cred că şi eu am fost neglijentă.

— Probabil că acesta este momentul în care ar trebui să-i lăsăm, îi spuse Reggie lui Elizabeth.

— Într-adevăr.

Kelsey încă se uita pierdută la Derek, astfel că nu auzi uşa închizându-se după prietena şi mătuşa ei. El îi luă mâna şi o trase de pe canapea, apoi îi sărută degetele uşor.

— Spune-mi, draga mea. Spune-mi că mă iubeşti.

— Te iubesc, recunoscu ea. Foarte, foarte mult.

El zâmbi larg.

— Ştiam asta. Şi tu ştiai că te iubesc. Am ştiut asta amândoi din clipa în care te-am întrebat prima oară dacă vrei să te căsătoreşti cu mine. De ce altceva mi-aş dori să fii soţia mea?

Ea oftă şi se aplecă spre el.

— Cine ştie ce motivaţii are un bărbat? Eu cu siguranţă nu. Aveam nevoie să o aud, Derek.

O strânse tare în braţe.

— Scumpo, de acum încolo o vei auzi tot timpul.

Capitolul 54

Derek intră în salonul de la Haverston cu Kelsey

alături, ţinându-se strâns de mână.

— Mai am de făcut un anunţ, spuse el cu mândrie familiei adunate acolo.

— Nu este necesar, dragă băiete, îi răspunse James, zâmbind. Privirea ta spune totul.

— Lasă-l totuşi să spună, bătrâne, îi ceru Anthony fratelui său. Un bărbat din familia Malory nu îşi pune pirostriile de bunăvoie în fiecare zi.

Derek râmji.

— Lady Kelsey a acceptat să se căsătorească cu mine datorită talentului de răspândire a zvonurilor pe care îl are Reggie. Că tot veni vorba, pe unde umblă neastâmpărata? Îi sunt dator cu o îmbrăţişare de zile mari.

— Aş spune că a plecat să sărbătorească împreună cu puşlamaua aia cu care s-a căsătorit, răspunse James sec. Scumpa de ea este până peste cap de încântată de ce a realizat.

— Şi pe bună dreptate, adăugă Amy. Sunt atât de fericită pentru tine, Derek.

— Eu încă mai spun că mutarea în America era o opţiune mai bună, adăugă Warren.

— Muşcă-ţi limba, yankeule, spuse James. Întâmplarea face ca nepotul meu să fie civilizat. Nu i-ar fi plăcut să trăiască printre nişte barbari nechibzuiţi.

Warren izbucni în râs.

— Te-ai căsătorit cu o americancă, sau încă nu ţi-ai dat seama de asta?

— George a mea este o excepţie, să ştii, insistă James.

— Îţi mulţumesc… cred, spuse Georgina zâmbind larg.

Dar Anthony se plânse:

— Nu mai e deloc distractiv să-l împungi, chiar nu mai e. Dar cel puţin bătrânul Nick încă mai muşcă momeala… şi chiar cu simţ de răspundere, dacă aş putea spune astfel.

— Nu-i aşa? râmji James. Dar, pe de altă parte, englezii

au mai mult simţ de răspundere.

Warren doar pufni la ultima replică, dar Edward interveni:

— Ia mai lăsaţi-o baltă! E vremea urărilor de bine pentru viitor, şi apoi adăugă zâmbind morocănos spre Kelsey: E o plăcere să te cunosc, draga mea. Sunt sigur că vei fi un membru demn de familia Malory.

— Da, va fi, spuse Jason încet.

Derek se uită la tatăl său, care stătea în locul lui obişnuit de lângă cămin. Expresia lui Jason era rezervată, dar Derek nu îl putea condamna pentru asta. Ultimele lor cuvinte nu fuseseră deloc plăcute.

— Aş putea să-ţi vorbesc între patru ochi, tată?

Jason dădu din cap şi porni spre camera lui de lucru. Derek o luă pe Kelsey cu el. Şi se întâlniră cu Molly, care venea pe hol, şi nu mai fu nevoie să meargă să o aducă.

— Vrei să ni te alături, te rog? o întrebă Derek făcând semn spre încăperea în care Jason intrase deja.

Molly dădu din cap într-o atitudine sobră şi i-o luă înainte, trecând lângă Jason. Derek se simţi vinovat că o făcuse să fie circumspectă. Era mama lui, dar încă nu se obişnuise cu ideea.

— Am fost supărat, recunosc, începu Derek. Dar cu bucuria pe care o simt acum, nu mai e loc de supărare. Îi duse mâna lui Kelsey la buze, de parcă ar mai fi existat vreun dubiu cu privire la motivele fericirii lui. Dar fără ca starea mea surescitată să-mi întunece judecata, mi-am dat seama de câteva lucruri.

Trebui să facă o pauză şi să să-şi dreagă glasul pentru a continua. Nodul acela afurisit începea să-şi facă simţită prezenţa din nou. Şi expresia lui Molly se înmuiase. Ea zâmbi spre Kelsey. Şi apoi lui Derek.

— Ei, la naiba! exclamă el şi străbătu camera ca să o strângă pe Molly în braţe. Îmi pare rău. N-am vrut să te fac să suferi. Am fost doar foarte şocat şi m-am simţit atât de…

defavorizat. Se lăsă pe spate să se uite la ea. Ştiu că ai fost mereu lângă mine când am avut nevoie de o mamă. Îmi doresc doar să-ţi fi putut spune „mamă”. Dar cred că înţeleg de ce ai simţit că nu era necesar.

— Nu necesar, Derek, răspunse ea cu blândeţe, doar mai bine pentru tine. Dar recunosc acum că poate am greşit când am luat această decizie. Am pierdut atât de mult din cauza asta. Şi acum, ştiind ce simţi, voi regreta, probabil, întotdeauna că…

— Să nu o faci, o întrerupse el. Au fost deja prea multe regrete. Şi cel puţin acum ştiu. Voi înţelege totuşi dacă nu vei vrea să-ţi spun „mamă”.

Ea izbucni în lacrimi şi îl îmbrăţişă strâns.

— O, Derek, te-am iubit dintotdeauna atât de mult! Îmi poţi spune în orice fel afurisit vrei!

El izbucni în râs. Şi Jason zâmbi. Derek se uită peste capul ei la tatăl său şi văzu ceva ce nu mai văzuse niciodată. Jason o iubea cu adevărat pe Molly Fletcher. I se citea în ochi când se uita la ea.

— Nu v-aţi gândit să vă căsătoriţi şi voi? întrebă el.

Jason scoase un oftat lung.

— Încă nu mă vrea de soţ.

Molly pufni în timp ce îşi şterse ochii.

— *Asta* chiar nu este necesar, spuse ea. Îi explică lui Derek: Eu şi tatăl tău trăim foarte fericiţi aşa cum suntem, să ştii. Nu e nevoie să stârnim un cuib de viespi doar pentru o bucăţică de hârtie, chiar nu este nevoie.

— Am de gând să duc muncă de lămurire, spuse Jason, făcându-i cu ochiul lui Derek.

Derek râni.

— M-am gândit că o vei face.

— Dar n-o să mă răzgândesc, spuse Molly, care zâmbi apoi la Jason. Deşi nu o să mă deranjeze încercările tale.

*

Mai târziu în acea noapte, când Derek o duse pe Kelsey înapoi la han ca să-şi împacheteze lucrurile – avea să se mute în Haverston până la nuntă îi spuse:

— Ştii, unchiul meu Anthony a avut dreptate în seara aceasta la cină. Chiar nu îndrăznesc să risc să te mai superi vreodată pe mine.

Kelsey rânji.

— Unchiul tău glumea. În familia mea, nu se obişnuieşte ca soţiile să-şi împuşte soţii. Cât despre aruncarea lor în focul din cămin… asta este o cu totul altă poveste.

Derek râse, trăgând-o în braţe.

— O să ţin minte asta, iubire. Dar nu intenţionez să te mai supăr vreodată. Vreau doar să te păstrez îndrăgostită nebuneşte de mine.

— Hmmm, sună minunat, spuse ea, sărutându-l pe obraz, apoi pe gât. Crezi că pot avea parte de o mică demonstraţie?

El gemu şi îi căută buzele pentru un sărut plin de pasiune.

— Dorinţa ta este poruncă pentru mine, spuse el răguşit, câteva minute mai târziu. Şi aceasta este o poruncă de care nu mă voi sătura niciodată.

Se uită în sus la el, cu iubirea luminându-i ochii cenuşii.

— Atunci arată-mi, Derek. Arată-mi acum.

Şi el o făcu, cu cea mai mare plăcere.

Sfârşit